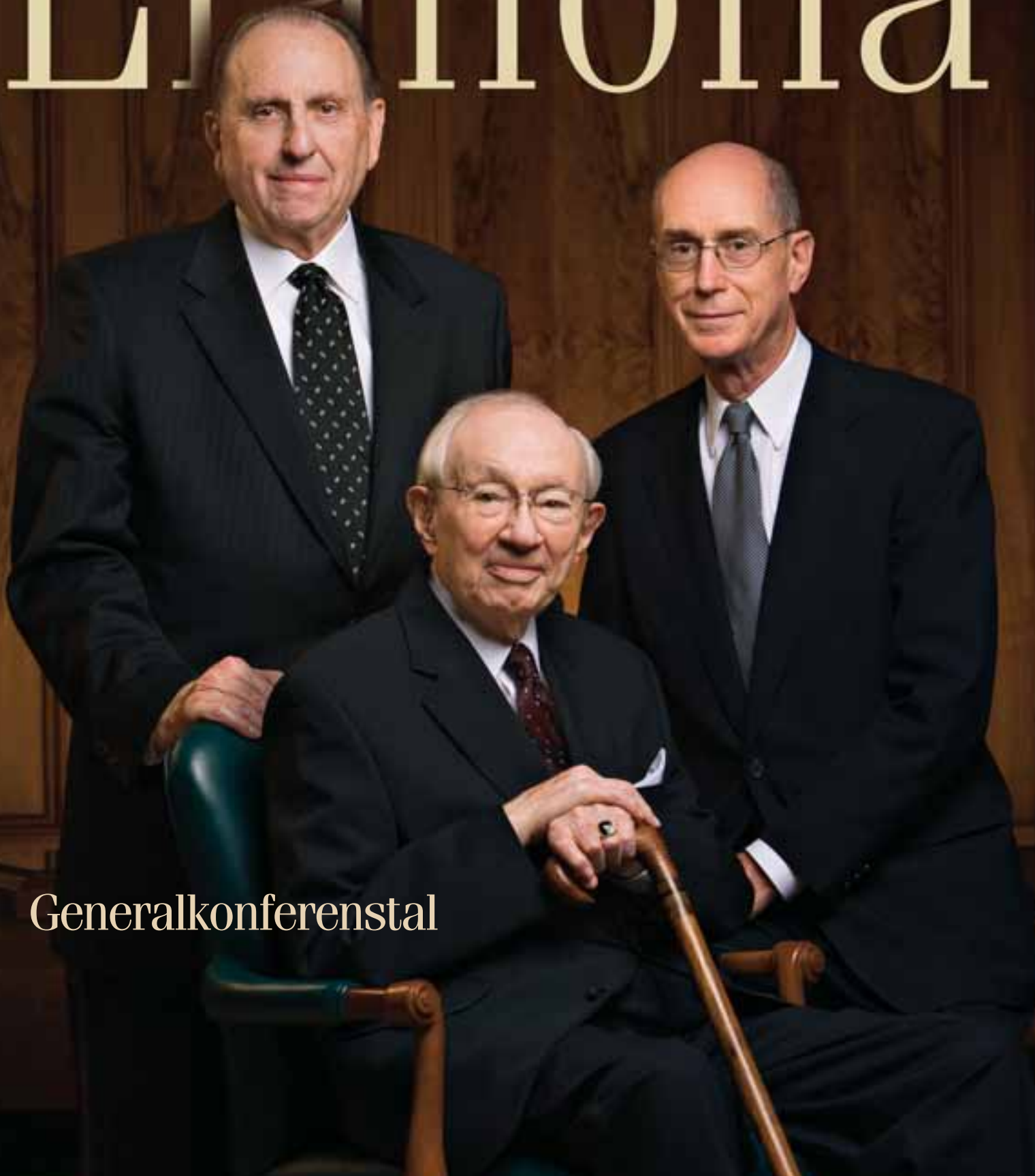

Liahona

Generalkonferenstal

De tolv apostlarnas kvorum

Sittande (från vänster): President Boyd K Packter; tillförordnad president; äldste L Tom Perry; äldste Russell M Nelson; äldste Dallin H Oaks; äldste M Russell Ballard och äldste Joseph B Wirthlin. Stående (från vänster): Äldste Richard G Scott; äldste Robert D Hales; äldste Jeffrey R Holland; äldste Dieter F Uchtdorf; äldste David A Bednar och äldste Quentin I Cook.

Liahona

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Gordon B Hinckley
- 6 De svaga och enkla i kyrkan
President Boyd K Packer
- 9 Hålla ut tillsammans
Richard C Edgley
- 11 Stärk hemmet och familjen
Mary N Cook
- 14 Varför är vi medlemmar i den enda sanna kyrkan?
Enrique R Falabella
- 16 Gör anspråk på dyrbara och mycket stora löften
Spencer J Condie
- 18 Har vi inte orsak att glädjas?
Dieter F Uchtdorf
- 21 Mrs Patton — Berättelsen fortsätter
Thomas S Monson

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 25 Tro, familj, fakta och frukter
M Russell Ballard
- 28 Det största budet
Joseph B Wirthlin
- 31 Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande
Bruce D Porter
- 33 Predika mitt evangelium — redskapet som förenar medlemmar och missionärer
Erich W Kopischke
- 35 Av det ringa
Michael J Teb
- 37 Släck inte Anden som ger liv åt den inre människan
Keith K Hilbig
- 40 Den ende sanne Guden, och den som han har sänt, Jesus Kristus
Jeffrey R Holland
- 43 Heliga skrifterns vittnesbörd
Russell M Nelson

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 46 Hög ribban
L Tom Perry
- 49 Gör det nu
Donald L Hallstrom
- 51 Saliga är de renhjärtade
L Whitney Clayton

- 53 I dag är dagen
Walter F González
- 55 Gud hjälper den trofaste prästadömsbäraren
Henry B Eyring
- 59 Ett konungligt prästerskap
Thomas S Monson
- 62 Sen till vrede
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 66 O, kommen ihåg, kommen ihåg
Henry B Eyring
- 70 Lev i tro och inte i rädsla
Quentin L Cook
- 73 Skjut inte upp till morgondagen det du kan göra i dag
Claudio R M Costa
- 76 Mödrar som vet
Julie B Beck
- 78 Små och enkla medel
Christoffel Golden Jr
- 80 Oskuldiga händer och rent hjärta
David A Bednar
- 83 Stenen som revs loss från berget
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

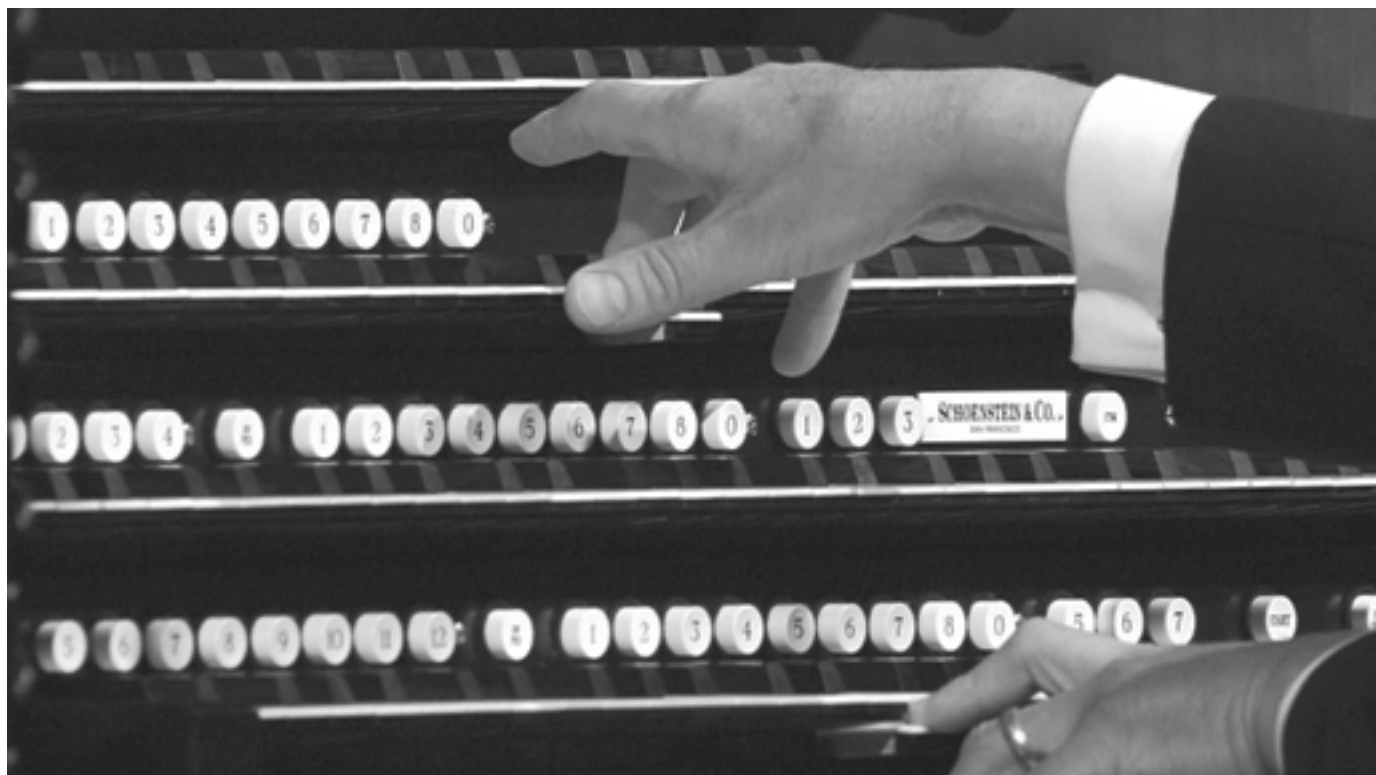
- 86 Personlig uppenbarelse: Profeternas undervisning och exempel
Robert D Hales
- 90 Sanning: Grunden för rätta beslut
Richard G Scott
- 93 Näring genom Guds goda ord
Daniel K Judd

- 95 Gudaktighetens kraft är uppenbar i Guds tempel
Octaviano Tenorio
- 98 Trots allt vi förmår göra
Claudio D Zivic
- 100 Vet vi att vi vet?
Douglas L Callister
- 102 Tjänande
Steven E Snow
- 104 Bra, bättre, bäst
Dallin H Oaks
- 108 Avslutande ord
Gordon B Hinckley

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 109 Vad sista dagars heliga kvinnor gör bäst: Stå starka och orubbliga
Julie B Beck
- 113 "För mina får på bete"
Silvia H Allred
- 115 Jag styrker dig, jag hjälper dig
Barbara Thompson
- 118 Tre mål till vägledning
Thomas S Monson
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 122 Kraften att förändra sig
James E Faust
- 125 Konferensnytt
- 128 Biorganisationernas generalpresidentskap

KONFERENSMUSIK

LÖRDAGENS MORGONSESSION

"Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81; "Fädernas tro", *Psalmer*, nr 47, arr Longhurst, utg av Sonos; "Kom till Kristus", se *Hymns*, nr 114; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3 "Var skall jag finna frid", *Psalmer*, nr 75, arr Wilberg, opublicerat; "Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81, arr Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

"Come Rejoice", *Hymns*, nr 9, arr Unsworth, opublicerat; "O, hur skön var morgonstunden", *Psalmer*, nr 14, arr Kasen, utg av Jackman; "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19; "O må min själ i bön dig nå", *Hymns*, nr 123, arr Dalton, utg av Plum.

PRÄSTADÖMETS SESSION

"Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5 "Frid ger Guds evangelium", *Psalmer*, nr 26, arr Staheli, opublicerat; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12, arr Kasen, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

"Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Morgonrodnad klart nu glimmar", *Psalmer*, nr 93; "Barnets bön", *Barnens sångbok*, s 6, arr Perry, utg av Jackman; "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194; "God So Loved the World", *The Choirbook*, s 28, utg av IRI; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

"Härliga Sion, himmelsk brud", *Psalmer*, nr 25, arr Wilberg, opublicerat; "Our Prayer

to Thee", Parry, text av Russell M Nelson, arr Wilberg, opublicerat (solist: Scott Miller); "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Vi till avsked sjunga", *Psalmer*, nr 105, arr Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

"Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181, arr Webb, opublicerat; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4, ackompanjemang arr Webb, opublicerat; "Min Gud är mitt ljus", *Psalmer*, nr 51, arr Kasen, utg av Jackman.

KONFERENSPELNINGAR FINNS ATT BESTÄLLA

Inspelningar av konferenssessioner finns att beställa på många språk på www.lds.org. I allmänhet finns inspelningar också på distributionscentren inom två månader.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och "General Conference." Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Foto Craig Dimond.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier,

Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Rod Boam, Emily Leishman, Geoffrey McAllister, Mark Weinberg, Cody Bell och Camilla Combs; i Brasilien av Lauren Fochetto; i Canada av Laurent Lucuix; i Danmark av Lisa Als Klein och Ann-Mari Als Lindberg; i Indien av Merinda Cutler; i Mexico av Reynaldo Martinez; i Peru av Ryan Brown; i Sydafrika av Rob Milne och i Västindien av David Hooson.

UNDERVISA OCH LÄR FRÅN GENERALKONFERENSEN

Anvisningar för Lärdomar för vår tid, Resurshandledningar för aronska prästdömet och Unga kvinnor samt register över ämnen och berättelser från den här konferensen finns online på www.lds.org.

Gå till www.lds.org, och klicka på "Gospel Library". Klicka på "General Conference" och välj ett språk och välj den senaste konferensen.

SCHEMA FÖR LÄRDOMAR FÖR VÅR TID Fjärde söndagens lektionsmaterial

November 2007 – april 2008: Tal i novembernumret 2007 av *Liabona* och *Ensign**
Maj 2008 – oktober 2008: Tal i majnumret 2008 av *Liabona* och *Ensign**

*Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller ge biskoparna och grenspresidenterna ansvaret att göra det.

REGISTER

BERÄTTELSE

Brev till familjen från Mary N
Cooks bror, 11
Sexårig son instruerar sin far
om vad han ska säga på
stavskonferensen, 14
Generalkonferenstal om
uppståndelsen riktas till
en kvinna som inte är
medlem i kyrkan, 21
Man målar sin sjuka hustrus
fingernaglar, 28
"Farbror Fred" övervinner
alkoholism och tar emot
evangeliet, 35
L Tom Perry uppmuntrar sin
son, en höjdhoppare, att
höja ribban, 46
Pojke sölar med att lämna in
ett familjerecept, 49
Karibisk ryssja, 51
Henry B Eyring talar till
ledare och präster i kyrkor
i USA, 55
Olympisk löpare tappar ena
skon i ett lopp, 59
Människor på Tonga hittar
färskvatten i havet, 70
Hemlärare besöker och
hjälp till att aktivera
Stan, 78
Nyhetsreporter frågar
Harold B Lee när han
senast fick en uppen-
barelse, 86
Bröder kallar på hästar
genom att skaka en hink
med sädeskorn, 93
Barnbarn bönfäller sin
farfar om att komma till
kyrkan, 95
Octaviano Tenorio förlorar
sitt första barn, 95
Den unge Heber J Grant vet
inte att han har ett starkt
vittnesbörd, 100
Missionär upplever stunden
då han kommer till insikt
om sitt vittnesbörd, 100
Döende mor önskar att hon
hade tjänat mer, 102
Pojke delar en godisbit med
sina vänner, 102
Son säger att det bästa som
hände på sommaren var
när han tittade på stjärnor-
na med sin far, 104
Syster får en vän genom
att gå ut som besöks-
lärare, 113
Kvinna ber Thomas S
Monson välsigna hennes
dotter, 118
Kvinna tar hand om sin
grannes barn, 118

ÄMNEN

Arbete, 55
Barmhärtighet, 28
Barn, 76, 115
Bekvämlighet, 95
Besöksundervisning, 113
Bibeln, 43
Bön, 55, 59, 86, 118
Dagböcker, 66
Döden, 21
Evangeliet, 18
Exempel, 11, 25
Familjen, 11, 25, 33, 73, 76,
95, 104, 109, 115
Familjens hemafton, 108
Frestelser, 51
Frihet, 98
Förberedelse, 46, 49, 53, 86
Förbund, 16
Försoningen, 40, 80
Generalkonferens, 108
Glädje, 18
Gudomen, 40
Helgelse, 78
Heligen Anden, den, 37, 55,
66, 93
Hjälpföreningen, 109
Ilska, 62
Jesus Kristus, 21, 40, 115
Jämlikhet, 6
Karaktär, 90
Kyrkans tidningar, 108
Kyrkans tillväxt, 83
Kärlek, 9, 28, 70, 73
Ledarskap, 6, 55
Lydnad, 16
Lära, 25
Löften, 16
Medlemskap, 18
Medlidande, 28, 35, 102
Missionsarbete, 33, 35,
46, 70
Moderskap, 76, 109, 115
Mormons bok, 43, 78
Motgångar, 9, 53
Normer, 46
Omvändelse, 31, 49, 78, 80,
98, 100
Pornografi, 51
Predika mitt evangelium, 33
Prioriteringar, 104
Prästadömet, 14, 55, 59
Renhet, 51, 80
Rättfärdighet, 53
Sanning, 90
Senfärdighet, 49
Skilsmässa, 62
Skrifterna, 43, 118
Tacksamhet, 31, 66
Tempel, 11, 14, 37, 95
Tillit, 93
Tjänande, 6, 9, 35, 53, 102,
109, 113, 118
Tro, 16, 25, 59, 70, 109
Undervisning, 73, 76, 93, 104
Uppenbarelse, 86, 90

Uppoffringar, 31
Uppståndelse, 118
Utbildning, 118
Uthållighet, 9, 18, 98
Vittnen, 43, 100
Vittnesbörd, 14, 78, 83,
98, 100
Välsignelser, 66
Vänskap, 113
Värdighet, 46
Åtagande, 37
Återställelse, 40, 83
Äktenskap, 62
Övertygelse, 55

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Allred, Silvia H, 113
Ballard, M Russell, 25
Beck, Julie B, 76, 109
Bednar, David A, 80
Callister, Douglas L, 100
Clayton, L Whitney, 51
Condie, Spencer J, 16
Cook, Mary N, 11
Cook, Quentin L, 70
Costa, Claudio R M, 73
Edgley, Richard C, 9
Eyring, Henry B, 55, 66
Falabella, Enrique R, 14
Golden, Christoffel, Jr, 78
González, Walter F, 53
Hales, Robert D, 86
Hallstrom, Donald L, 49
Hilbig, Keith K, 37
Hinckley, Gordon B, 4, 62,
83, 108
Holland, Jeffrey R, 40
Judd, Daniel K, 93
Kopischke, Erich W, 33
Monson, Thomas S, 21,
59, 118
Nelson, Russell M, 43
Oaks, Dallin H, 104
Packer, Boyd K, 6
Perry, L Tom, 46
Porter, Bruce D, 31
Scott, Richard G, 90
Snow, Steven E, 102
Teh, Michael J, 35
Tenorio, Octaviano, 95
Thompson, Barbara, 115
Uchtdorf, Dieter F, 18
Wirthlin, Joseph B, 28
Zivic, Claudio D, 98

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag ska nu framlägga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning. Innan jag gör detta vill jag nämna president James E Fausts bortgång nyligen, den andre rådgivaren i första presidentskapet. Han var en mycket kunnig man, en man med stor tro och förmåga, som bidrog med mycket vid våra möten. Vi saknar honom djupt. Vi uttrycker vårt deltagande till hans älskade livskamrat Ruth och deras barn.

Det är nu föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första

presidentskapet och Henry Bennion Eyring som andre rådgivare i första presidentskapet. De som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kворum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum och följande som medlemmar i detta kворum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Dieter F Uchtdorf, David A Bednar och Quentin L Cook.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon som är emot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot med samma tecken.

Vi vill nu denna morgon avlösa äldsterna Charles Didier, Merrill J Bateman, Robert C Oaks och Quentin L Cook som medlemmar i presidentskapet för de sjuttios kворum. Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna Merrill J Bateman, Monte J Brough,

Gene R Cook, Robert K Dellenbach och W Rolfe Kerr som medlemmar i de sjuttios första kворum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Alla som vill instämma med det var vänlig visa.

Äldste Kerr kommer även fortsättningsvis att verka som chef för Kyrkans utbildningsverksamhet.

Vi avlöser äldsterna D Rex Gerratt, Robert F Orton, Wayne S Peterson,

En stunds glatt samtal före en konferenssession mellan (från vänster till höger) äldste Quentin L Cook, äldste David A Bednar, äldste Dieter F Uchtdorf, äldste Jeffrey R Holland, president Thomas S Monson, president Gordon B Hinckley och president Henry B Eyring.

R Conrad Schultz och H Ross Workman som medlemmar i de sjuttios andra kvorum.

Alla som med oss vill visa dessa bröder sin uppskattning, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Claudio R M Costa, Steven E Snow och Walter F González som

medlemmar i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Och de som är däremot kan visa det.

Röstningen verkar ha varit enhällig. Tack, bröder och systrar, för er oavbrutna tro och era böner. Vi ber nu president Eyring och äldsterna Cook och González att inta sina platser. ■

De svaga och enkla i kyrkan

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

Ingen medlem i kyrkan anses av Herren vara högre eller lägre än någon annan.

Vi hedrar president James E Faust. Vi saknar honom. Hans älskade hustru Ruth är här tillsammans med oss denna morgon. Må hon känna vår kärlek. Vi välkomnar dem som har kallats till ämbetena som president Hinckley har beskrivit.

Å allas våra vägnar som har fått ett stöd idag lovar vi att göra vårt allra bästa för att vara värdiga det förtroende som visats oss.

Vi har röstat på kyrkans general-ämbetsmän under en högtidlig, helig procedur. Denna offentliga procedur äger rum närhelst ledare eller lärare kallas till eller blir avlösta från ett ämbete, eller närhelst det sker en omorganisering i stavar, församlingar,

kворum eller biorganisationer. (Se L&F 124:123, 144; se också L&F 20:65–67; 26:2.) Den är unik för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Vi vet alltid vem som är kallad att leda eller undervisa och har möjlighet att stödja eller motsätta oss åtgärden. Detta var inte ett mänskligt påfund utan lades fram i uppenbarelserna: ”Ingen skall tillåtas att gå ut att predika mitt evangelium eller uppbygga min kyrka utan att han ordinerar av någon, som har myndighet och *om vilken kyrkan vet*, att han har myndighet och blivit regelrätt ordinerad av kyrkans ledare.” (L&F 42:11; kursivering tillagd) På så sätt skyddas kyrkan mot eventuella bedragare som vill ta över kворum, församling, stav eller hela kyrkan.

Det finns en annan princip som är unik för Herrens kyrka. Alla ämbeten som gäller undervisning och ledarskap fylls av medlemmar i kyrkan. Också detta har framlagts i skrifterna. En vers i Läran och förbunden grundlade för all framtid ordningen för ledarskapet i kyrkan. Detta var nytt i sitt slag, förvisso inte någon sedvänja i de kristna kyrkorna, vare sig då eller nu:

”Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag

visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare.

De svaga i världen skola komma fram och nedbryta de starka och mäktiga ...

på det ... var och en må tala i Herren Guds, ja, världens Frälsa res namn,

att tron må tilltaga på jorden, att mitt eviga förbund må upprättas,

så att fullheten av mitt evangelium må kungöras av de svaga och ringa till världens ändar och för konungar och regenter.

Se, jag är Gud och har talat detta. Dessa äro mina befallningar, och de gåvos till mina tjänare i deras svaghet enligt deras språk, så att de skulle kunna förstå dem.” (L&F 1:17, 19–24)

Jag är djupt tacksam över dessa skriftställen, vilka förklarar att Herren ska använda ”de svaga i världen”.

Det är varje medlems ansvar att ta emot kallelsen att tjäna.

President J Reuben Clark Jr sade: ”I Herrens tjänst har det ingen betydelse var du tjänar, utan hur. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga intar man den plats som man vederbörligen kallats till, en plats som man varken ansöker om eller tackar nej till.” (Conference Report, apr 1951, s 154) Kyrkan har inget avlönat prästerskap. Kallelsen till ledarpositioner över hela världen utgår från församlingen. Vi har inga seminarier för utbildning av professionella ledare.

Allt som görs i kyrkan — ledarskap, undervisning, kallelser, ordinationer, böner, sånger, förberedandet av sakramentet, rådgivning och allt annat — utförs av vanliga medlemmar, ”de svaga i världen”.

Vi ser hur de kristna kyrkorna kämpar med att fylla sitt behov av prästerskap. Vi har inte det problemet. När evangeliet har predikats och kyrkan är organiserad finns där ett outtömligt förråd av trofasta bröder

och systrar som har detta vittnesbörd och som är villiga att ta emot kallelserna att verka. De hänger sig åt Herrens verk och efterlever de normer som krävs av dem.

Medlemmar förlänas den Helige Anden efter dopet. (Se L&F 33:15; 35:6.) Den Helige Anden undervisar och tröstar dem. De är då förberedda att ta emot vägledning och tillrättavisning, alltefter vad deras ämbete eller behov kräver. (Se Joh 14:26; L&F 50:14; 52:9; 75:10.)

Denna princip gör att kyrkan skiljer sig från alla andra kristna kyrkor i världen. Vi befinner oss i den ovanliga situationen att ha ett outtömligt förråd av lärare och ledare, bland varje nation, släkte och tungomål, över hela världen. Det råder en unik jämlikhet bland medlemmarna. Ingen av oss ska anse sig vara förmer än någon annan. (Se L&F 38:24–25.) ”Gud ... gör [inte] skillnad på människor, utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han än tillhör.” (Apg 10:34–35; se även Rom 2:11; L&F 1:35; 38:16.)

När jag var ung var jag hemlärare hos en mycket gammal syster. Hon

undervisade mig utifrån egna livs- erfarenheter.

När hon var en liten flicka kom president Brigham Young till Brigham City, en stor händelse i den stad som namngivits efter honom. För att hedra honom radade primärbarnen, alla klädda i vitt, upp sig utmed vägen när han kom in i staden, var och en med en korg blommor som de skulle kasta ut framför kyrkans presidents vagn.

Någonting gjorde henne missnöjd. Istället för att kasta ut sina blommor sparkade hon en sten mot vagnen och sade: ”Han är inte ett dugg bättre än morfar Lovelund.” Någon hörde detta och hon fick en allvarlig tillrättavisning.

Jag är säker på att president Brigham Young skulle vara den förste att hålla med lilla Janie Steed. Han skulle inte anse sig vara förmer än morfar Lovelund eller någon annan värdig medlem i kyrkan.

Herren själv var mycket tydlig: ”Och den som vill vara främst bland er skall vara de andras slav.” (Matt 20:27) ”Den ... är utvald till att vara den störste, om han ock är den minste och allas tjänare.” (L&F 50:26)

För åtskilliga år sedan, när jag första gången fick en utnämning som resulterade i att min bild hamnade i tidningarna, var det någon som hörde en av mina lärare i high school, som tydligen var mycket förvånad, säga: ”Detta visar verkligen att man inte veta hur högt en groda kommer att hoppa genom att bara titta på den!”

Bilden av denna groda, sittande i leran istället för att hoppa, illustrerar hur otillräcklig jag kände mig när jag ställdes inför de ansvar som har kommit mig till del.

Dessa känslor har satt sig så djupt att jag aldrig mer kan känna mig överlägsen någon, inte någon.

Under en lång tid var det något annat som förbryllade mig. För fyrtiosex år sedan var jag en 37-årig seminariechef. Mitt ämbete i kyrkan var biträdande lärare i en klass i Lindons församling.

Till min stora förvånning kallades jag till ett möte med president David O McKay. Han tog båda mina händer i sina och kallade mig att bli en av generalauktoriteterna, som assistent till de tolv apostlarnas kворum.

Äldste Quentin L. Cook (till vänster), äldste David A. Bednar (i mitten) och äldste Dieter F. Uchtdorf har en trevlig pratstund medan de väntar på att en konferenssession ska börja.

Några dagar senare kom jag till Salt Lake City för att träffa första presidentskapet och bli avskild som en av kyrkans generalauktoriteter. Det var första gången jag träffade första presidentskapet — president David O. McKay och hans rådgivare, president Hugh B. Brown och president Henry D. Moyle.

President McKay förklarade att en assistent till de tolv bland annat hade som ansvar att tillsammans med de tolv apostlarnas kворum vara ett särskilt vittne och bära vittnesbörd om att Jesus är Kristus. Vad han där efter sade överväldigade mig: "Innan vi fortsätter med din avskiljning ber jag dig att bära ditt vittnesbörd för oss. Vi vill veta om du har ett sådant vittnesbörd."

Jag gjorde så gott jag kunde. Jag bar mitt vittnesbörd på samma sätt som jag skulle ha gjort på ett faste- och vittnesbörds möte i min församling. Till min förvåning verkade bröderna i presidentskapet nöjda och förlänade mig sedan ämbetet.

Detta gjorde mig mycket förvånad, för jag hade förmodat att någon som kallades till ett sådant ämbete hade ett ovanligt, annorlunda och mycket större vittnesbörd och andlig kraft.

Det förbryllade mig under en lång tid tills jag slutligen insåg att jag redan hade vad som krävdes: ett orubbligt vittnesbörd i mitt hjärta om

återställelsen av evangeliets fullhet genom profeten Joseph Smith, att vi har en himmelsk Fader och att Jesus Kristus är vår Återlösare. Jag hade kanske inte fullständig kunskap om det, men jag hade ett vittnesbörd och jag var villig att lära.

Jag liknade kanske dem som omtalas i Mormons bok: "Den som kommer till mig med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, skall jag döpa med eld och den Helige Anden liksom lamaniterna blevo döpta med eld och med den Helige Anden, på grund av sin tro på mig, då de blevo omvända, *eburu de icke visste det.*" (3 Nephi 9:20; kursivering tillagd)

Under årens lopp har jag lärt mig inse hur oerhört viktigt detta enkla vittnesbörd är. Jag har lärt mig inse att vår himmelske Fader är Fader till våra andar. (Se 4 Mos 16:22; Hebr 12:9; L&F 93:29.) Han är en fader med en faders all ömma kärlek. Jesus sade: "Fader själv älskar er, eftersom ni har älskat mig och tror att jag har utgått från Gud." (Joh 16:27)

För en del år sedan var jag tillsammans med president Marion G. Romney på ett möte med missionspresidenter och deras hustrur i Genève. Han berättade för dem att 50 år tidigare, som missionärspojke i Australien, hade han sent en eftermiddag gått till biblioteket för att studera. När han gick ut var det kväll.

Han såg upp mot stjärnhimlen och något hände. Anden vidrörde honom och ett säkert vittnesbörd föddes i hans själ.

Han sade till dessa missionspresidenter att han inte hade en säkrare förvissning då som medlem i första presidentskapet om att Gud Fadern lever, att Jesus är Kristus, Guds Son, Faderns Enfödde, och att evangeliets fullhet hade återställts, än han hade som ung missionär 50 år tidigare i Australien. Han sade att hans vittnesbörd hade förändrats på så sätt att det var mycket lättare att få svar från Herren. Herren var närmare och han kände Herren mycket bättre än han hade gjort 50 år tidigare.

Det finns en naturlig tendens att betrakta dem som ges vårt stöd i presiderande ämbeten som högre och av större värde i kyrkan och för sina familjer än en vanlig medlem. På något sätt känns det som om de är mer värdefulla för Herren än vad vi är. Det fungerar helt enkelt inte på det viset!

Det vore mycket nedslående för min hustru och mig om vi trodde att något av våra barn skulle tro att vi ansåg att vi var av större värde för familjen eller för kyrkan än vad de var, eller att de skulle tro att ett ämbete i kyrkan hålls högre än ett annat, eller att något ämbete skulle anses vara mindre viktigt.

Nyligen inröstades en av våra söner som missionsledare i församlingen. Hans hustru talade om för oss hur entusiastisk han var över kallelsen, eftersom han kan utföra den trots sitt mycket hektiska arbetsschema. Han har missionärsandan och får god användning för sin spanska, som han har uppehållit sedan tiden som missionär. Vi var också mycket, mycket glada över hans kallelse.

Vad min son och hans hustru gör med sina små barn överträffar allting som de kan göra i kyrkan eller utanför.

Inget tjänande är viktigare för Herren än den hängivenhet de visar varandra och sina små barn. Och detsamma gäller alla våra andra barn. Det yttersta målet för all aktivitet i kyrkan kretsar kring hemmet och familjen.

Som generalauktoriteter i kyrkan befinner vi oss i samma situation som ni, och ni befinner er i samma situation som vi. Ni har samma tillgång till uppenbarelsens krafter för era familjer och ert arbete och ert ämbete som vi har.

Det är också sant att det finns en tingens ordning i kyrkan. När ni kallas till ett ämbete så får ni uppenbarelsen som tillhör detta ämbete som inte ges till andra.

Ingen medlem i kyrkan anses av Herren var högre eller lägre än någon annan. Det fungerar helt enkelt inte på det viset! Kom ihåg att han är en far — vår Fader. Herren ”gör inte skillnad på människor”.

Vi är inte viktigare för att Herrens verk ska fortskrida än broder och syster Toutai Paletu'a i Nuku'alofa i Tonga, eller broder och syster Carlos Cifuentes i Santiago i Chile, eller broder och syster Peter Dalebout i Nederländerna, eller broder och syster Tatsui Sato i Japan, eller hundratals andra som jag har träffat medan jag rest runt i världen. Det fungerar helt enkelt inte på det viset.

Och så går kyrkan framåt. Den bärs på värdiga medlemmars axlar som lever vanliga liv bland vanliga familjer, vägleda av den Helige Anden och Kristi ljus som finns hos dem.

Jag vittnar om att evangeliet är sant och att själarna är dyrt aktade i Guds ögon — varje själ — och att det är till välsignelse för oss att vi är medlemmar i kyrkan. Jag har vittnet som kvalificerar mig för ämbetet jag har. Jag har haft det sedan den dagen för många år sedan när jag träffade första presidentskapet. Det bär jag för er, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Hålla ut tillsammans

BISKOP RICHARD C EDGLEY

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

En församling är så inrättad att den kan hjälpa även dem som ställts inför de svåraste och mest hjärtslitande prövningar.

För några år sedan skrev en kåsör på en lokaltidning om ett allvarligt och tankeväckande ämne. Jag citerar från artikeln: ”Att vara kyrksam mormon i Utah innebär att man lever så nära inpå andra medlemmar i församlingen att nästan ingenting sker utan att hela församlingen vet det högst fem minuter senare.”

Han fortsätter: ”Att leva så inpå varandra kan kännas närgånget ... Men det är också en av våra starkaste sidor.”

Skribenten fortsätter: ”I tisdags på jobbet såg jag tolvnyheterna på teve. En minibuss hade totalförstörts i en

trafikolycka. En ung mamma och två små barn fördes i ilfart med ambulans och helikopter till sjukhus ... Flera timmar senare fick jag veta att minibussen tillhörde ett ungt par som bodde tvärs över gatan hemma i Herriman — Eric och Jeana Quigley.

Jag brukar inte bara träffa familjen Quigley i kyrkan ... kvällen före bilolyckan åt vi middag med dem på en gårdsfest. Våra barnbarn lekte med deras döttrar Bianca och Miranda ...

Miranda, som var fjorton månader, fick svåra skullskador och dog tre dagar senare på ett barnsjukhus.

Det är här som denna närgångenhet ... lönar sig. Trots att olyckan ägde rum flera kilometer hemifrån hade dammet inte hunnit lägga sig innan någon i församlingen stannade och hjälpte till vid olycksplatsen. Resten av församlingen visste vad som hade hänt redan innan polis och ambulans var på plats.

Medlemmar i församlingen åkte till de tre sjukhusen, kontaktade Eric på arbetet och delade upp sig i insatsgrupper. De som inte blev direkt involverade i den omedelbara hjälpen försökte ivrigt komma på andra sätt att hjälpa.

Inom loppet av 48 timmar hade man klippt familjen Quigleys

gräsmatta, städat och tvättat åt dem, fyllt kylskåpet, lagat mat åt anhöriga och öppnat ett stödkonto på banken. Vi hade badat hunden åt dem om de hade haft någon.”

Författaren avslutar med dessa insiktsfulla ord: ”Det positiva med det mikroskop som min församling vistas under är ... att det som händer några händer alla.” (”Well-Being of Others Is Our Business”, *Salt Lake Tribune*, 30 jul 2005, s C1)

Den medkänsla som omtänksamma församlingsmedlemmar visade och den hjälp de gav till följd av denna tragiska olycka var inte unik. I Mormons bok förklarar profeten Alma för dem som vill följa Kristus: ”Eftersom I nu åstunden att inkomma i Guds hjord och kallas hans folk samt äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta, ja, eftersom I ären villiga att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst”, som Alma förklarade, var de redo att döpas. (Se Mosiah 18:8–9.) Detta skriftställe lägger grunden till att vi tjänar och bryr

oss om andra på ett mycket medkännande sätt.

En församling är så inrättad att den kan hjälpa dem som ställts inför de svåraste och mest hjärtslitande prövningar. Biskopen, som ofta betraktas som församlingens ”fader”, finns till hands för att bistå med råd och resurser. Men till hands finns också ledare i melkisedekska och aronska prästadömet, Hjälpföreningens presidentskap, hemlärare, besökslärare och församlingsmedlemmar — alltid församlingsmedlemmarna. De finns alla till hands för att ge tröst och visa sin medkänsla i nödens stund.

Mitt eget nära grannskap har haft sin beskärda del av hjärtslitande tragedier. I oktober 1998 avled 19-åriga Zac Newton, som bodde bara tre hus öster om vårt, i en tragisk bilolycka.

Mindre än två år senare, i juli, avled 19-åriga Andrea Richards, som bodde tvärs över gatan från familjen Newton, i en bilolycka.

En lördageftermiddag i juli 2006 avled Travis Bastian, en 28-årig före detta missionär, och hans 15-åriga

syster Desiree, vilka bodde på andra sidan gatan, två hus norr om oss, i en fruktansvärd bilolycka.

En månad senare, i augusti 2006, led 32-åriga Eric Gold en för tidig död — han hade vuxit upp i huset bredvid vårt. Och andra i grannskapet har haft hjärtslitande erfarenheter som de genomgått på egen hand, utan att någon annan än Gud vetat om dem.

Eftersom fem unga människor avlidit kan man tycka att det är ett ovanligt stort antal prövningar för ett litet område. Själv anser jag att antalet bara tycks stort på grund av en sammansvetsad och omtänksam församling, som vet när det finns ett trängande behov. Det är en församling som har medlemmar som följer Almas och Frälsarens uppmaning — medlemmar som visar omtanke och kärlek och bär varandras bördor, medlemmar som är villiga att sörja med dem som sörjer, medlemmar som är villiga att trösta dem som behöver tröst, medlemmar som håller ut tillsammans.

I var och en av dessa händelser var det inspirerande att se hur kärleken, tjänandet och medkänslan flödade. Biskopar kom, hem- och besökslärare skred till handling, och melkisedekska och aronska prästadömetns kворum och Hjälpföreningen organiserade arbetet för att kunna tillgodose både andliga och timliga behov. Man fyllde kylskåp, städade, klippte gräsmattor och buskar, målade staket, gav välsignelser och erbjöd en mjuk axel att gråta ut vid. Medlemmarna fanns överallt.

I var och en av dessa händelser gav familjer som förlorat nära och kära uttryck för ökad tro, ökad kärlek till Frälsaren, ökad tacksamhet för försoningen och för innerlig tacksamhet mot en organisation som går till verket för att tillgodose sina medlemmars djupaste känslomässiga och andliga behov. Dessa familjer säger nu att de lärde känna Herren genom sina

prövningar. De berättar om många fina upplevelser till följd av sin smärta. De vittnar om att djup smärta kan leda till välsignelser. De prisar Herren och säger som Job: "HERREN gav och HERREN tog. Lovat vare HERRENS namn!" (Job 1:21)

Genom att bära varandras bördor som församlingsmedlemmar har vi lärt oss följande:

1. Herrns organisation är fullt tillräcklig när det gäller att *känna till* och *hjälpa* även dem som har de svåraste känslomässiga och andliga behov.
2. Motgångar *kan* föra oss närmare Gud och få oss att på nytt och med större insikt uppskatta bönen och försoningen, vilket lindrar smärta och lidande av alla slag.
3. Medlemmar som personligen drabbas av tragedier upplever ofta en större förmåga till kärlek, medkänsla och förståelse. De är de första och sista på plats och ofta de effektivaste när det gäller att skänka tröst och visa medkänsla.
4. Såväl en församling som en familj svetsas samman när de håller ut tillsammans — det som händer en händer alla.
5. Och kanske viktigast av allt är att vi kan visa större medkänsla och omsorg därför att vi kan utgå från våra egna prövningar och erfarenheter. Vi kan hålla ut tillsammans.

Jag gläder mig åt att få tillhöra en sådan kärleksfull och omtänksam organisation. Ingen vet bättre hur man bär varandras bördor, sörjer med dem som sörjer och tröstar dem som behöver tröst. Jag kallar detta att "hålla ut tillsammans". Det som händer en händer alla. Vi håller ut tillsammans.

Må vi vara redskap till att lätta andras bördor är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Stärk hemmet och familjen

MARY N COOK

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Herren litar på att du hjälper till med upphöjelsen av din eviga familj.

Varje söndag, från Mongoliet till Manchester till Mississippi, upprepar kyrkans unga kvinnor dessa inspirerade ord: "Vi [kan] vara beredda att stärka hem och familj, ingå och hålla heliga förbund, motta templets förordningar och njuta upphöjelsens välsignelser." ("Unga kvinnors tema", *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* [häfte, 2001], s 5)

Även om detta är Unga kvinnors tema gäller det alla ungdomar i kyrkan. Jag hoppas att det kan hjälpa er, mina unga bröder och systrar, att förstå hur mäktiga era egna gärningar kan vara för att stärka ert hem och er familj, oavsett era omständigheter. Jag inser till exempel att många av er

kanske är den enda medlemmen i kyrkan i er familj.

I *Vägledning för de unga* påminns vi: "Att vara en del av en familj är en stor välsignelse ... Alla familjer är inte lika men var och en är viktig i vår himmelske Faders plan." (Vägledning för de unga, s 10)

Alla familjer, från den mest idealiska till den mest problematiska, behöver stärkas. Den styrkan kan *ni* ge. Faktum är att i vissa familjer kanske ni är den enda källan till andlig styrka. Herren litar på att du ger din familj evangeliets välsignelser.

Det är viktigt att upprätta mönster av rättfärdighet i ditt eget liv, vilket gör det möjligt för dig att vara ett gott föredöme för din familj, oavsett hur din familj ser ut.

Ditt rättfärdiga liv stärker din familj. President Hinckley gav de unga kvinnorna "ett enkelt program i fyra delar" på Unga kvinnors allmänna möte i våras som inte bara "säkerställer er lycka", utan också välsignar er familj. Han rådde oss alla att: 1) be, 2) studera, 3) betala tionde och 4) gå på våra möten. (Se "Pryd alltid dina tankar med dygd", *Liabona*, maj 2007, s 115.)

När du söker Herrns hjälp genom dagliga böner ger detta stora välsignelser till din familj. Fråga dig själv:

”Vem i min familj kan bli hjälpt av mina böner?” ”Vad kan jag göra för att stödja och uppmuntra familjebön?”

När du personligen studerar skrifterna lär du känna Frälsaren och hans lärdomar. Av honom lär du hur man älskar, tjänar och förlåter medlemmarna i din familj. Fundera över hur du kan dela med dig av dina kunskaper om skrifterna med din familj.

Vid flera tillfällen har president Hinckley uppmanat oss: ”Skaffa er all den utbildning ni kan få.” (*Liabona*, maj 2007, s 116) Din utbildning hjälper din familj nu och kommer säkerligen att välsigna din framtida familj. Vad kan du göra nu för att planera och förbereda för en god utbildning?

President Hinckley lärde oss: ”Tionde betalas ju med pengar, men än viktigare är att det betalas med tro.” (*Liabona*, maj 2007, s 117) Upplever du välsignelserna av att betala tionde — med tro? När du håller detta bud öppnar Herren ”himlens fönster” (Mal 3:10) till välsignelse för dig och din familj.

Hur kan du och din familj välsignas av att du går på era möten — särskilt sakramentsmötet? När du regelbundet tar sakramentet hjälper det dig att hålla ditt dopförbund. När du lever värdigt och förnyar detta förbund varje vecka, kvalificerar du dig för Andens vägledning. Den Helige Anden vägleder dig och undervisar dig om det som du borde göra för att välsigna dig familj.

När du införlivar dessa mönster av rättfärdighet välsignas du genom hela livet och utvecklar den andliga grundval du behöver för att stärka din familj genom ert exempel. Paulus undervisar oss om att vara ett exempel i 1 Timoteusbrevet: ”Ingen får förakta dig för att du är ung, utan var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet.” (1 Tim 4:12)

Under avsnittet Familjen i *Vägledning för de unga* nämns några bra sätt som du kan vara ”ett föredöme för de troende” på i ditt eget hem:

”Var glad, hjälpsam och omtänksam mot andra ... Bry dig om de andra familjemedlemmarnas behov ...

Hedra dina föräldrar genom att visa kärlek och respekt mot dem och genom att vara lydig ... Delta i familjeaktiviteter och traditioner såsom familjebön, hemaftnar och studier i skrifterna. Dessa traditioner stärker och enar familjer ...

Stärk relationen med dina bröder och systrar. De kan bli dina närmaste vänner (s 10–11).”

Exemplet är ofta den bästa läraren. Vem i din familj kan bli hjälpt av ditt exempel — en bror, en syster, din mamma eller pappa?

Jag vill berätta om en upplevelse från mitt eget liv och hur min brors mönster av rättfärdighet och föredöme resulterade i att vår familj fick motta eviga välsignelser.

Min bror och jag föddes av ”goda föräldrar” (1 Nephi 1:1) som älskade och gjorde stora uppoffringar för oss två, men vår familj hade inte välsignats med templets heliga förrättningar.

För många år sedan i slutet av december fick vi ett brev från min bror som verkade som missionär i norra Kalifornienmissionen. På utsidan av kuvertet stod det: ”Öppna *inte* kuvertet förrän *alla* är tillsammans!!”

När min far, mor och jag samlades för att öppna hans sju sidor långa maskinskrivna brev, läste vi hans vittnesbörd om bönen. Han undervisade oss om läran om eviga familjer från skrifterna. Vi läste hur hans upplevelser med fasta och bön hade hjälpt hans undersökare att förbereda sig för dopet. Han försäkrade oss att vår familj också kunde välsignas genom fasta och bön. Så kom hans uppmaning: ”Biskopen för Stanfords församling talade om ett ämne för några månader sedan som gjorde stort intryck på mig ... Biskopens tal fick mig att stanna upp och inse vad det

är för målsättningar jag vill uppnå i livet. Främst i mitt sinne är målet jag vill uppnå med min egen familj ... vilket naturligtvis är att jag vill beseglas till er, mamma och pappa, för tid och all evighet i Herrens hus. Jag älskar er så mycket och vill att vår familj ska vara tillsammans i evigheterna.”

Han avslutade med orden: ”Det är min bön att Herren ska vägleda er i detta viktiga beslut och att ni ber tillsammans som en familj.”

Som tonåring hade jag också bett att vi skulle få uppleva denna välsignelse i vår familj. Det här brevet gav nu hopp åt min rättfärdiga önskan.

Det nya året medförde möjligheten för familjen att företa vissa förändringar. Under de många månader som följde etablerade vi mönster av rättfärdighet för familjen. Vi bad tillsammans, studerade skrifterna om templets förordningar, betalade tionde och gick regelbundet på våra möten — som familj. Strax efter det att min bror kom hem från sin mission var vi redo att ta emot templets förrättningar. Jag visste att Herren hade hört och besvarat våra böner när vi samlades runt det heliga altaret i templet och beseglades som en familj för tid och all evighet.

Kan du åstadkomma en förändring i din familj? Ja, absolut! Jag har ofta undrat vad som skulle ha hänt med min familjs eviga framåtskridande om min bror inte hade skrivit sitt kraftfulla brev. Hans mönster av rättfärdighet och föredöme förändrade våra liv.

Äldste Robert D Hales sade: ”Om det exempel vi fått av våra föräldrar inte är gott, är det vårt ansvar att bryta kretsloppet ... Varje människa [kan] lära sig ett bättre sätt, och på så sätt välsigna familjemedlemmars liv nu och undervisa om rätta traditioner för kommande generationer.” (”Hur kommer våra barn att minnas oss?”, *Nordstjärnan*, jan 1994, s 9)

Kom ihåg att ”familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmelse”. (”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49) Eviga familjer består av enskilda personer. ”Gör din del för att bygga ett lyckligt hem.” (*Vägledning för de unga*, s 10) Upprätta mönster av rättfärdighet i ditt liv. Och var ett

föredöme för de troende. Herren litar på att du hjälper till med din eviga familjs upphöjelse.

Jag vet att Jesus Kristus lever. Han känner dig och älskar dig. Han har välsignat mig och min familj, och jag vet att han kommer att välsigna dig och din familj. Detta vittnar jag om i ödmjukhet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Varför är vi medlemmar i den enda sanna kyrkan?

ÄLDSTE ENRIQUE R FALABELLA

i de sjuttios kворum

Den värdefullaste kraft vi kan äga är den skatt som utgörs av ett personligt vittnesbörd om vår Herre Jesus Kristus.

Varför är vi medlemmar i den enda sanna kyrkan? Även om jag inte kan besvara den frågan åt alla kyrkans 13 miljoner medlemmar, vill jag ur hjärtat ge några svar som troligen stämmer överens med era egna svar.

Evighetens rikedomar

”Se, den som äger det eviga livet är rik.” (L&F 6:7)

Rikedom var inte någon del av min barndom. Vi var en familj på fem personer: min far och fyra syskon. Min

mor dog när jag var fem. Min fars knappa inkomst gick åt till att köpa mat åt oss. Alla klädinköp sköts på framtiden, så länge som möjligt.

En dag var jag lätt missnöjd och gick till min far och sade: ”Pappa, varför köper du inte skor åt mig? Titta på de här, de är utslitna och man ser min stortå genom hålet i skon.”

”Det fixar vi”, sade han och putsade mina skor blanka med lite svart skokräm. Sedan sade han: ”Vi har fixat dem.”

”Nej”, sade jag, ”man ser fortfarande min stortå.”

”Det fixar vi också”, sade han. Han tog fram skokrämen igen, satte lite grann på min tå och inom kort var den lika blank som mina skor. Så jag lärde mig tidigt i livet att lyckan inte beror på pengar.

Med tiden undervisade ett par missionärer oss om det återställda evangeliets *rikedomar*, läran om frälsningsplanen och eviga familjer. Vi blev döpta, och när min far började verka i sin kallelse som distriktspresident var hans första mål att resa till templet och få de välsignelser som denna uppoffring

skulle ge. Resan tog 15 dagar och var på nära 800 mil. Det var en resa fylld av svårigheter och bakslag, dåliga vägar, obekväma bussar. Vi visste inte ens vägen, men vi hade stora förhoppningar om de förrättningar som vi skulle delta i.

När vi kom till Mesa i Arizona körde vi en gata fram och i slutet av den gatan såg vi Herrens hus, lysande och vackert. Jag minns den glädje som fyllde våra hjärtan — vi brast alla ut i sång och prisade Gud, och tårarna rann nerför många heligas kinder.

Senare i templet föll vi på knä som familj för att höra de vackra löf-tena om en evig familj, med visshet om att vår mor, även om hon var frånvarande, nu var vår mor för evigt, och vi upplevde den frid man känner när man vet att man är en evig familj.

Löftet om evigt liv gav oss evighetens skatter! ”Se, den som äger det eviga livet är rik.” (L&F 6:7)

Det återställda prästadömet

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en kyrka av präster, ”ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk”. (1 Pet 2:9)

Den återställda kyrkan ger varje hem en prästadömsbärare som har Guds fullmakt till att välsigna. Hur ofta har jag inte kunnat höra ett barns lilla ljuva röst i mitt hem som frågar: ”Pappa, kan du ge mig en välsignelse?” och lagt händerna på hans eller hennes huvud när de haft ont eller haft det svårt, och gett dem en välsignelse som utlovat tröst och läkedom och sedan upplevt prästadömets inverkan och dagen därpå fått höra den lilla rösten säga: ”Tack, pappa, jag har sovit jättegott.” Vi behöver inte gå ut och leta efter någon som har den kraften — den finns bland oss! Vilken välsignelse det är att kunna undervisa våra barn om den principen! Det här är den

enda kyrkan på jorden som erbjuder familjer en sådan välsignelse.

Genom denna kraft kunde jag ordnara mina söner till prästadömet och ge dem Guds fullmakt att utföra hans förrättningar.

Detta är ytterligare ett skäl till att jag är medlem i denna kyrka, därför att prästadömet kraft återigen finns på jorden och har nått ända till våra hem.

Vårt personliga vittnesbörd

Den värdefullaste kraft vi kan äga är den skatt som utgörs av ett personligt vittnesbörd om vår Herre Jesus Kristus och om hans återlösande kraft.

Vi får ett vittnesbörd när vi lever värdigt och ber om det i bön. "Anden skall givas eder genom trons bön" (L&F 42:14), sade Herren till oss genom profeten Joseph.

När min son Daniel var sex år gammal märkte han att jag var ängslig eftersom jag skulle bevista en stavs-konferens. Jag var osäker på vad jag skulle undervisa de heliga om. Han kom till mig och sade: "Det är jättelätt, pappa." Det är så barn ser på allting i livet.

"Eftersom det är så lätt", sade jag, "berätta då för mig vad jag kan tala till dem om."

"Tala till dem om bön", sade han.

"Det är ett bra ämne", sade jag, "men de har redan hört så många tal om bön — vad skulle jag kunna säga som är nytt?"

"Det är också jättelätt, pappa. Säg så här: 'Innan ni börjar tala med vår himmelske Fader, tänk då först på vad ni vill säga till honom.'"

"En utmärkt idé", sade jag. "Och sedan?"

"Ja, när ni har tänkt på det, säg då det till honom! Och när ni är färdiga, vänta då och se om han har något som han vill säga till er."

Genom våra böner talar Anden till vår ande och vittnar för oss om att vår Frälsare är en verklighet.

Jag förundras över den kärlek min Frälsare Jesus Kristus visade genom att komma ner från sin himmelska boning till en värld där de flesta förkastade hans budskap, och trots att de inte hade makten att ta livet av honom, dömde de honom till döden. Kristus betalade för mina synder, för mina sjukdomar, lidanden och smärtor. Hans smärta var

obeskrivlig. Lukas nämner bara att "hans svett blev som blodsdroppar". (Luk 22:44)

Detta är det främsta skälet till mitt medlemskap i kyrkan — att den Helige Anden har uppfyllt mitt hjärta och låtit mig få veta att Kristus lever, att han är min Frälsare, att han betalade för mina synder och har berett vägen för mig så att om jag lyder hans bud jag då kan få alla andra välsignelser som utlovats.

För några veckor sedan dog också min far, och jag är nu mer tacksam än någonsin tidigare mot Gud för rikedomerna och skönheten som finns i hans lära.

För att familjelivet kan fortsätta bortom dödens tröskel. För att ett konungligt prästadöme har återställts till jorden. Och för att Anden har talat till min ande och gett mig ett vittnesbörd om att min Frälsare Jesus Kristus lever och att jag genom hans medling och förbön — om jag är trofast — kan få bo hos honom. Av dessa och andra skäl är jag medlem i den enda sanna kyrkan på jordens yta, och för det kommer jag att vara evigt tacksam. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Gör anspråk på dyrbara och mycket stora löften

ÄLDSTE SPENCER J CONDIE

i de sjuttios kворum

Herren ger generösa löften och betygar att han inte ska avvika från dessa löften.

De trofasta heliga i Söderhavet hälsar till er och sänder er sin kärlek.

Evangeliets första grundsats är tro på Herren Jesus Kristus. Det innefattar tro på hans gudomliga födelse och himmelska härkomst och tro på att han, under sin Faders ledning, skapade jorden och allt som finns på den. (Se Joh 1:10; Mosiah 3:8.) Själva kärnan i vår tro på Kristus är vissheten om att våra synder, genom hans försoningsoffer, om de ”än är blodröda, kan bli snövita”. (Se Jes 1:18.)

Tron på Kristus innefattar kunskapen om att han efter sin korsfästelse uppstod från graven, och att hans uppståndelse gjorde det möjligt för hela mänskligheten att leva på nytt. (Se 1 Kor 15:21–23.) Tron på Kristus är övertygelsen om att han och hans himmelske Fader visade sig för en ung man, Joseph Smith, och banade väg för alltings återställelse i tidernas fullhets utdelning. Jesus Kristus är överhuvudet i den kyrka som bär hans heliga namn.

Tron på Herren Jesus Kristus är uppenbar när vi tror på hans lärdomar och gör anspråk på hans ”dyrbara och mycket stora löften” och får ”del av gudomlig natur”. (2 Petr 1:4) Otaliga löften förkunnas av hans profeter och Herren lovar oss att hans ord ”icke [skola] förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma”. (L&F 1:38)

I dessa sista dagar har Herren uppenbarat att ”när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad”. (L&F 130:21)

Herren ger generösa löften och betygar att han inte ska avvika från dessa löften, för han har sagt: ”Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte.” (L&F 82:10)

Dyrbara och mycket stora löften

Ett av Herrens oräkneliga dyrbara och mycket stora löften är förlåtelse för våra synder när vi ”bekänner dem och övergiver dem”. (L&F 58:43; se också L&F 1:32.) Löftet att himlens fönster ska öppnas infrias för dem som trofast betalar ett fullt tionde (se Mal 3:10) och de som följer visdomsordet lagrar ”stora skatter av kunskap”. (L&F 89:19)

Att bli obefläckad av världen är löftet till dem som håller sabbatsdagen helig. (Se L&F 59:9; 2 Mos 31:13.) Gudomlig vägledning och inspiration lovas dem som ”mättar sig med Kristi ord” (se 2 Nephi 32:3) och som ”tillämpar ... all helig skrift” på sig själva. (1 Nephi 19:23)

Frälsaren lovade också att ”vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn, som är rätt, troende att I skolen få, se, det skall givas eder”. (3 Nephi 18:20) Vi har också fått löftet att den Helige Anden ska vara vår ständige följeslagare när vi ”alltid pryder våra tankar med dygd”. (Se L&F 121:45–46.) Vi kan också göra anspråk på fastans andligt befriande löfte som lossar ”orättfärdiga bojar”, ”löser okets band” och ”bryter sönder alla ok”. (Jes 58:6)

De som beseglats i heliga tempel och som trofast håller sina förbund får ta emot Guds härlighet som är ”en fullhet och en fortsättning på slakten från evighet till evighet”. (L&F 132:19)

Med vår jordiska otålighet förlorar vi ibland Herrens stora löften ur sikte och hindrar dessa löften från att gå i fullbordan genom vår olydnad. Herren har förkunnat:

”Vem är jag, säger Herren, som lovat och icke hållit?

Jag befaller, och människan åttlyder icke; jag återkallar, och hon går miste om välsignelsen.

Då säga de i sina hjärtan: Detta är icke Herrens verk, ty han har icke hållit sina löften. Men ve dem, ty deras lön väntar dem nedanifrån och icke ovanifrån.” (L&F 58:31–33)

Att i fjärran se det som var utlovat

Några av trons viktiga beståndsdelar är tålmod, fördragsamhet och att härda ut till änden. Aposteln Paulus berättar om Abels, Enoks, Noas, Abrahams och Saras tro, och sammanfattar den med orden: ”I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden.” (Hebr 11:4–13) Dessa trofasta heliga visste att detta jordeliv var en resa och inte deras slutliga destination.

När Abram var 75 år gammal lovade Herren honom: ”Jag [skall] göra dig till ett stort folk.” — Detta lovade han när Abram och Saraj ännu inte hade några barn. (1 Mos 12:2) Han var 86 år när Sarajs slavinna Hagar ”födde Ismael åt honom”. (1 Mos 16:16)

Och Herren ändrade Abrams namn till Abraham och Sarajs namn till Sara, och när han var nästan 100 och hon var 90 fick de löftet att Sara skulle föda en son som skulle heta Isak. (Se 1 Mos 17:17, 19.) På grund av deras tvivel frågade Herren: ”Skulle något vara omöjligt för Herren?” (1 Mos 18:14) Och ”Sara blev havande och födde en son åt Abraham på hans ålderdom” (1 Mos 21:2) och Herren lovade Abraham: Jag skall ”göra dina efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand”. (1 Mos 22:17)

Medlemmar i São Paulo, Brasilien, promenerar till en konferensutsändning.

Den unge Isak växte upp och när han var 40 år gammal gifte han sig med Rebecka. ”Isak bad till Herren för sin hustru Rebecka, eftersom hon inte kunde få barn. Och Herren bönhörde honom så att hans hustru Rebecka blev havande” och hon födde två tvillingsöner, Esau och Jakob, när deras far var 60 år gammal. (Se 1 Mos 25:20–26.)

När Jakob vuxit upp och nått lämplig ålder skickade hans föräldrar honom till Labans hem där han träffade Labans två döttrar Lea och Raket. Jakob sade till Laban: ”Jag vill arbeta åt dig i sju år för Raket, din yngre dotter ... Så arbetade Jakob i sju år för Raket, men för honom var det bara som några dagar eftersom han älskade henne.” (1 Mos 29:18, 20)

Ni minns säkert hur Laban lurade den unge Jakob så att han först gifte sig med Lea och sedan med Rakel. "När Herren såg att Lea var försmådd, gjorde han henne fruktsam medan Rakel var ofruktsam." (1 Mos 29:31) Och Lea födde Ruben och sedan Simeon, Levi och Juda. Under tiden förblev Rakel barnlös. (Se 1 Mos 29:32–35.)

I allt starkare avundsjuka och stigande desperation krävde Rakel en dag av Jakob: "Skaffa mig barn, annars dör jag." (1 Mos 30:1) Lea födde sedan ytterligare två söner och en dotter.

Herren dröjer inte med sina löften

Aposteln Petrus vittnade att "Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod" med oss. (2 Petr 3:9) I vår tid när det finns snabbkemtättar och snabbmat kan det ibland kännas som om en kärleksfull himmelsk Fader har tappat bort våra stora löften eller lagt dem på hyllan, eller arkiverat dem under fel namn. Det var så Rakel kände sig.

Men efter en tid träffar vi på fyra av de vackraste orden i de heliga skrifterna: "Gud tänkte på Rakel." (1 Mos 30:22) Och hon välsignades först med sonen Josef och sedan med Benjamin. Det finns miljoner människor på jorden idag som är Josefs efterkommande och som har tagit till sig Abrahams löfte att genom deras ansträngningar "skola jordens alla släkten bliva välsignade, ja, med evangeliets välsignelser, vilka äro frälsningens välsignelser, ja, det eviga livets". (Abraham 2:11)

När himlens löften ibland verkar befinna sig i fjärran, är det min bön att vi, var och en av oss, håller fast vid dessa dyrbara och mycket stora löften och aldrig släpper taget. Och liksom Gud tänkte på Rakel kommer Gud att tänka på er. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Har vi inte orsak att glädjas?

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i de tolv apostlarnas kворum

Detta är en glädjefull religion, hoppfull, stärkande och befriande.

Jag gläds mig fortfarande över den underbara anda vi kände när vi i morse tillsammans sjöng:

*Kom, låt oss nu glädjas i
frälsningens tider,
ej mer vi på jorden som främ-
lingar gå.*

*Vi frukta ej ondskan, som fåfängt
blott strider.*

(*"Kom, låt oss nu glädjas", Psalmer,
nr 3*)

Broder William W Phelps ord står i bjärt kontrast mot världens tendens att fokusera på dåliga nyheter. Det är sant att vi lever i en tid som skrifterna förutsagt ska vara full av "krig och

krigsrykten och ... jordbävningar på många ställen" (Mormon 8:30), då "hela jorden skall skakas och människornas hjärtan skola försmäktas". (L&F 45:26)

Men hur påverkar detta oss som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga? Är vårt liv fyllt av farhågor, rädsla och oro? Eller har vi, mitt bland alla våra utmaningar, *orsak att glädjas?*

Vi går alla igenom olika erfarenheter i livet. En del ger oss glädje, andra sorg och ovisshet.

Jag minns en tid då det såg ganska mörkt ut för min familj när jag var liten. Det var på vintern 1944, en av de kallaste vintrarna under andra världskriget. Krigsfronten närmade sig vår stad och min mor hade tagit oss fyra barn och lämnat alla våra ägodelar bakom oss och tillsammans med miljoner andra flyktingar flytt i ett desperat försök att finna en plats att överleva på. Min far var fortfarande i armén, men han och mor hade kommit överens om att om de skildes åt under kriget så skulle de försöka återförenas hos mina farföräldrar. De trodde att den platsen gav dem största möjlighet till skydd och säkerhet.

Med bombräder om natten och luftangrepp om dagen tog det oss

många dagar att ta oss till mina farföräldrar. Det jag minns från den tiden är mörker och kyla.

Min far kom oskadd tillbaka till oss, men vår framtid såg mycket dystert ut. Vi levde i spillrorna i efterkrigstidens Tyskland, med en förödande känsla av hopplöshet och mörker i fråga om vår framtid.

Mitt i denna förtvivlan hörde min familj talas om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och Jesu Kristi återställda evangeliums helande budskap. Detta budskap förändrade allt, det lyfte oss bortom vår dagliga misär. Livet var fortfarande fyllt av törnen och omständigheterna var lika hemska, men evangeliet förde med sig ljus, hopp och glädje till oss. Evangeliets tydliga och enkla sanningar värmdde vårt hjärta och upplyste vårt sinne. De hjälpte oss att se på oss själva och världen omkring oss med andra ögon och från en mer upphöjd synvinkel.

Mina kära bröder och systrar, är inte Jesu Kristi återställda evangelium och vårt medlemskap i hans kyrka en stor anledning att glädjas?

Var ni än bor på jorden och oavsett vad som händer i ert liv, vittnar jag för er om att Jesu Kristi evangelium har den gudomliga kraften att lyfta er till större höjder, bort från det som ibland tycks vara en outhärdlig börda eller svaghet. Herren känner till era omständigheter och era prövningar. Han sade till Paulus och till oss alla: "Min nåd är nog för dig." Och liksom Paulus kan vi svara: "Kraften fullkomnas i svaghet. Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig." (2 Kor 12:9)

Som medlemmar i Jesu Kristi kyrka kan vi göra anspråk på välsignelserna som utlovades i förbunden och förordningarna vi mottog när vi tog till oss Jesu Kristi evangelium.

Vad är Jesu Kristi evangelium?

Jesu Kristi evangelium är ett gott budskap, ett glatt budskap och mycket mer. Det är ett frälsningens budskap som gång på gång getts av Jesus Kristus och hans apostlar och profeter. Det är min fasta övertygelse att all sanning och allt ljus som kommit från Gud finns i Jesu Kristi evangelium.

Gud, vår kärleksfulle Fader i himlen, har sagt att det är hans verk och härlighet "att åvägbringa odödlighet och evigt liv för människan". (Moses 1:39) Gud Fadern är evangeliets upphovsman. Detta är en vital del av Guds frälsningsplan eller återlösningsplan. Det kallas Jesu Kristi evangelium eftersom det är Jesu Kristi försoning som möjliggör återlösningen och frälsningen. Genom försoningen återlöses alla män, kvinnor och barn förbehållslost från den fysiska döden och alla kommer att återlösas från sina synder om de tar emot och lyder evangeliet. (Se L&F 20:17–25; 76:40–42, 50–53; Moses 6:62.)

Kristi evangelium är det enda sanna evangeliet och "intet annat namn skall givas, ej heller någon annan väg eller något annat medel varigenom människobarnen kunna erhålla frälsning än i och genom Kristi namn". (Mosiah 3:17; se också Apg 4:12.)

De grundläggande beståndsdelarna i evangeliets budskap finns i all helig skrift, men allra tydligast i Mormons bok och i uppenbarelserna som gavs till profeten Joseph Smith. Där förkunnar Jesus själv sin lära och sitt evangelium, vilket Guds barn måste lyda för att "hava evigt liv". (L&F 14:7; se också 3 Nephi 11:31–39; 27:13–21; L&F 33:11–12.)

Evangeliet är tydligt och enkelt. Det ger svar på livets allra svåraste frågor, och ändå kan ett litet barn förstå och tillämpa det. Som Nephi sade: "Min själ fröjdar sig nämligen över det som är enkelt, ty på det sättet verkar Herren Gud ibland människobarnen. Ty Herren Gud giver förståndet ljus, och han talar

till människor, till deras förstånd, enligt deras språk.” (2 Nephi 31:3)

Profeten Joseph Smith följde samma mönster av tydlighet och enkelhet när han på ett mycket kortfattat sätt gav världen ”evangeliets första grundsatser och förordningar” (Trosart 4), vilka vi måste ta emot för att erhålla evangeliets eviga välsignelser:

För det första tro på Herren Jesus Kristus — att tro på Återlösaren, Guds Son, ”med orubbad tro på honom och fullkomlig förtröstan på hans förtjänst, som är mäktig att frälsa” och sedan “[strävar] framåt med ståndaktighet i Kristus ... och glädje ... i Kristi ord”. (2 Nephi 31:19–20)

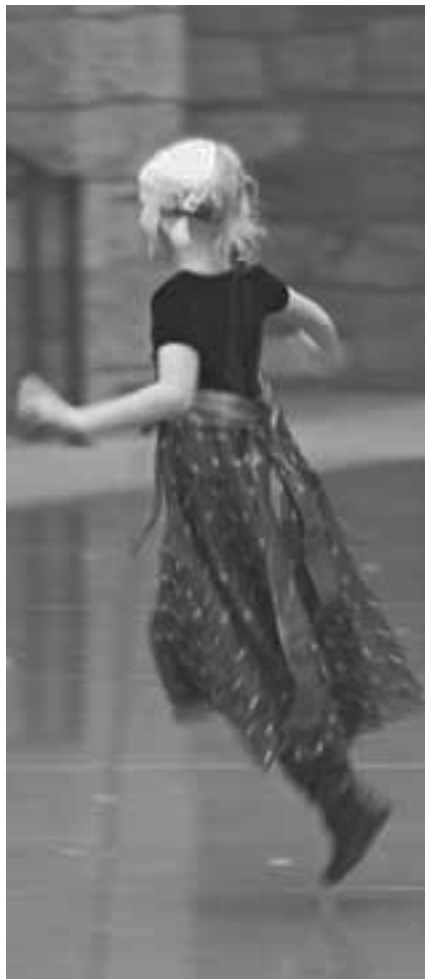
För det andra omvändelse, vilket innebär en sinnets förändring, att ”offra ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande”, att överge synden och bli undergiven och ödmjuk ”som ett litet barn”. (3 Nephi 9:20, 22)

För det tredje nedsänkingsdop till syndernas förlåtelse och som ett förbund att hålla Guds bud och ta på sig Kristi namn.

För det fjärde handpåläggning för den Helige Andens gåva, också kallad ett dop av eld, vilket helgar oss och gör oss till ”nya skapelser”, födda av Gud. (Mosiah 27:26; se också 1 Petr 1:23.)

Den Helige Andens gåva, som vi fått av vår himmelske Fader och som givits av en som hade myndighet därtill, inbegriper det barmhärtiga löftet: ”Om I viljen inträda medelst den rätta vägen och undfå den Helige Anden, så skall denne visa eder allt vad I skolen göra.” (2 Nephi 32:5) Genom den Helige Andens ständiga sällskap kan varje medlem i kyrkan få ”Kristi ord” (2 Nephi 32:3) till sig personligen, oavsett tid och plats. Denna personliga gudomliga vägledning hjälper oss fortsätta stå fasta i vårt vittnesbörd om Jesus Kristus och hårda ut i alla våra dagar. Är det inte underbart?

Har vi inte orsak att glädjas?

Vad innebär det att uthärda intill änden?

Skrifterna lär oss att när vi väl tagit emot förrättningarna dop och konfirmation är det vår uppgift att ”uthärda intill änden”. (Se 2 Nephi 31:20.)

När jag var ung trodde jag att ”uthärda intill änden” i stort sett betydde att jag behövde anstränga mig mer för att hålla mig vaken tills kyrkans möten var över. När jag var tonåring förstod jag en aning mer vad detta begrepp i skrifterna innebar. Med ungdomlig medkänsla tänkte jag att det hade att göra med hur våra kära äldre medlemmar höll ut till livets slut.

Att uthärda intill änden, eller att fortsätta vara trogen Jesu Kristi evangeliums lagar och förordningar under hela vårt liv, är en grundläggande förutsättning för frälsning i Guds rike. Denna tro skiljer sista dagars heliga från många andra kristna kyrkor som

lär att frälsning ges till alla som helt enkelt tror på och bekänner att Jesus är Kristus. Herren har tydligt förkunnat: ”Om du håller mina bud och är ståndaktig intill änden, skall du hava evigt liv, vilken gåva är den största av alla Guds gåvor.” (L&F 14:7)

Att uthärda intill änden är därför så mycket mer än att bara passivt tolerera livets svåra omständigheter, eller att ”hålla ut”. Vi tillhör en aktiv religion som hjälper Guds barn längs den raka och smala stigen så att de kan nå sin fulla potential i detta liv och återvända till honom en dag. Sett från detta perspektiv är det upphöjande och härligt att uthärda intill änden, inte bister eller dystert. Detta är en glädjefull religion, hoppfull, stärkande och befriande. ”Adam föll, på det människorna skulle bli till, och människorna äro till för att hava glädje.” (2 Nephi 2:25)

Att uthärda intill änden är en process som genomsyrar varje minut i vårt liv, varje timme, varje dag, från soluppgång till soluppgång. Det uppstår genom att vi med personlig hängivenhet följer Guds bud.

Jesu Kristi återställda evangelium är en livsstil. Det är inte bara till för söndagen. Det är inte något som vi bara behöver göra av vana eller tradition om vi vill skörda alla dess utlovade välsignelser. ”Bedra inte er själva. Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda.” (Gal 6:7)

Att uthärda intill änden innebär att ”uthålligt göra det goda” (Rom 2:7), sträva att följa buden (se 2 Nephi 31:10) och utföra rättfärdiga gärningar. (Se L&F 59:23.) Det kräver uppoffringar och hårt arbete. För att uthärda intill änden måste vi lita på vår Fader i himlen och fatta kloka beslut, som att betala vårt tionde och våra offergåvor, hedra våra tempelförbund, och tjäna Herren och andra villigt och trofast i våra ämbeten och ansvar i kyrkan. Det innebär karaktärsstyrka, osjälviskhet och ödmjukhet. Det innebär

att möta Herren och våra medmänniskor med redbarhet och ärlighet. Det innebär att göra vårt hem till en oinlaglig fästning och en tillflyktsort från världens ondska. Det innebär att älska och visa uppskattning för vår maka och våra barn.

Genom att göra vårt bästa att uthärda intill änden förädlar vi vårt liv. Vi lär oss att ”göra gott mot dem som hatar [oss] och be för dem som förföljer [oss]”. (Matt 5:44; se också King James Version, Matthew 5:44.) Välsignelserna vi får av att uthärda intill änden i detta liv är verkliga och mycket betydelsefulla och nästa livs välsignelser är bortom vår fattningsförmåga.

Jesus Kristus vill att ni ska lyckas

Mina kära bröder och systrar, det kommer dagar och nätter när ni känner er överväldigade, när ert hjärta känns tungt och ni hänger med huvudet. Kom då ihåg att Jesus Kristus, Återlösaren, är kyrkans överhuvud. Det är hans evangelium. Han vill att ni lyckas. Det var därför han gav sitt liv. Han är den levande Gudens Son. Han har lovat oss:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.” (Matt 11:28)

”Ty bergen skola vika bort och höjderna flyttas, men min kärlek skall icke vika ifrån dig.” (3 Nephi 22:10)
”Jag [vill] förbarma mig över dig, säger Herren din Återlösare.” (3 Nephi 22:8)

Mina kära vänner, Frälsaren helar det förkrossade hjärtat och förbinder våra sår. (Se Ps 147:3.) Vilka era prövningar än är, var ni än bor på denna jord, kommer ert trofasta medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och Jesu Kristi evangeliums gudomliga kraft att välsigna er så att ni kan uthärda intill änden.

Om detta vittnar jag av hela mitt hjärta och sinne i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Mrs Patton — Berättelsen fortsätter

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Jag är säker på att vår himmelske Fader var uppmärksam på hennes behov och ville att hon skulle höra evangeliets tröstande ord.

Jag saknar min kollega James E Faust idag och vill uttrycka min kärlek till hans kära hustru och familj. Jag är säker på att han tjänar Herren på en annan plats. Jag vill hälsa de nyligen inröstade generalauktoriteterna, president Eyring, äldste Cook och äldste González, välkomna och försäkra dem att de har mitt fulla stöd.

För trettioåtta år sedan på en generalkonferens i Tabernaklet på Temple Square talade jag om en av mina barndomsvänner, Arthur

Patton, som avled i unga år. Talet hade titeln ”Mrs Patton, Arthur lever”.¹ Jag riktade mitt tal till Arthurs mor, Mrs Patton, som inte var medlem i kyrkan. Även om jag inte hyste stora förhoppningar om att Mrs Patton verkligen skulle höra mitt tal så ville jag dela med mig till alla som kunde lyssna på min röst av det härliga budskapet om hopp och kärlek. Nyligen har jag känt mig manad att på nytt tala om Arthur och berätta för er vad som hände efter mitt ursprungliga budskap.

Låt mig först få berätta om Arthur. Han hade blont, lockigt hår och ett stort öppet leende. Han var längre än någon annan pojke i klassen. Jag antar att det var därför som Arthur, år 1940, då den stora konflikt som skulle komma att kallas andra världskriget drabbade en stor del av Europa, kunde lura rekryteringsofficerarna och skriva in sig vid marinen endast 15 år gammal. För Arthur och de flesta av pojkarna var kriget ett stort äventyr. Jag minns hur imponerande han såg ut i marinens uniform. Hur mycket önskade vi inte att

vi var äldre, eller åtminstone längre, så att vi också kunde ta värvning.

Ungdomstiden är en mycket speciell tid i livet. Som Longfellow skrev:

Ungdomen är så vacker!

*Den skimrar så ljus,
i illusioner, ambitioner, drömmar!
Begynnelseernas bok, berättelse
utan slut,
varje flicka en bjältinna, varje man
en vän!²*

Arthurs mor var så stolt över den blå stjärna som prydde hennes vardagsrumsfönster. Den visade för varje förbipasserande att hennes son bar sitt lands uniform och var i aktiv tjänst. När jag gick förbi huset öppnade hon ofta dörren och bjöd in mig för att läsa det senaste brevet från Arthur. Hennes ögon brukade fyllas med tårar och jag blev sedan ombedd att läsa högt. Arthur betydde allt för sin mor, som var änka.

Jag kan fortfarande se framför mig Mrs Pattons slitna händer då hon försiktigt stoppade tillbaka brevet i kuvertet. Detta var hårt arbetande händer eftersom Mrs Patton städade i en kontorsbyggnad i stadens centrala delar. Varje dag i hennes liv förutom söndagarna kunde man se henne komma gående på trottoaren med hink och borste i handen, det grå håret tillbakadraget i en fast knut och

hennes skuldror trötta av arbete och böjda av ålder.

I mars 1944, då kriget rasade intensivt, förflyttades Arthur från USS *Dorsey*, en jagare, till USS *White Plains*, ett hangarfartyg. Under tiden i Saipan i södra Stilla havet, blev fartyget attackerat. Arthur var en av de ombordvarande som gick förlorade i havet.

Den blå stjärnan togs bort från sin helgade plats på vardagsrumsfönstret i familjen Pattons hem. Den ersattes av en stjärna i guld, vilket visade att den som den blå stjärnan representerade hade dödats i strid. Ett ljus slocknade i Mrs Pattons liv. Hon trevade sig fram i yttersta mörker och djup förtvivlan.

Med en bön i mitt hjärta närmade jag mig den bekanta gångbanan till familjen Pattons hem och undrade vilka tröstande ord som skulle kunna komma från en enkel pojkes läppar.

Dörren öppnades och Mrs Patton omfamnade mig som om jag varit hennes son. Hemmet blev ett kapell då en hårt provad mor och en otillräcklig pojke knäböjde i bön.

När vi reste oss upp från våra knän såg Mrs Patton in i mina ögon och sade: "Tommy, jag är inte medlem i någon kyrka, men du är det. Tala om för mig, kommer Arthur att leva igen?" Efter bästa förmåga vittnade jag för henne om att Arthur verkligen skulle leva igen.

När jag berättade om detta på generalkonferensen för dessa många år sedan nämnde jag att jag hade förlorat kontakten med Mrs Patton men att jag återigen ville besvara hennes fråga: "Kommer Arthur att leva igen?"

Jag berättade om världens Frälsare, som vandrade på de dammiga vägarna i byar som vi nu vördnadsfullt kallar för det heliga landet, som fick de blinda att se, de döva att höra, de lama att gå och de döda att leva. Jag talade om honom, som mjukt och kärleksfullt försäkrade oss: "Jag är vägen och sanningen och livet."³

Jag förklarade att livets plan och en förklaring om dess eviga färd kommit till oss från himlens och jordens Herre, ja, Herren Jesus Kristus. För att förstå meningen med döden måste vi förstå livets mening.

Jag vittnade om att Herren i denna tidsutdelning förkunnade: "Nu, sannerligen säger jag eder: Jag var i begynnelsen hos Fadern och är den Förstfödde."⁴ "Människan var även i begynnelsen hos Gud."⁵

Profeten Jeremia skrev:

"Herrens ord kom till mig. Han sade:

Innan jag formade dig ... utvalde jag dig, och innan du kom fram ... helgade jag dig. Jag satte dig till en profet för folken."⁶

Från denna majestätiska värld av andar inträder vi på livets stora scen för att visa vår lydnad mot allt det som

Gud har befallt. Under jordelivet växer vi upp från hjälplöst spädbarnstillstånd till vetgirig barndom och därefter till reflekterande mognad. Vi erfar glädje och sorg, förverkligande och besvikelse, framgång och misslyckande. Vi smakar det söta och upplever det bittra. Detta är jordelivet.

Därefter får var och en uppleva det vi kallar döden. Ingen är undantagen. Alla måste passera igenom dess portar.

För de flesta är det något olycksbådande och mystiskt med denna ovälkomna gäst som kallas döden. Kanske det är rädsla för det okända som gör att många fruktar dess ankomst.

Arthur Patton dog tidigt. Andra dröjer kvar. Vi vet genom Guds uppenbarade ord att "alla människors andar tagas hem till Gud, som gav dem liv, så snart de skiljas från den dödliga kroppen".⁷

Jag försäkrade Mrs Patton och alla andra som lyssnade att Gud aldrig skulle överge dem — att han sände sin enfödde Son till världen för att undervisa genom exempel om det liv vi skulle leva. Hans Son dog på korset för att återlösa hela människosläktet. Hans ord till den sörjande Marta och till sina lärjungar skänker oss tröst idag:

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."⁸

"I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er? ...

jag [skall] komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är."⁹

Jag upprepade Johannes uppenbararens och aposteln Paulus vittnesbörd. Johannes skriver:

"Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen ...

Och havet gav igen de döda som fanns i det."¹⁰

Paulus förkunnade: "Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande."¹¹

Jag förklarade att ända till uppståndelsens härliga morgon så vandrar vi i tro. "Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då skall vi se ansikte mot ansikte."¹²

Jag försäkrade Mrs Patton om att Jesus gav följande inbjudan till henne och alla andra:

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar."¹³

Som en del av mitt budskap förklarade jag för Mrs Patton att en sådan kunskap skulle hjälpa henne i hennes sorg — att hon aldrig skulle befinna sig i den otroendes tragiska situation, som efter att ha förlorat sin son hördes säga då hon såg hur kistan sänktes ner i moder jord: "Farväl, min pojke. Farväl, för alltid." Istället, med upphöjt huvud, oförskräckt och med orubblig tro, kunde hon lyfta upp sina ögon då hon såg bortom det blå Stilla havets mjuka vågor och viska: "Farväl, Arthur, min dyrbare son. Farväl, tills vi möts igen."

Jag citerade Tennysons ord, som om de hade riktats till henne från Arthur:

*Aftonsol och dag som dör:
ett bud på mig till slut!
Ej klage ebben, när ur hamn
den för
mig långt mot havet ut ...*

*Skymning och klockors ljud,
och natten förestår!
Ej ljude klagan, när på himmelens
bud
ombord jag går!*

*Ty fastän ebben bär mig fjärran ut,
från tidens trängre värld,
jag får väl se, förklarad då,
den lots, som styr min färd.¹⁴*

När jag avslutade mitt budskap för dessa många år sedan bar jag för Mrs Patton mitt personliga vittnesbörd som ett särskilt vittne, och talade om för henne att Gud vår Fader tänkte på henne — att hon genom uppriktig bön kunde samtala med honom. Att också han hade en Son som dog, ja, Herren Jesus Kristus. Att han är vår förespråkare hos Fadern, Fridsfursten, vår Frälsare och gudomlige Återlösare, och att vi en dag skulle se honom ansikte mot ansikte.

Jag hoppades att mitt budskap till Mrs Patton skulle nå fram och vidröra andra som förlorat nära och kära.

Och nu, mina bröder och systrar, ska jag berätta för er vad som hände. Jag framförde mitt konferensbudskap den 6 april 1969. Återigen: Jag hade föga eller ingen förhoppning om att Mrs Patton verkligen skulle höra talet. Jag hade ingen anledning att tro att hon skulle lyssna på generalkonferensen. Som jag nämnde var hon inte medlem i kyrkan. Och därefter fick jag veta att något som liknade ett underverk hade ägt rum. Utan att ha en aning om vilka som skulle tala på kon-

ferensen, eller vilka ämnen de skulle tala om, inbjöd sista dagars heliga grannar till Mrs Terese Patton i Kalifornien, dit hon hade flyttat, henne till sitt hem för att lyssna till en konferenssession tillsammans med dem. Hon tackade ja till deras inbjudan och lyssnade alltså på just den session där jag riktade mig till henne personligen.

Under den första veckan i maj 1969 fick jag till min förvåning och glädje ett brev poststämplat Pomona, Kalifornien, och daterat 29 april 1969. Det var från Mrs Terese Patton. Jag ska återge en del av detta brev för er: "Käre Tommy!

Jag hoppas att du inte tar illa upp om jag kallar dig Tommy, eftersom jag

alltid tänker på dig på det sättet. Jag vet inte hur jag ska tacka dig för det tröstande tal du gav.

Arthur var 15 år när han tog värvning i marinen. Han dödades en månad före sin 19-årsdag den 5 juli 1944.

Det var underbart av dig att tänka på oss. Jag vet inte hur jag ska tacka dig för dina tröstande ord, både när Arthur dog och igen i ditt tal. Jag har haft många frågor under årens lopp och du har besvarat dem. Jag känner frid nu angående Arthur ... Må Gud välsigna och bevara dig för alltid.

Varma hälsningar,
Terese Patton"¹⁵

Mina bröder och systrar, jag tror inte att det var en slump att jag kände

mig manad att ge detta speciella budskap under generalkonferensen i april 1969. Inte heller tror jag att det var en tillfällighet att Mrs Terese Patton inbjöds av sina grannar att komma till deras hem för just denna session av konferensen. Jag är säker på att vår himmelske Fader var uppmärksam på hennes behov och ville att hon skulle höra evangeliets tröstande ord.

Även om Mrs Patton för länge sedan lämnat jordelivet har jag känt mig starkt manad att berätta för er om det sätt varpå vår himmelske Fader välsignade och såg till henne, en änka, i hennes behov. Med all min själs styrka vittnar jag om att vår himmelske Fader älskar var och en av oss. Han hör det ödmjuka hjärtats böner, han hör våra rop om hjälp, som han hörde Mrs Patton. Hans Son, vår Frälsare och Återlösare, talar till var och en av oss idag: "Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom."¹⁶

Lyssnar vi efter denna knackning? Hör vi denna röst? Öppnar vi denna dörr för Herren, för att få den hjälp som han är så redo att ge? Det är min bön att vi ska göra det, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Conference Report, apr 1969, s 126–129.
2. "Morituri Salutamus", *The Complete Poetical Works of Henry Wadsworth Longfellow* (1883), s 259.
3. Joh 14:6.
4. L&F 93:21.
5. L&F 93:29.
6. Jer 1:4, 5.
7. Alma 40:11.
8. Joh 11:25–26.
9. Joh 14:2–3.
10. Upp 20:12, 13.
11. 1 Kor 15:22.
12. 1 Kor 13:12.
13. Matt 11:28–29.
14. Alfred Tennyson, *Dikter i urval*, tolkade av Hjalmar Edgren.
15. Personligt brev i Thomas S Monsons ägo.
16. Upp 3:20.

Tro, familj, fakta och frukter

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Kyrkans allt mer framträdande ställning och ökningen av förfrågningar från andra ger oss stora tillfällen att bygga broar, få nya vänner och dela med oss av korrekt information.

Bröder och systrar, sedan 150-årsjubileet 1997 har vi sett en dramatisk uppgång världen över i antalet förfrågningar om kyrkan. Detta växande intresse drivs av vår snabba tillväxt, av evenemang som vinterolympiaden i Salt Lake City och av den framstående position många enskilda medlemmar har inom sitt yrkesområde.

Jag är säker på att det inte bara är kyrkan som får dessa frågor, utan även ni som medlemmar. Det är inte lätt att förklara något som är så omfattande som kyrkan eller så underbart som det

återställda evangeliet för människor som vet föga eller inget om oss. Till och med konkreta frågor kan vara svåra att besvara eftersom varje fråga tycks vara ansluten till andra frågor. Frågorna vi får är oftast enkla, som till exempel: "Berätta lite om din kyrka." Nyckelordet här är "lite". De säger inte: "Berätta allt du vet och skicka sedan andra till mig så att de kan berätta resten."

Vi välkomnar naturligtvis detta intresse och många kommer att vilja veta mer om vår lära och tro. Det är därför vi har över 53 000 heltidsmissionärer som verkar på egen bekostnad runt om i världen.

Men vi måste komma ihåg att det finns en skillnad mellan intresse och enbart nyfikenhet. Ibland vill folk bara veta vad kyrkan är för något. De som är nyfikna på ett allmänt sätt förtjänar tydlig och korrekt information direkt från oss medlemmar, så att de inte är beroende av ofullständiga svar, halvsanningar eller falska uttalanden som kan komma från media eller andra utomstående källor. De många missförstånden och den falska informationen om kyrkan är till viss del vårt eget fel, eftersom

vi inte tydligt förklarat vilka vi är och vad vi tror på.

Jag ingår i Informationstjänstens kommitté och vi har insett att det finns ett stort behov av tydliga, enkla uttalanden som ger de som är nyfikna grundläggande information om kyrkan som den är idag. Låt mig berätta om några av de saker som vi har funnit användbara. Ni kan förbereda en egen lista över samtalsämnen som kan hjälpa er förklara vad vi tror på för vänner och bekanta som inte tillhör vår tro. Det kan hjälpa er, liksom mig, att kortfattat skriva ner några fakta om kyrkan idag som ni kan ge dem tillsammans med ett exemplar av Trosartiklarna.

Här är fyra ämnen som kan hjälpa någon idag att få en överblick över vad kyrkan står för. Under varje huvudrubrik ger jag några enkla uttalanden som jag har funnit användbara. Försök föreställa er att någon som i princip inte känner till något om oss hör eller läser dem. De fyra huvudämnena handlar om evangeliets *fakta, tro, familjer* och *frukt*.

Fakta

Några *fakta* är:

- För det första: "Mormon" är ett tillnamn för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Medlemmar kallas ofta "mormoner" eller "sista dagars heliga". Begreppet "helig" betyder "medlem".
- För det andra: Kyrkan återställdes 1830 i staten New York och Joseph Smith var dess förste profet och president. Idag ligger huvudkontoret i Salt Lake City och president Gordon B Hinckley är vår nuvarande profet.
- För det tredje: Det finns idag över 13 miljoner medlemmar i 176 länder och territorier. Omkring sex miljoner bor i Förenta staterna, vilket gör oss till det fjärde största kristna samfundet i Amerika. Som en av de snabbast växande kristna trosamfundet i världen färdigställer vi ett

nytt kapell varje vardag. Medlemmarna betalar tionde, 10 procent av sin inkomst, vilket möjliggör detta och andra program.

- För det fjärde: Lokala församlingar leds av frivilliga, oavlönade medlemmar. Både män och kvinnor verkar i tilldelade ledarpositioner.
- Och för det femte: Mormoner är väl representerade inom politik och samhälle. (I Förenta staterna finns det till exempel 16 medlemmar i kongressen, i båda de politiska partierna.) Medlemmar verkar också i framträdande positioner över hela världen inom arbetsliv, medicin, rättsvetenskap, utbildning, media, sport och underhållning.

Tro

Vidare, människor behöver veta något om vår *tro* som hängivna kristna med starka traditionella värderingar. Tillsammans med Trosartiklarna behöver vi betona att:

- Vi tror på själens eviga liv, att Gud är våra andars Fader och att vi kan återvända till honom efter döden.
- Vi tror att Jesus Kristus är vår personlige Frälsare, och vi försöker leva vårt liv efter hans exempel och hans lära. Vi firar Kristi försoningsoffer under våra gudstjänster på söndagarna, på ett sätt som liknar nattvarden i andra kyrkor. Vi anser att begreppet kristen gäller alla som tror på att Jesus Kristus är Guds Son och hela mänsklighetens Frälsare. Många kristna förstår inte att vi har mycket gemensamt med dem. Joseph Smith lärde att Jesus Kristus är det centrala i vår tro och att allt annat endast är tillägg till detta. (Se *Elders Journal*, jul 1838, s 44.) Kyrkans namn är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.
- Vi tror att den ursprungliga kyrka som Jesus grundade gick förlorad och har återställts i vår tid. Prästadömet, myndigheten som ger människan rätt att handla i Guds namn, med apostlar

och en profet som leder oss, har återställts tillsammans med frälsningens alla nödvändiga förordningar.

- Vi tror på och använder Bibeln, både Gamla och Nya testamentet.
- Och vi tror på Mormons bok och andra heliga skrifter, som stöder och bekräftar Bibeln och vittnar om Kristi mission och gudomlighet och om Guds fortgående uppenbarelser till människan. Ja, Mormons bok är "ännu ett testamente om Jesus Kristus".

Familjen

Nästa sak som det är bra att folk vet är hur *familje*-orienterad vår tro och vår livsstil är. Återigen kan enkla uttalanden hjälpa den som inte vet någon om, men är nyfiken på, den vikt vi lägger vid familjen.

- Mormoner lägger särskilt stor vikt vid att familjen är kyrkans och samhällets grundläggande enhet. Vi är starkt hängivna äktenskapet (vilket anses vara en förening av en man och en kvinna). Månggifte, ett begränsat bruk under kyrkans tidiga dagar, avbröts 1890, för 117 år sedan.

- Familjer och enskilda, vare sig de är medlemmar eller inte, kan närvara vid söndagens gudstjänster i våra kapell. Där dyrkar vi Gud tillsammans och undervisar varandra ur skrifterna.

- Sista dagars heligas familjer uppmanas att hålla familjens hem-afton varje vecka, vanligtvis på måndagskvällar. Detta ger en regelbunden och bestämd tid för föräldrar att undervisa sina barn om värderingar och att ha roligt tillsammans. Vi uppmanar alla oavsett tro att göra detta tillsammans med sin familj.

- Kyrkan har biorganisationer för kvinnor, ungdomar och barn för att hjälpa familjen. Dessa program innehåller religionsundervisning, möjligheter till kristligt tjänande, idrott, drama, musik och scouting.

- Stor betoning läggs också på släktingar, släktforskning och personlig släkthistoria, vilket ger ung som gammal en starkare känsla av rötter, identitet och samhörighet. De högsta och allra heligaste förrättningarna i vår tro har med familjen att göra, både levande och döda, och några av dessa förrättningar utförs i våra tempel.

Frukt

Så, även om vissa nu börjar förstå några fakta om oss och börjar veta vad vi tror på och hur viktig vi tycker att familjen är, så var det Frälsaren som sade att "ni [skall] känna igen dem på deras *frukt*". (Matt 7:20; kursivering tillagd) En kyrka, liksom allt annat i livet, bör bedömas utifrån de frukter, eller det resultat, de frambringar. Här följer några exempel utifrån statistik i Förenta staterna. Men de liknar frukten i resten av världen bland aktivt troende mormoner (varmed menas de som går till kyrkan och templet regelbundet):

- En av frukterna är ett längre liv. Undersökningar visar att aktiva mormoner har bättre hälsa och därför lever längre än det nationella genomsnittet. År 1833 uppenbarade Herren visdomsordet för Joseph Smith, vilket

är ett sätt att leva för att njuta av ett långt och hälsosamt liv.

- För det andra: De som gifter sig i och besöker templet regelbundet har mycket lägre skilsmässostatistik än genomsnittet i nationen och världen.

- För det tredje har vi en högre utbildningsnivå än det nationella genomsnittet.

- För det fjärde: Över 70 000 medlemmar arbetar frivilligt och på egen bekostnad under 18 till 24 månader med humanitär hjälp, i serviceuppdrag inom kyrkan och som heltidsmissionärer runt om i världen.

- Och för det femte betonar vi starkt oberoende och god arbetsmoral. Vi uppmanar till aktivt engagemang i samhället och till att hjälpa andra. Kyrkan fortsätter att donera ett stort antal medel, varor och tjänster till humanitära projekt på global nivå, samt oräkneliga timmars arbete som medlemmar lägger ner på att hjälpa till vid röjning och hjälpaktioner efter naturkatastrofer.

Bröder och systrar, i dagens upptagna värld har jag funnit att de flesta inte läser eller fokuserar på mer än bara några få viktiga fakta åt gången. Oavsett vad ni väljer att informera era vänner och bekanta om när det gäller kyrkan, skriv ner det, kontrollera att det stämmer och håll det kort och koncist.

Kyrkans allt mer framträdande ställning och ökningen av förfrågningar från andra ger oss stora tillfällen att bygga broar, få nya vänner och dela med oss av korrekt information. Men detta kan också innebära större möjligheter till missförstånd, och ibland även fördomar, om vi låter andra definiera vilka vi är och vad vi tror på, istället för att göra det själva.

I stort sett är detta inte ett problem bland dem som personligen känner våra medlemmar. Men det finns många miljoner människor som inte känner någon medlem i

vår kyrka. Jag hoppas att de som inte vet så mycket om kyrkan vill veta mer om oss. Jag hoppas att de lär känna våra medlemmar istället för att döma oss efter felaktig information som ges av dem som inte har korrekta fakta och som i vissa fall medvetet vilseleder eller förtalar.

Ni som medlemmar kan bidra till detta genom att sträcka er ut till andra och dela med er av den grundläggande informationen som finns i Trosartiklarna tillsammans med evangeliets fakta, tro, familjer och frukter.

Vi bör också komma ihåg att det bästa sättet ibland att svara på människors intresse är genom vårt sätt att leva, hur vi utstrålar evangeliets glädje i vårt liv, hur vi behandlar andra och hur uppriktigt vi följer Kristi lära.

De som vill veta mer än de grundläggande saker jag har tagit upp kan missionärerna undervisa om läran

som finns i kapitel 3 i *Predika mitt evangelium*. Missionärerna kan besvara fler av deras frågor och hjälpa dem till omvändelse och dop.

Nu är tiden inne för oss alla att sträcka oss utåt och berätta för andra vilka vi är. Förbered några enkla fakta, som de jag har talat om idag, och hjälp dem som är nyfikna på att veta lite mer om kyrkan och som sedan vill veta mer om evangeliets återställelse.

Bröder och systrar, tveka aldrig att bära ert vittnesbörd med uppriktighet och kärlek. Kraften i ett personligt vittnesbörd kan inte förnekas. Den väcker ofta ett intresse hos andra att vilja veta mer. Jag vet att detta är sant och lämnar mitt absoluta vittnesbörd om att jag vet att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann, och jag bär detta vittnesbörd för er i Jesu Kristi namn, amen. ■

Det största budet

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kvorum

När vi hjälper vår himmelske Faders minsta barn, så hjälper vi honom.

Bröder och systrar, jag skulle vilja ställa en mycket viktig fråga till er. Vilken egenskap utmärker oss bäst som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga?

Idag vill jag tala om svaret på den frågan.

Under det första århundradet efter Kristus kände medlemmarna i den växande kyrkan i Korint stor iver över evangeliet. Nästan alla var nyomvända medlemmar i kyrkan. Många hade dragits till kyrkan genom aposteln Paulus och andras predikningar.

Men de heliga i Korint var också grälsjuka. De bråkade och tvistade med varandra. Några kände sig överlägsna de andra. De drog varandra inför rätta.

När Paulus fick höra detta blev han besviken och skrev ett brev till dem där han bönföll dem om att bli mer eniga. Han besvarade många av de frågor som de hade tvistat om. Sedan, i slutet av brevet, skrev han att han ville visa dem "en väg som vida överträffar alla andra".¹

Minns ni de ord han skrev därefter?

"Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek", skrev han till dem, "vore jag endast en ljudande malm eller en skrällande cymbal".²

Paulus budskap till denna nya grupp heliga var enkelt och rakt på sak: Inget du gör spelar någon större roll om du inte har kärlek. Du kan tala med änglars språk, äga den profetiska gåvan, känna alla hemligheter och ha all kunskap, ja, även ha tro till att flytta berg, men utan kärlek skulle du inget vinna alls.³

Denna "kärlek ... är Kristi rena kärlek".⁴ Frälsaren exemplifierade och undervisade om den kärleken även när han plågades av dem som föraktade och hatade honom.

Vid ett tillfälle försökte fariséerna snärja Jesus genom att ställa en till synes omöjlig fråga till honom: "Mästare", frågade de, "vilket är det största budet i lagen?"⁵

Fariséerna hade diskuterat denna fråga ingående och hade hittat mer än 600 bud.⁶ Om prioriteringen av dessa bud var ett sådant svårt uppdrag för

de lärda, trodde de med säkerhet att frågan skulle vara omöjlig att besvara för denne snickarson från Galiléen.

Men när fariséerna hörde hans svar måste de ha känt sig besvärade, för det pekade på deras stora svaghet. Han svarade:

"Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna."⁷

Sedan dess har detta inspirerade uttalande upprepats under många generationer. För oss är måttet på vår kärlek måttet på vår själs storhet.

I skrifterna står det att "om någon älskar Gud är han känd av honom".⁸ Vilket underbart löfte — att vara känd av Gud. Det lyfter vår ande, att tänka himlens och jordens Skapare kan känna oss och älska oss med en ren och evig kärlek.

År 1840 sände profeten Joseph Smith ett brev till de tolv där han skrev: "Kärlek är ett av de viktigaste kännetecknen på Gudomen och borde läggas i dagen av dem, som hoppas på att bli Guds söner. En man som är fylld av Guds kärlek är icke nöjd med att blott välsigna sin familj utan strävar fram i hela världen, angelägen om att välsigna hela den mänskliga rasen."⁹

När vi visar kärlek mot människor omkring oss uppfyller vi den andra hälften av det stora budet att "älska din nästa som dig själv".¹⁰

Båda buden är nödvändiga, ty när vi bär varandras bördor uppfyller vi Kristi lag.¹¹

Kärlek är början, mitten och slutet på lärjungeskapets väg. Den ger hjälp, råd, bot och tröst. Den leder oss genom mörkrets dalar och genom dödens förlåt. Slutligen leder kärleken

oss till det eviga livets härlighet och storhet.

För mig har profeten Joseph Smith alltid exemplifierat Kristi rena kärlek. Många undrade hur han kunde få så många anhängare och behålla dem. Han svarade: "Det är för att jag äger kärlekens princip."¹²

Det berättas att en fjortonårig pojke hade kommit till Nauvoo för att leta reda på sin bror som bodde i närheten. Den unge pojken hade anlant mitt i vintern utan vare sig pengar eller vänner. När pojken frågade om sin bror, togs han till ett stort hus som såg ut som ett hotell. Där träffade han en man som sade: "Kom in, min son, vi ska ta hand om dig."

Pojken tackade ja och fördes in i huset där han fick mat, värme och gavs en säng att sova i.

Nästa dag var det bistert kallt ute, men trots det gjorde sig pojken i ordning att gå till fots tolv kilometer, till platsen där hans bror bodde.

När herrn i huset såg detta bad han den unge pojken att vänta ett tag. Han sade att ett hästspann snart skulle komma förbi och att han kunde få skjuts med dem.

När pojken protesterade och sade att han inte hade några pengar, bad mannen honom att inte oroa sig för det, de skulle ta hand om honom.

Senare fick pojken veta att mannen i huset var ingen mindre än Joseph Smith, mormonprofeten. Pojken mindes denna kärleksgärning så länge han levde.¹³

I ett av de senaste budskapen under Tabernakelkörens *Musiken och det talade ordet*, berättades det om en äldre man och kvinna som varit gifta i många årtionden. Eftersom hustrun långsamt höll på att förlora synen, kunde hon inte längre ta hand om sig på det sätt hon gjort i så många år. Utan att bli ombedd började mannen måla hennes fingernaglar åt henne.

"Han visste att hon kunde se sina naglar när hon höll dem nära ögonen i rätt vinkel och de fick henne att le. Han tyckte om att se henne glad, så han fortsatte måla hennes fingernaglar i över fem år innan hon dog."¹⁴

Det är ett exempel på Kristi rena kärlek. Ibland finner man inte den största kärleken i de dramatiska scener som poeter och författare

förevigar. Ofta är de största bevisen på kärlek de enkla och vänliga handlingar och den omtänksamhet som vi visar dem vi möter på livets väg.

Sann kärlek består för evigt. Den är evigt tålmodig och förlåtande. Den tror, hoppas och uthärdar allt. Det är den kärlek som vår himmelske Fader hyser för oss.

Vi längtar alla efter att få uppleva sådan kärlek. Även när vi gör fel hoppas vi att andra ska älska oss trots våra brister — även om vi inte förtjänar det.

O, det är underbart att veta att vår himmelske Fader älskar oss — trots alla våra brister! Hans kärlek är sådan att även om vi skulle ge upp, gör han aldrig det.

Vi ser oss själva i ljuset av gårdagen och den här dagen. Vår himmelske Fader ser oss i evighetens ljus. Fastän vi kanske nöjer oss med mindre gör vår himmelske Fader inte det, för han ser oss som de härliga varelser vi har möjlighet att bli.

Jesu Kristi evangelium är ett förvandlingens evangelium. Det tar emot oss som jordelivets män och kvinnor och förädlar oss till män och kvinnor för evigheten.

I New Delhi, Indien, är två systrar ivriga att få höra vad kyrkans ledare ska säga i konferenstalen.

Denna förädling sker genom vår kristuslika kärlek. Det finns ingen smärta den inte kan lindra, ingen bitterhet den inte kan ta bort, inget hat den inte kan släcka. Den grekiske dramatikern Sofokles skrev: "Det finns ett ord som befriar oss från all tyngd och smärta i livet: Det ordet är kärlek."¹⁵

De mest älskade och heliga stunderna i vårt liv är de som är fyllda med kärlekens anda. Ju större måttet på vår kärlek är, desto större är vår glädje. I slutändan är en sådan kärleks tillväxt det sanna måttet på framgång i livet.

Älskar du Herren?

Tillbringa tid med honom.

Begrunda hans ord. Ta på dig hans ok. Sträva efter att förstå och lyda, för "detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud".¹⁶ När vi älskar Herren blir lydnaden inte längre en börda. Lydnaden blir till glädje. När vi älskar Herren söker vi mindre efter saker för egen vinning och vänder våra hjärtan till det som välsignar och lyfter andra.

När vår kärlek till Herren djupnar renas våra sinnen och hjärtan. Vi

upplever "en mäktig förändring i ... våra hjärtan, så att vi icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott".¹⁷

Bröder och systrar, när ni ber om att få veta vad ni kan göra för att öka harmonin och andligheten samt bygga upp Guds rike, tänk då på er heliga plikt att lära andra älska Herren och sina medmänniskor. Detta är vår tillvaros viktigaste mål. Utan kärlek — Kristi rena kärlek — betyder det föga vad vi annars uträttar. Med den blir allt annat fullt av liv.

När vi inspirerar och lär andra att fylla hjärtat med kärlek, strömmar lydnaden inom oss fram i handlingar av självupppoffring och tjänande. Ja, de som gör sina hembesök av plikt, till exempel, kanske uppfyller sina förpliktelser. Men de som gör sina hembesök av äkta kärlek till Herren och sina medmänniskor kommer troligen att utföra sina uppdrag med en helt annan inställning.

Jag återvänder till min ursprungliga fråga: Vilken egenskap utmärker oss bäst som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga? Jag

skulle vilja svara: Vi är ett folk som älskar Herren av hela vårt hjärta, själ och förstånd, och vi älskar vår nästa som oss själva.

Det är vår utmärkande egenskap som ett folk. Det är som en ledstjärna för världen som visar vems lärjungar vi är.¹⁸

På den yttersta dagen kommer Frälsaren inte att fråga oss vad vi hade för ämbeten. Han kommer inte att vilja veta vad vi ägde eller om vårt anseende. Han kommer att fråga om vi besökte de sjuka, gav mat och dryck till de hungriga, besökte dem som satt i fängelse eller hjälpte de svaga.¹⁹ När vi hjälper vår himmelske Faders minsta barn, så hjälper vi honom.²⁰ Detta är kärnan i Jesu Kristi evangelium.

Om vi verkligen vill lära oss att älska, behöver vi bara begrunda vår Frälsares liv. När vi tar sakramentets emblem påminns vi om det största exemplet på kärlek i hela världens historia. "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son."²¹

Frälsarens kärlek till oss var så stor att den gjorde att "Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por".²²

Tack vare att Frälsaren gav sitt liv för oss,²³ har vi ett fullkomligt klart hopp, och tillförsikten och tryggheten att när vi lämnar denna jordiska tillvaro, så får återvända till honom. Genom Jesu Kristi försoning kan vi renas från synden och bli delaktiga i vår allsmåttige Faders gåva. Då ska vi lära känna den härlighet som "Gud har berett åt dem som älskar honom".²⁴

Detta är kärlekens kraft till förvandling.

När Jesus gav sina lärjungar ett nytt bud, "så som jag har älskat er skall också ni älska varandra",²⁵ gav han dem den stora nyckeln till lycka i det här livet och härlighet i nästa.

Kärlek är det största budet av alla — alla andra är beroende av den. Den är vår inriktning när vi följer den levande Kristus. Det är den egenskap som, om den utvecklas, mest kommer att förbättra livet.

Jag vittnar om att Gud lever. Hans kärlek är oändlig och evig. Den omfattar alla hans barn. Eftersom han älskar oss har han gett oss profeter och apostlar till vägledning i vår tid. Han har gett oss den Helige Anden som undervisar, tröstar och inspirerar.

Han har gett oss skrifterna. Och jag kan inte med ord beskriva hur tacksam jag är att han har gett var och en av oss ett hjärta som kan uppleva Kristi rena kärlek.

Jag ber att våra hjärtan ska fyllas med denna kärlek och att vi ska nå fram till vår himmelske Fader och andra med ny vision och ny tro. Jag vittnar om att när vi gör det så kommer vi att upptäcka ett rikare liv. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Kor 12:31.
2. 1 Kor 13:1.
3. Se 1 Kor 13:1–2.
4. Moroni 7:47.
5. Matt 22:36.
6. Se Frederic W Farrar, *The Life of Christ* (Salt Lake City: Bookcraft, 1994), s 528–529.
7. Matt 22:37–40.
8. 1 Kor 8:3.
9. *History of the Church*, 4:227.
10. Gal 5:14.
11. Se Gal 6:2.
12. *History of the Church*, 5:498.
13. Mark L McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003), s 57.
14. "Selflessness", 23 sept 2007, utsändning av *Musiken och det talade ordet*; tillgänglig via www.musicandthespokenword.com/messages.
15. *Oedipus at Colonus*, i *The Oedipus Cycle*, översatt till engelska av Dudley Fitts och Robert Fitzgerald (New York: Harcourt Brace & Company, 1949), s 161–162.
16. 1 Joh 5:3.
17. Mosiah 5:2.
18. Se Joh 13:35.
19. Se Matt 25:31–40.
20. Se Matt 25:40.
21. Joh 3:16.
22. L&F 19:18.
23. Se Joh 15:13.
24. 1 Kor 2:9; se även Jes 64:4.
25. Joh 13:34.

Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande

ÄLDSTE BRUCE D PORTER

i de sjuttios kvorum

De som har ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande är villiga att göra allt Gud ber dem göra.

Jag älskar äldste Joseph B Wirthlin! Poeten Rudyard Kipling skrev följande ord 1897 som varnade det Brittiska imperiet för stolthet:

*Stridens larm och rop dör bort,
stridsmän och kungar till sist ger
sig av.*

*Men än står ditt forna offer kvar,
du som ödmjukt och förkrossat
hjärta bar.*

(Se "God of Our Fathers, Known of Old", *Hymns*, nr 80.)

När Kipling skrev om ett förkrossat hjärta som ett "forna offer" kanske han hade i åtanke kung Davids ord i 51:a psalmen: "Offer som Gud vill ha är en förkrossad ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta (v 19)." Davids ord visar att även på Gamla testamentets tid förstod Herrens folk att de måste ge sitt hjärta till Gud, att enbart brännoffer inte var nog.

Alla de föreskrivna offren under Moses tidsutdelning pekade symboliskt på Messias försoningsoffer. Han var den ende som kunde försona den syndiga människan med Gud. Amulek lärde: "Se, detta är lagens hela betydelse, och allt pekar på detta stora och sista offer ... Guds Son." (Alma 34:14)

Efter sin uppståndelse förkunnade Jesus Kristus för folket i den nya världen:

"Edra offer och brännoffer skola vara avskaffade, ty jag vill ej antaga några av [dem] ...

I skolen offra ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande till offer åt mig. Den som kommer till mig med ett förkrossat hjärta ... skall jag döpa med

eld och den Helige Anden.” (3 Nephi 9:19–20)

Vad menas med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande? Och varför betraktas de som ett offer?

Liksom i allt annat är Frälsarens liv det fullkomliga exemplet: Fastän Jesus från Nasaret var fullständigt syndfri vandrade han genom livet med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, vilket han visade genom att underkasta sig Faderns vilja. ”Ty jag har inte kommit ner från himlen för att göra min vilja utan hans vilja som har sänt mig.” (Joh 6:38) Till sina lärjungar sade han: ”Lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat.” (Matt 11:29) Och när tiden kom för att betala det yttersta offer som försoningen innebar, vek Kristus inte undan för den bittra kalken utan underkastade sig helt och hållet sin Faders vilja.

Frälsarens fullkomliga underkastelse under den Evige Fadern är själva kärnan i ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande. Genom Kristi exempel ser vi att ett förkrossat hjärta är ett av gudskapets eviga attribut. När vårt hjärta är förkrossat är det fullständigt öppet för Guds Ande och vi inser hur beroende vi är av honom i fråga om

allt vi har och allt vi är. Det som krävs av oss är att vi offerar vår stolthet i alla dess former. Som mjuk lera i händerna på en skicklig krukmakare kan de som har ett förkrossat hjärta formas och dansas i Mästarens händer.

Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande är också förutsättningar för omvändelse. Lehi lärde:

”Därför kommer återlösningen i och genom den helige Messias ...

Se, han offerar sig, ett offer för synd för att fullborda lagen för alla dem som hava ett förkrossat hjärta och en ångerfull ande, och för ingen annan kan lagen fullbordas.” (2 Nephi 2:6–7)

När vi syndar och vill bli förlåtna, betyder ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande att vi upplever ”en sorg efter Guds vilja” som leder till omvändelse. (2 Kor 7:10) Detta händer när vår önskan att bli ren från synden är så genomgripande att vårt hjärta värker av sorg och vi längtar efter att känna frid gentemot vår Fader i himlen. De som har ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande är villiga att utan motstånd och bitterhet göra allt Gud ber dem göra. Vi slutar upp med att göra saker och ting på vårt eget sätt och lär oss

göra dem på Guds sätt istället. I detta tillstånd av underkastelse kan försoningen börja verka och sann omvändelse äga rum. De ångerfulla upplever då den Helige Andens helgande kraft, som fyller dem med samvetsfrid och glädje över försoningen med Gud. Det är en härlig förening av gudomliga egenskaper när samme Gud som lär oss att vandra med ett förkrossat hjärta också inbjuder oss att glädjas och vara vid gott mod.

När vi har fått förlåtelse för våra synder tjänar ett förkrossat hjärta som en gudomlig sköld mot frestelse. Nephi bad: ”Måtte helvetets portar ständigt hållas tillslutna för mig, all den stund mitt hjärta är förkrossat och min ande är ångerfull.” (2 Nephi 4:32) Konung Benjamin lärde sitt folk att om de alltid levde i djup ödmjukhet, kunde de ”alltid vara glada och fyllas med Guds kärlek och alltid hava edra synders förlåtelse”. (Mosiah 4:12) När vårt hjärta vänds mot Herren förlorar världens lockelser helt enkelt sin glans.

Men det finns ännu en dimension i fråga om det förkrossade hjärtat och det är vår djupa tacksamhet över Kristi lidande för vår skull. I Getsemane ”nedsteg [Frälsaren] under allt” (L&F 88:6) när han påtog sig varje människas syndabörda. På Golgata ”utgav [han] sitt liv i döden” (Jes 53:12) och hans stora hjärta bokstavligen brast av hans allomfattande kärlek till Guds barn. När vi minns Frälsaren och hans lidande, brister vårt hjärta också i tacksamhet för den Smorde.

När vi offerar allt som vi har och allt som vi är åt Herren så fyller han vårt hjärta med frid. Han kommer att ”förbinda dem som har ett förkrossat hjärta” (Jes 61:1) och välsigna vårt liv med Guds kärlek som är ”smakligare än allt som är sött ... ja, renare än allt som är rent.” (Alma 32:42) Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Predika mitt evangelium — redskapet som förenar medlemmar och missionärer

ÄLDSTE ERICH W KOPISCHKE

i de sjuttios kворum

Missionärer och medlemmar måste ... bli ett i vår strävan att förkunna evangeliet.

För inte så länge sedan bjöd vi hem två kvinnliga missionärer på lunch. När vi hade ätit färdigt bad vi dem att ge oss ett andligt budskap. De var väl förberedda och visade oss ett sätt att läsa och markera i skrifterna. De hade med sig ett nytt

exemplar av Mormons bok och en uppsättning färgpennor. Vi lovade att följa missionärernas råd. Sedan dess har vårt dagliga studium av Mormons bok som familj förändrats. I varje kapitel markerar vi med olika färger de ställen som handlar om Jesus Kristus, allteftersom vi upptäcker dem. Varje gång vi gör det påminns vi om våra missionärer.

När missionärerna visade oss det här sättet, kände vi genast igen det som en skriftstudieuppgift ur *Predika mitt evangelium*. Som familj är vi så tacksamma för detta förträffliga och effektiva missionsredskap.

Under de gångna tre åren har missionärer använt *Predika mitt evangelium* runtom i världen. Den har verkligen revolutionerat missionsarbetet. President Hinckleys vision går nu i uppfyllelse. Missionärerna "behärskar lektionens grunddrag".

De "undervisar om begreppen med egna ord under den Helige Andens ledning och inflytande". (Se "Missionärsverksamhet", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 11 jan 2003, s 19.)

Då missionärer fördjupar sig i *Predika mitt evangelium*, lär de sig och tillämpar viktiga trossatser och principer som ökar deras förmåga att utföra sitt viktiga arbete. Men de behöver trots detta all den hjälp och allt det stöd de kan få av oss. Bara tillsammans kan vi utföra det stora uppdrag som getts till de forntida och nutida apostlarna: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen." (Mark 16:15)

För att vara framgångsrika i denna strävan måste vi och missionärerna vara ett, och vi måste förstå varandra. Förstår ni alltid missionärerna? Jag syftar inte på språket utan snarare på hur de utför sitt missionsarbete. Vi ser och lägger märke till hur de uppmanar människor att lyssna på deras budskap. De undervisar om evangeliets principer och uppmanar dem som är intresserade att förändra sitt liv och döpas och konfirmeras som medlemmar av kyrkan.

Om vi vill förstå och hjälpa våra missionärer, måste vi tro som missionärer tror, tänka som missionärer tänker och känna som missionärer känner. Hur kan vi uppnå det?

Ett viktigt sätt är naturligtvis att vara tillsammans med missionärerna och se dem göra det de gör. Ett annat sätt är att bekanta oss med *Predika mitt evangelium* och lära oss mer om missionsarbete. Ända sedan president McKay sade "varje medlem en missionär" (Conference Report, apr 1959, s 122) har medlemmar strävat efter att mer aktivt dela med sig av evangeliet. I *Predika mitt evangelium* har vi en fantastisk handbok som hjälper oss att bättre följa denna uppmaning. Vårt eget studium av *Predika mitt*

Missionärer i Canada under konferensdagarna.

evangelium hjälper oss inte bara att bättre förstå och uppskatta våra missionärer utan hjälper oss också i det dagliga livet.

Alla i vår familj har ett eget exemplar av *Predika mitt evangelium*. Studier i denna handbok hjälper oss i hög grad att utveckla ett starkt vittnesbörd. Det hjälper oss att förstå evangeliets grundsatser och få en önskan att tjäna. Låt mig för ett ögonblick framhäva några av rubrikerna i *Predika mitt evangelium*, så förstår ni vad jag menar.

De lyder:

”Hur känner jag igen och förstår Anden?”

”Hur blir jag bättre på att studera och undervisa?”

”Vad ska jag studera och undervisa?”

”Vilken är Mormons boks roll?”

”Hur utvecklar jag kristuslika egenskaper?”

Är det inte det vi alla vill lära oss? För var och en som vill bli en bättre medlemsmissionär och veta hur man kan stödja missionärerna, är *Predika mitt evangelium* rik på givande idéer och inblickar. Vi lär oss hur vi kan hjälpa missionärerna att finna

personer de kan undervisa och hur vi som medlemmar kan arbeta hand i hand med missionärerna för att hjälpa dem som undersöker kyrkan. Vi lär oss att förstå hur kraftfulla uppmaningar till handling kan öka tron på Jesus Kristus, och hur vi kan stödja våra vänner som inte är medlemmar i den underbara livsförändrande process som omvändelsen är.

Jämte skrifterna studerar missionärer *Predika mitt evangelium* dagligen. De lär sig principer och färdigheter som de sedan tillämpar. I synnerhet lär de sig hur man kan använda Andens vägledning i sitt arbete. Om vi vill lära oss som missionärer lär sig, måste även vi noggrant studera *Predika mitt evangelium* och iaktta missionärerna i deras dagliga arbete.

I inledningen till *Predika mitt evangelium* står det: ”*Predika mitt evangelium* är avsedd för kyrkans heltidsmissionärer. Men de principer och lärdomar som undervisas häri kan också tillämpas av församlingsmissionärer och ledare när de arbetar för att bygga upp Herrens rike. Flitiga studier av denna handbok gör det möjligt för dem att fullgöra sina

plikter som medlemsmissionärer och skapar enighet med heltidsmissionärerna (s xi).”

Äldste Richard G Scott lärde att alla medlemmar noggrant bör studera *Predika mitt evangelium*. Han sade: ”Mycket gott har redan kommit av *Predika mitt evangelium* ... sedan den först gavs ut, men ännu bättre ting väntar runt hörnet allteftersom vi alla blir bättre på att använda detta utmärkta missionsredskap.” (”Kraften i *Predika mitt evangelium*”, *Liabona*, maj 2005, s 31)

Eftersom vår tid att studera den tycks begränsad, låt mig få komma med några förslag som kan vara till hjälp.

- Ungdomar som förbereder sig för mission bör jämte skrifterna noggrant studera *Predika mitt evangelium*.
- Bjud hem missionärerna. Be dem undervisa er och er familj om en princip eller lära i *Predika mitt evangelium*.
- Använd då och då *Predika mitt evangelium* på hemaftonen. Låt era tonåringar undervisa er familj som missionärerna skulle göra. I

vårt hem har våra barn hållit förvånansvärt bra lektioner. Vi har häpnat över hur väl de undervisat om enkla principer. Ibland har vi bjudit hem vänner till dessa lektioner.

- Lärare i evangeliet skulle kunna använda de enkla men verkningsfulla principer för evangelieundervisning som anges i *Predika mitt evangelium* som stöd i de föreskrivna studiekurserna.
- *Predika mitt evangelium* finns översatt och tryckt på nästan varje språk som våra medlemmar talar. I länder där kyrkan fortfarande är ny kan *Predika mitt evangelium* användas jämte skrifterna som tillgång och grundval för alla studier och all undervisning av evangeliet.
- Äldste Scott uppmuntrade lokala ledare i kyrkan att "använda detta material i ... presidentskap, prästödörets verkställande kommittémöten och församlingsråd". (*Liabona*, maj 2005, s 31)
- Använd *Predika mitt evangelium* som underlag för utbildning, tal, andliga budskap, lektioner, brasafinar och personligt studium.

Jag vittnar om att denna missionärs-handledning är inspirerad av Gud. Vi måste studera den noggrannare, så att vi bättre förstår våra missionärer och deras arbete. Missionärer och medlemmar måste tala samma språk. Vi måste bli ett i vår strävan att förkunna evangeliet. Det ger oss större möjlighet att vara redskap i Herrens hand, för han sade: "Och så skall jag samla mina utvalda från jordens fyra väderstreck, ja, så många som vilja tro på mig och hörsamma min röst." (L&F 33:6)

Som medlemmar i hans kyrka förväntas vi vara en del av denna torslagna insamling. Jag vittnar om denna sanning i Jesu Kristi namn, amen. ■

Av det ringa

ÄLDSTE MICHAEL J TEH

i de sjuttios kvorum

Som Herren Jesu Kristi lärjungar har vi ansvaret att ta hand om och tjäna våra bröder och systrar.

Mabubay från det förtjusande och underbara folket på Filippinerna.

En av de äldsta och djupaste frågor som ställts under jordens historia ställdes, intressant nog, av Kain som svar på Guds fråga strax efter det att han dödat sin bror Abel: "Skall jag hålla reda på min bror?"¹ Denna fråga förtjänar allvarlig begrundan av dem som söker att göra Herrens vilja. Ett av svaren finns i Almas lärdomar:

"I ... åstunden att inkomma i Guds hjord och kallas hans folk samt äro viliga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta,

Ja ... I ären villiga att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst."²

Som Herren Jesu Kristi lärjungar har vi ansvaret att ta hand om och

tjäna våra bröder och systrar. När Jesus Kristus återgav liknelsen om den barmhärtige samariten, kom inte bara hans fiender på skam. En stor tankeställare gavs också till dem som strävar efter att följa honom. Vi måste utvidga vår inflytelsekrets. Vi bör tjäna andra oberoende av ras, hudfärg, ställning eller relationer. När allt kommer omkring åtföljdes inte budet att "hjälpa de svaga, upplyfta de slappnande händerna och styrka de matta knäna"³ av några undantag.

Många tror att tjänandet, om det ska vara betydelsefullt, måste bestå av utförliga planer och en organiserad kommitté. Även om många av dessa värdefulla projekt är till hjälp, har mycket av det tjänande som behövs i dagens värld att göra med våra dagliga relationer med varandra. Oftast finner vi sådana tillfällen inom vårt eget hem, grannskap eller vår församling.

Följande råd gavs av den bedräglige Onkel Tumskruv till hans brorson Malört i C S Lewis bok *Helvetets brevskola* och beskriver en ofta förekommande sjuka bland oss idag: "Hur du än bär dig åt kommer det alltid att finns både lite vänlighet och lite elakhet i din patients själ. Det bästa du kan göra är att vända hans elakhet mot de närmaste grannarna som han träffar varje dag och skicka ut hans vänlighet till avlägsna platser, till människor han inte känner. På så sätt blir elakheten

fullständigt verklig och vänligheten till största delen inbillad.”⁴

Orden från en älskad psalm beskriver den perfekta lösningen:

*Har jag gjort något gott på vår jord
idag
har jag tröstat den som fällt en tår?
Har jag glatt någon vän, visat
kärlek till dem?*

*Har jag gjort allt vad jag förmår?
Så vakna upp och gör något mer
än drömma om din boning i höjd!
Nöjsamt är att göra gott, en glädje
utan mått,
och ditt hjärta fylls utan fröjd.⁵*

Följande händelser som jag fått förmånen att bevittna har lärt mig hur enkla handlingar av tjänande kan

hjälpa oss och dem vi tillåts påverka. Vår himmelske Fader placerar kärleksfulla personer vid viktiga korsvägar så att vi inte ensamma ska behöva famla omkring i mörkret. Dessa män och kvinnor hjälper oss genom föredöme och med tålmod och kärlek. Jag har upplevt detta.

Jag minns ett särskilt viktigt vägskäl — beslutet att gå ut som heltidsmissionär. Jag stod vid det vägskälet mycket, mycket länge. När jag försökte besluta mig åt vilket håll jag skulle gå kom min familj, mina vänner och prästadömsledare fram för att ta mig vid handen. De uppmuntrade mig och sporrade mig och uppsände oräkneliga böner för min skull. Min syster som var heltidsmissionär skrev till mig regelbundet och gav aldrig upp.

Även idag bärs jag omkring på goda mäns och kvinnors axlar. Jag misstänker att det är så för oss alla. I viss utsträckning är vi alla beroende av varandra för att kunna återvända till vårt himmelska hem.

Att dela med sig av evangeliets budskap är ett av de bästa sätten att tjäna dem som inte tillhör vår tro. Jag minns en upplevelse i barndomen med en person som jag ska kalla farbror Fred.

När jag var sex år gammal var farbror Fred min värsta mardröm. Han var vår granne och han var alltid berusad. Ett av hans käraste nöjen var att kasta sten på vårt hus.

Eftersom min mamma var en utmärkt kokerska hade vi ofta besök av ensamstående medlemmar från vår lilla gren. En dag när farbror Fred var nykter blev dessa medlemmar vän med honom och inbjöd honom till vårt hem. Denna utveckling skrämde mig. Nu var han inte längre bara utanför vårt hem utan inne i det. Detta skedde flera gånger tills de slutligen fick farbror Fred att gå med på att lyssna på missionärerna. Han accepterade evangeliet och döptes. Han gick ut som heltidsmissionär, återvände

med heder, skaffade sig en utbildning och gifte sig i templet. Han är nu en rättfärdig make, far och prästadömsledare. När jag ser på farbror Fred idag är det svårt att föreställa sig att han en gång var upphovet till en liten sexårig pojkes mardrömmar. Må vi alltid vara uppmärksamma på möjligheter att dela med oss av evangeliet.

Min mor var ett stort föredöme i att hjälpa andra genom att ge dem en puff i rätt riktning. Hon lärde oss många viktiga läxor. Den lärdom som påverkat mig längst i mitt liv var hennes önskan att hjälpa alla behövande som besökte oss. Jag ogillade att se så många av dem ta med sig vår mat, våra kläder och även våra pengar. Eftersom jag var ung och vi var fattiga tyckte jag inte om det jag såg. Hur kunde hon ge till andra när vår egen familj inte hade så det räckte? Var det fel att uppfylla våra egna behov först? Förtjänade vi inte att ha det bättre?

I årtatal kämpade jag med dessa frågor. Mycket senare i livet insåg jag äntligen det som min mor lärde oss. Även när hon kämpade med ett förlamande handikapp så slutade hon inte upp med att ge till de behövande.

”Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk, och av det ringa kommer det som är stort.”⁶ Det behövs inga spektakulära händelser för att vi ska kunna tjäna andra. Oftast är det de enkla och dagliga gärningarna som skänker tröst, uppbyggelse, uppmuntran, stöd och ett leende på läpparna.

Må vi alltid finna möjligheter att tjäna är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Mos 4:9; Moses 5:34.
2. Mosiah 18:8–9.
3. Se L&F 81:5.
4. *The Complete C. S. Lewis Signature Classics* (2002), s 201.
5. Se ”Har jag gjort något gott”, *Sånger*, nr 158.
6. L&F 64:33.

Släck inte Anden som ger liv åt den inre människan

ÄLDSTE KEITH K HILBIG

i de sjuttios kvorum

När vi inbjuder den Helige Anden att fylla vårt sinne med ljus och kunskap, ”levandegör” han oss, det vill säga upplyser och upplivar han den inre människan.

I Första Tessalonikerbrevet kapitel 5 förmanade Paulus medlemmarna att handla på ett sätt som anstår heliga. Han räknade upp lämpliga egenskaper och lämpligt beteende. I vers 19 gav han ett råd med tre enkla ord: ”Släck inte Anden.”

Det är intressant att en profet i Mormons bok som hette Jakob försökte undervisa ett motsträvt folk om Jesu Kristi evangelium omkring 500 år före Paulus skrifter. Han frågade dem rakt på sak: ”Viljen I

förkasta profeternas ord? Viljen I ... förneka Kristi goda ord ... och den Helige Andens gåva och sålunda utsläcka den Helige Anden?”¹

I vår tid, många århundraden efter både Jakob och Paulus, måste även vi vara försiktiga så att vi inte hindrar, ignorerar eller släcker Anden i vårt liv.

De lockande inbjudningar vi får från världen försöker avleda vår uppmärksamhet från den trånga och smala stigen. Den onde arbetar hårt på att avtrubba vår lyhörddhet för Andens maningar, vare sig vi är tonåringar, unga vuxna eller mogna män eller kvinnor. Andens roll, den Helige Andens, är väsentlig i varje fas av vårt jordeliv.

Från begynnelsen har Fadern lovat var och en av sina andesöner och -döttrar att vi *alla*, genom hans älskade Sons försoning och uppståndelse, kan återvända till Gud och ärva det eviga livets välsignelser i det celestials rikets högsta grad.

Var och en av oss visste att vägen till upphöjelse skulle bli lång och mödosam och enslig, men vi visste

också att vi inte skulle färdas på egen hand. Vår Himmelske Fader ger alla som uppfyller förutsättningarna tro, omvändelse och dop en färdkamrat och ledsagare: den Helige Anden.

Vägen till evigt liv går inte längs dalgången. Den lutar snarare uppåt, ständigt framåt och uppåt. Därför behöver vi ständigt ökad andlig insikt och energi för att kunna nå vårt avsedda mål. Eftersom Satans ondskefulla motstånd är oavbrutet, är det absolut nödvändigt att vi ständigt har den Helige Andens upplysta vägledning. Vi vågar inte hindra, ignorera eller släcka den Helige Andens maningar. Men när det

gäller att dra nytta av de maningar och välsignelser som kommer från den Helige Anden, lever vi ofta långt under våra förutsättningar.²

Moses skrev i Den kostbara pärlan att Adam, efter det att han blivit döpt och fått den Helige Anden, "blev levandegjord i sitt inre".³

När vi inbjuder den Helige Anden att fylla vårt sinne med ljus och kunskap, "levandegör" han oss, det vill säga upplyser och upplivar han den inre människan.⁴ Till följd av detta märker vi en tydlig skillnad i vår själ. Vi känner oss styrkta, uppfyllda av frid och glädje. Vi har andlig energi och entusiasm, vilka båda ökar vår naturliga förmåga. Vi kan utträta mer

än vi kunde ha gjort på egen hand. Vi längtar efter att bli heligare.

Vill ni veta priset som måste betalas för de förmåner som erbjuds efter det att vi har fått den Helige Anden? Priset är inte ett på förhand bestämt eller fast belopp. Det är snarare ett belopp som bestäms av var och en av oss personligen.

Om din betalning — din personliga ansträngning — är ringa, kan du kanske inte utnyttja *allt* som Anden har att erbjuda. Du kan till och med släcka Anden! Men om din personliga insats är stor, kan du skörda riklig frukt från Anden. Den betalning jag syftar på är naturligtvis inte pengar. Vi måste snarare bli mer hängivna och engagerade i personlig andlig strävan och uppträdande.

Vi kan se hur stor vår personliga insats är för närvarande genom att bedöma våra val och prioriteringar utifrån frågor som dessa:

1. Lägger jag ner mer tid på sport än på att gå i kyrkan eller verka i mitt ämbete?
2. Om jag har en ledig dag, väljer jag då att besöka templet eller åka till köpcentret?
3. Tar jag hellre min tillflykt till dataspel eller till att surfa på nätet än att på ett meningsfullt tjäna andra i mitt hem eller i samhället?
4. Läser jag tidningen samvetsgrant, men finner det svårt att läsa skrifterna dagligen?

Det finns fler frågor som du kan ställa som visar hur lämpliga dina nuvarande val och prioriteringar är.

Oavsett på vilken nivå var och en av oss för närvarande befinner sig i vår andliga utveckling, finns det alltid en högre nivå inom räckhåll. Tiden är en dyrbar tillgång. Skulle du kunna tänka dig att investera mer av din tid i det som hör evigheten till, så att du kan göra dig förtjänt av den Helige

Andens sällskap och till fullo dra nytta av hans påverkan?

Om svaret är ja, är den första offergåvan i din strävan efter djupare andlighet en intensivare önskan att få större inspiration och bli heligare. När vårt hjärta uppfylls av dessa önskningar kommer vi ivrigt att öka det pris vi betalar för att få himmelsk hjälp.

Vårt nästa bidrag i denna strävan blir att mer regelbundet fördjupa oss i Kristi och profeternas ord. När vi bemödar oss om att studera mer ökar den Helige Andens påverkan i vårt liv. Låt oss forska i skrifterna med en penna i handen och anteckna nya insikter och skriva ner andliga maningar. Låt oss därefter sträva efter att *tillämpa* det vi lärt oss i vårt eget liv. Anden kommer att ge liv åt vårt inre jag, och vi får nya insikter, ett bud i taget.

För att se till att vi inte släcker Anden utan i stället inbjuder honom, finns det ytterligare ett steg som vi måste ta. Låt oss be ofta och innerligt. Frälsarens kärleksfulla och vittomfattande löfte står att läsa i Läran och förbunden:

- ”Hållen eder till mig, så skall jag hålla mig till eder.”
- ”Söken mig med all iver, så skolen I finna mig.”
- ”Bedjen så skolen I få.”
- ”Klappen så skall det öppnas för eder.”
- ”Vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn, som är nyttigt för eder, skall givas eder.”⁵

Lägg märke till ordningsföljden, bröder och systrar. Vi håller oss till Frälsaren när vi noggrant lyder hans bud. Vi ber uppriktigt till Fadern i Kristi namn. Därefter, genom den Helige Andens maningar, får vi gudomlig vägledning och klar insikt.

När vi fastar, förnyar våra förbund under sakramentet och besöker templet får vi ytterligare tillgång till Anden. I dessa miljöer kan den Helige Anden visa sitt inflytande med större kraft.

Templet är en underbar miljö att söka personlig uppenbarelse i. Om vi går så ofta vi kan och lyssnar eftertänksamt, och begrundar de underbara löfterna och förväntningarna som hör evigheten till, går vi därifrån

med större insikt om vår himmelske Faders plan för oss. Den Helige Anden vidgar vår syn och tillåter detta eviga perspektiv att påverka de beslut vi fattar i vårt dagliga liv.

Om vi gör denna ansträngning och inte släcker Anden kommer vårt inre att få nytt liv. Och om vi är ihärdiga väntar oss evigt liv. Så vi vågar inte släcka Anden genom olydnad och försumlighet. Låt oss snarare ha ”liv genom Anden”⁶ och stärka den Helige Andens heliga och väsentliga roll i vårt liv. Jag vittnar om att då vi uppriktigt söker Anden kan vi mera fullständigt dra nytta av den Helige Andens stilla men outhärliga verkan. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. MBJakob 6:8.
2. Brigham Young, *Discourses of Brigham Young*, utv av John A Widtsoe (1954), s 32.
3. Moses 6:65.
4. Se Parley P Pratt, *Key to the Science of Theology*, 9 utg. (1965), s 101: ”Den Helige Andens gåvor ... ger liv åt alla själsförmögenheter, ökar, vidgar, utvecklar och renar alla naturliga drifter och känslor och anpassar dem genom visdomens gåva till deras tillåtna bruk.”
5. L&F 88:63–64.
6. Gal 5:25.

Den ende sanne Guden, och den som han har sänt, Jesus Kristus

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Vi förkunnar att det är självklart utifrån skrifterna att Fadern, Sonen och den Helige Anden är separata personer, tre gudomliga personer.

Som äldste Ballard sade tidigare under den här sessionen har motstridiga tendenser i världen i dag gett ökad offentlig uppmärksamhet åt Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Herren sade till forntida folk att detta verk i den sista tiden skulle vara ”ett underbart och förunderligt verk”,¹ och det är det. Men medan vi inbjuder alla och envar att närmare

granska det *underbara* i detta verk, finns det en sak vi inte vill att någon ska *undra* över — och det är om vi är ”kristna” eller inte.

Vanligtvis har alla tvister angående den saken kretsat kring två doktrinära frågor — vår syn på Gudomen och vår tro på principen om fortsatt uppenbarelse som leder till ytterligare kanoniska skrifter. När vi talar om detta behöver vi inte ursäktas vår tro, men vi tycker inte om att bli missförstådda. Så med en önskan att ge ökad kunskap och otvetydigt förklara att vi är kristna, talar jag i dag om den första av de två doktrinära frågor jag just nämnt.

Vår första och främsta trosartikel i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga lyder: ”Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden.”² Vi tror att dessa tre gudomliga personer, som tillsammans utgör en enda Gudom, är förenade i syfte, handlingssätt, vittnesbörd och uppgift. Vi tror att de är

fyllda av samma gudomliga känsla av barmhärtighet och kärlek, rättvisa och nåd, tålmod, förlåtelse och återlösning. Man kan säga att vi tror att de är ett i varje betydelsefull och evig aspekt man kan tänka sig *förutom* att dessa tre personer är förenade till ett väsen, ett treenighetsbegrepp som aldrig framställts i skrifterna eftersom det inte är sant.

I själva verket säger den väl ansedda källan *Harper's Bible Dictionary* att ”den formella läran om treenigheten såsom de stora kyrkoråden på tre- och fyrahundralet beskrev den står inte att finna i [Nya testamentet].”³

Så all kritik om att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga inte har den nutida kristna synen på Gud, Jesus och den Helige Anden utgör *ingen* kritik mot vår hängivenhet mot Kristus utan den är snarare ett erkännande (vilket är sant, vill jag tillägga) om att vår syn på Gudomen strider mot kristen historia efter Nya testamentets tid och går tillbaka till den lära som Jesus själv undervisade om. Så, några ord om det som hände efter Nya testamentets tid kan kanske vara till hjälp.

År 325 e Kr sammankallade den romerske kejsaren Konstantin rådet i Nicaea för att bland annat ta upp den alltmer aktuella frågan om Guds påstådda ”trefaldighet i enighet”. Resultatet av de livliga ordstriderna bland präster, filosofer och kyrkliga ämbetsmän blev (efter ytterligare 125 år och tre stora råd)⁴ känt som den nicenska trosbekännelsen, tillsammans med senare omformuleringar, till exempel den athanasianska trosbekännelsen. Dessa trosbekännelser som togs fram och upprepades — och andra som skulle skrivas under århundradena — förklarade att Fadern, Sonen och den Helige Anden var abstrakta, fullkomliga, översinnliga, alltid närvarande, av samma väsen, sameviga och omätliga, utan kropp, lemmar eller

lidelser och som befinner sig utom tid och rymd. I sådana trosbekännelser är alla tre medlemmar separata personer, men de är ett enda väsen, som ofta kallas "treenighetens mysterium". De är tre olika personer, men ändå inte tre gudar utan en. Alla tre personer är obegripliga, ändå är det en enda Gud som är obegriplig.

Vi instämmer åtminstone med våra kritiker på den punkten — att en sådan uppfattning om Gudomen verkligen är obegriplig. Kyrkan införde en sådan förvirrande beskrivning av Gud att det inte är att undra på att en munk på trehundralet ropade: "Ve mig! De har tagit min Gud ifrån mig ... och jag vet inte vem jag ska tillbe eller vända mig till i bön."⁵ Hur *ska* vi kunna lita på, älska och tillbe, för att inte tala om sträva efter att likna, någon som är obegriplig och som vi inte vet något om? Hur ska vi förstå Jesu bön till sin Fader i himlen när han säger att "detta är evigt liv att de *känner dig*, den ende sanne Guden, och den som *du* har sänt, Jesus Kristus?"⁶

Det är inte vår avsikt att förringa någon persons tro eller någon annan religions lära. Vi hyser samma respekt

för deras lära som vi ber dem hysa för vår. (Det är också en av våra trosartiklar.) Men om någon säger att vi inte är kristna för att vi inte har fjärde eller femte århundradets syn på Gudomen, hur var det då med de första kristna heliga, bland vilka många var ögonvittnen till den levande Kristus. De hade inte heller denna syn på Gudomen.⁷

Vi förkunnar att det är självklart utifrån skrifterna att Fadern, Sonen och den Helige Anden är separata personer, tre gudomliga personer, och vill fästa uppmärksamheten på sådana tydliga exempel som Frälsarens underbara förbön, som jag just nämnde, när han döptes av Johannes, upplevelsen på Förklaringsberget och Stefanus martyrdöd — för att bara nämna fyra exempel.

Med dessa exempel från Nya testamentet och ännu fler⁸ ringande i våra öron, kan det vara överflödigt att fråga vad Jesus menade när han sade: "Sonen kan inte göra något av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra."⁹ Vid ett annat tillfälle sade han: "Jag har inte kommit ner från himlen för att göra min vilja utan hans vilja som har sänt mig."¹⁰ Om sina motståndare sade han: "Nu har de ... sett ... och hatat både

mig och min Fader."¹¹ Och naturligtvis finns alltid detta vördnadsfulla underordnande till Fadern som fick Jesus att säga: "Varför frågar du mig om det goda? En är den Gode."¹² "Fadern är större än jag."¹³

Vem var det Jesus bad så innerligt till under alla åren, när han bland annat i sin ångest ropade: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig",¹⁴ och "min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"¹⁵ Att erkänna bevisen i skrifterna på att medlemmarna i Gudomen som för övrigt är fullkomligt förenade ändå är separata och olika personer är inte att göra sig skyldig till mångguderi. Det utgör snarare en del av den stora uppenbarelse som Jesus kom för att ge angående gudomliga varelsers natur. Kanske aposteln Paulus sade det bäst: "Kristus Jesus ... var till i Guds gestalt [men] räknade ... inte tillvaron som Gud såsom segerbyte."¹⁶

En liknande anledning till att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga av några utesluts från den kristna kategorin är att vi, liksom de forna profeterna och apostlarna, tror på en förkroppsligad — men förvisso förhärligad — Gud.¹⁷ Till dem som kritiserar denna tro, som är baserad på

skrifterna, vill jag ställa denna retoriska fråga: Om tanken på en förkroppsligad Gud är motbjudande, varför är då de viktigaste lärdomarna och det mest utmärkande för hela den kristna läran Herren Jesu Kristi inkarnation, försoning och fysiska uppståndelse? Om det inte är vare sig nödvändigt eller önskvärt för Gudomen att ha en kropp, varför återlöste då mänsklighetens Frälsare *sin* kropp från dödens grepp och från graven, och försäkrade att den aldrig mer i tid eller evighet skulle vara skild från hans ande?¹⁸ *Den som avfärdar tanken om en förkroppsligad Gud avfärdar också den jordiske och uppståndne Kristus.* Ingen som gör anspråk på att vara en sann kristen vill göra det.

Nu, för alla inom hörhåll för min röst som har ställt sig frågande till om vi är kristna bär jag detta vittnesbörd. Jag vittnar om att Jesus Kristus är den bokstavlige levande Sonen till vår bokstavlige levande Gud. Denne Jesus är vår Frälsare och Återlösare som, under Faderns ledning, skapade himmel och jord och allt som finns i dem. Jag bär vittne om att han föddes av en jungfrulig mor, att han under sin livstid utförde mäktiga underverk som stora skaror av hans lärjungar och likaså hans fiender uppmärksammade. Jag vittnar om att han hade makt över döden eftersom han var gudomlig, men att han villigt underkastade sig döden för vår skull eftersom han under en period också var dödlig. Jag förkunnar att han, genom sin villighet att underkasta sig döden, tog på sig världens synd, betalade ett oändligt pris för varje sorg och sjukdom, varje sorg och olycka från Adams tid till världens ände. Genom att göra så besegrade han både graven fysiskt och helvetet andligen, och frigjorde den mänskliga familjen. Jag bär vittne om att han bokstavligen uppstod från

Två unga flickor i Huancayo i Peru utanför sitt hem, beredda att gå till utsändningen på söndagsmorgonen.

graven och att han, efter det att han uppstigit till sin Fader för att slutföra uppståndelseprocessen, flera gånger visade sig för hundratals lärjungar i gamla och nya världen. Jag vet att han är Israels Helige, den Messias som en dag kommer tillbaka i slutlig härlighet för att regera på jorden som herrarnas Herre och konungarnas Konung. Jag vet att det inte finns något annat namn givet under himlen varigenom en människa kan bli frälst och att det endast är genom fullkomlig förtröstan på hans förtjänster, barmhärtighet och eviga nåd¹⁹ som vi kan få evigt liv.

Mitt eget vittnesbörd om denna underbara lära är att Jesus, som förberedelse för sin tusenåriga regering i den sista tiden, redan har kommit, mer än en gång, i förkroppsligad majestätisk härlighet. På våren 1820 gick en fjorton år gammal yngling, förvirrad över de många olika läror som ännu förvillar en stor del av kristenheten, till en skogsdunge för att be. Som svar på denna uppriktiga bön vid så unga år,

visade sig Fadern och Sonen som förkroppsligade och förhärligade varelser för honom, den unge profeten Joseph Smith. Den dagen inleddes återkomsten av Herren Jesu Kristi sanna, nya testamentliga evangelium och återställelsen av andra profetiska sanningar som undervisats om sedan Adams tid ända till idag.

Jag vittnar om att mitt vittnesbörd om detta är sant och att himlarna är öppna för alla som söker samma bekräftelse. Genom sanningens Helige Ande kan vi *alla* lära känna ”den ende sanne Guden, och den som [han] har sânt”.²⁰ Må vi sedan leva enligt deras lärdomar och verkliga vara sanna kristna i såväl handling som i ord, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

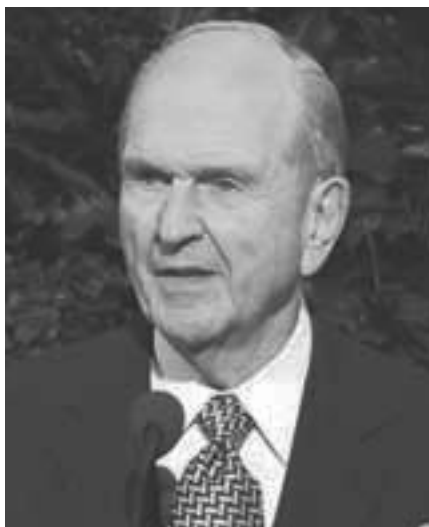
1. Se Jes 29:14.
2. Trosartiklarna 1:1.
3. Paul F Achtemeier, red (1985), s 1099; kursivering tillagd.
4. Konstantinopel, 381 e Kr; Efesus, 431 e Kr; Kalcedon, 451 e Kr.
5. Citerad i Owen Chadwick, *Western Asceticism* (1958), s 235.
6. Joh 17:3; kursivering tillagd.
7. För en grundläggande inblick i denna fråga, se Stephen E Robinson, *Are Mormons Christian?*, s 71–89; se också Robert Millet, *Getting at the Truth* (2004), s 106–122.
8. Se till exempel Joh 12:27–30; Joh 14:26; Rom 8:34; Hebr 1:1–3.
9. Joh 5:19; se också Joh 14:10.
10. Joh 6:38.
11. Joh 15:24.
12. Matt 19:17.
13. Joh 14:28.
14. Matt 26:39.
15. Matt 27:46.
16. Fil 2:5–6.
17. Se David L Paulsen, ”Early Christian Belief in a Corporeal Deity: Origen and Augustine as Reluctant Witnesses”, *Harvard Theological Review*, vol 83, nr 2 (1990): s 105–116; David L Paulsen, ”The Doctrine of Divine Embodiment: Restoration, Judeo-Christian, and Philosophical Perspectives”, *BYU Studies*, vol 35, nr 4 (1996), s 7–94; James L Kugel, *The God of Old: Inside the Lost World of the Bible* (2003), s xi–xii, 5–6, 104–106, 134–135; Clark Pinnock, *Most Moved Mover: A Theology of God’s Openness* (2001), s 33–34.
18. Se Rom 6:9; Alma 11:45.
19. Se 1 Nephi 10:6; 2 Nephi 2:8; 31:19; Moroni 6:4; JST Romans 3:24.
20. Joh 17:3.

Heliga skrifter vittnesbörd

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Återställsens skrifter tävlar inte mot Bibeln, de står tillsammans med Bibeln.

Vi uttrycker vår kärlek till och beundran för president Henry B Eyring, äldste Quentin L Cook och äldste Walter F González och ber att Herrens välsignelser må vara med dem i deras nya ämbeten.

Vi känner djup tacksamhet för var och en av er, bröder och systrar. Över hela världen uppmärksammas ert föredömliga tjänande och er medkänsla. Samtidigt funderar många människor över den här kyrkans historia och lära. Bland dessa frågeställare finns det vissa som väljer att förtala Mormons bok.¹

Bristen på respekt för Mormons bok eller andra heliga skrifter bekymrar mig storligen. För att ge ord åt

detta bekymmer har jag kallat mitt tal ”heliga skrifter vittnesbörd”.

Definitioner

Med *heliga skrifter* menar jag Bibeln och återställsens skrifter.² Kyrkans medlemmar ”tror att Bibeln är Guds ord i den mån den är rätt översatt. Vi tror också att Mormons bok är Guds ord”.³ Återställsens skrifter inbegriper också Läran och förbunden och Den kostbara pärlan.

En ordbok beskriver substantivet *vittnesbörd* som ett ”intyg av ett faktum eller en händelse”.⁴ Begreppet *vittnesbörd* får en särskild betydelse när det tillämpas på Guds ord. I Bibeln kan vi läsa följande viktiga förkunnelse: ”Efter två eller tre vittnes samstämmiga vittnesmål skall varje sak avgöras.”⁵ Detta övertygar Guds barn om att gudomlig lära bekräftas av vittnesbördet från mer än en helig skrift.

Skrifterna vittnar om Jesus Kristus

Bibeln och Mormons bok vittnar båda om Jesus Kristus. De lär att han är Guds Son, att han levde ett föredömligt liv, att han sonade för hela mänskligheten, att han dog på korset och uppstod som den uppståndne Herren. De lär att han är världens Frälsare.

Heliga skrifter vittnesbörd bestyrker varandra. Denna princip förklarades för länge sedan när en profet skrev att Mormons bok ”är skriven i den avsikten att I skolen tro [Bibeln], och om I tron [Bibeln], skolen I även tro [Mormons bok]”.⁶ Varje bok hänvisar till den andra. Varje bok är ett bevis på att Gud lever och talar till sina barn genom uppenbarelse till sina profeter.⁷

Kärlek till Mormons bok ökar ens kärlek till Bibeln och omvänt. Återställsens skrifter tävlar inte mot Bibeln, de står tillsammans med Bibeln. Vi står i skuld till martyrer som gav sitt liv för att vi skulle ha Bibeln idag. Den fastställer evangeliets eviga natur och lycksalighetsplanen. Mormons bok återställer och understryker läror från Bibeln som tionde,⁸ templet,⁹ sabbatsdagen¹⁰ och prästadömet.¹¹

En ängel förkunnade att Mormons bok¹² skulle stadfästa Bibeln.¹³ Han uppenbarade också att Bibelns text i våra dagar inte är lika fullständig som den var när den skrevs ner av profeterna och apostlarna.¹⁴ Han förkunnade att Mormons bok skulle återställa tydliga och dyrbara ställen som tagits bort från Bibeln.¹⁵

En profetia i Mormons bok varnade för att en del människor skulle vara emot tanken på ytterligare skrifter. De som anser att de inte ”behöver en annan Bibel”,¹⁶ bör överväga följande gudagivna råd:

”Veten I icke, att det finnes mer än en nation? Veten I icke, att jag, Herren eder Gud, har skapat alla människor ... och att jag regerar i himlarna därovan och på jorden härnere, och att jag bringar fram mitt ord till människobarnen, ja, i alla jordens nationer ...

Veten I icke att två nationers intyg är för eder ett bevis, att jag är Gud, som ihågkommer en nation såväl som en annan? Därför talar jag samma ord till en nation som till en annan, och

... de två nationernas vittnesmål [skola] ävenledes komma samman."¹⁷

Den skriftliga redogörelsen om Jesus Kristus täcker verkligen båda sidor av jordgloben.¹⁸ När Maria och Josef i öster förberedde sig för Jesusbarnets födelse i Betlehem¹⁹ undervisades Nephi i väster av Messias i dennes förjordiska tillstånd. Till Nephi sade Herren: "Var vid gott mod ... i morgon kommer jag till världen för att visa världen, att jag skall uppfylla allt vad jag talat genom mina heliga profeters mun."²⁰

Till dem som tvivlar på det andra vittnet — Mormons bok — gav Herren följande varning: "Emedan I haven ringaktat det som I mottagit ... skolen [I] förbliva under denna dom, till dess [I] omvänden [eder] och kommen ihåg ... Mormons bok och de förra befallningarna, vilka jag givit [Bibeln, och] ... gören, vad jag skrivit."²¹

Herren uppenbarade återställsens andra skrifter²² och förkunnade att dessa ord också skulle uppfyllas.²³ Genom dessa heliga skrifter vittnesbörd kommer falska läror att vederläggas.²⁴ Genom dessa heliga skrifter vittnesbörd ska Bibelns lära inte bara bekräftas utan också tydliggöras.

Återställsens skrifter tydliggör Bibeln

Hur tydliggör återställsens skrifter Bibeln? Det finns många exempel. Jag ska endast ta upp några få, och det första kommer från Gamla testamentet.

Jesaja skrev: "Då skall du ... tala djupt nerifrån jorden, dämpade skall dina ord komma fram ur stoftet. Din röst skall höras ur jorden som en andes röst, ur stoftet skall du viska fram dina ord."²⁵ Kan Mormons bok beskrivas på ett bättre sätt? Den kom ju "nerifrån jorden" för att "ur stoftet ... viska fram [sina] ord" till människorna i vår tid?²⁶

Men Jesaja var inte den enda profeten på Gamla testamentets tid som förutsade Mormons boks framkomst. Hesekiel skrev:

"Tag en trästav och skriv på den: För Juda och Israels barn ... Tag sedan en annan trästav och skriv på den: För Josef, en trästav för Efraim och alla av Israels hus ...

Foga sedan ihop dem med varandra till en enda stav, så att de förenas till ett i din hand."²⁷

Idag håller heliga från många nationer på jorden tacksamt Bibeln (Juda stav) och Mormons bok (Efraims stav) tillsammans i sin hand.

Hur är det då med Nya testamentet? Mormons bok är en helig skrift som också vittnar om Nya testamentets lära. Bland annat om Jesusbarnets mirakulösa födelse i Betlehem,²⁸ hans bergspredikan²⁹ och Frälsarens oerhörda lidande.³⁰ Uppståndelsens lära nämns oftare i Mormons bok än i Bibeln.³¹

Behovet av den Helige Anden omtalades av Paulus. Han frågade: "'Tog ni emot den helige Ande ...?' De svarade honom: 'Nej, vi har inte ens hört att den helige Ande har blivit utgjuten.'³² Denna lära tydliggörs av ett vittnesbörd från en annan helig skrift, förmedlad av Herrens profet

under återställelsen. Han lärde oss att tro på "den Helige Andens gåva genom handpåläggning".³³ Denna dyrbara och kraftfulla gåva är återigen tillgänglig för Guds barn.

Paulus talade om tre nivåer av härlighet efter jordelivet när han lärde att "solen har sin glans, månen en annan och stjärnorna ännu en annan".³⁴ Denna glimt av det kommande livets härligheter har förtydligats av ett vittnesbörd från en annan helig skrift. Herren uppenbarade att "de celestias härlighet är en, såsom solens härlighet är en.

De terrestrials härlighet är en, såsom månens härlighet är en.

De telestias härlighet är en, såsom stjärnornas är en."³⁵

Det högsta av dessa riken, det celestia, reserveras för dem som lyder rikets lag:

"De som icke äro helgade genom ... Kristi lag, måste ärva ett annat rike, nämligen det terrestriala eller det telestiala riket.

Ty den som icke kan hålla ett celestia rikes lag kan icke uthärda en celestia härlighet."³⁶

Dessa tre härlighetsgrader står i relation till det livet efter jordelivet. De har att göra med den mänskliga själens odödlighet. Denna odödlighetens gåva är möjlig tack vare Jesu Kristi försoning.³⁷ Detta viktiga ord — *försoning* — i någon av dess former och i relation till Kristus — finns bara med *en* gång i den engelska versionen av Nya testamentet!³⁸ I den engelska versionen av Mormons bok finns det med 39 gånger!³⁹

I Johannes Uppenbarelse i Nya testamentet, profeterade Johannes: "Jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag."⁴⁰ En bestämd ängel hade nycklarna till ansvaret för Mormons bok.⁴¹ Det var ängeln

Alla 16 fransktalande missionärer som arbetar på ön Guadeloupe i Västindienmissionen samlas för att lyssna på råden från kyrkans ledare.

Moroni! Dessa exempel är endast några få av många läror i Bibeln som tydliggörs av återställens skrifter.⁴²

Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus

Vi delar villigt med oss av återställens skrifter till människor över hela världen. Mormons bok redogör för den uppståndne Herrens personliga besök till människorna i det forna Amerika. Begrunda följande eviga sanningar som han förkunnade:

”Se, jag är Jesus Kristus, Guds Son. Jag skapade himlarna och jorden och allt vad i dem är. Jag var hos Fadern från begynnelsen ...

Skrifterna angående min ankomst äro fullbordade ...

Jag är världens ljus och liv.”

Frälsaren fortsatte:

”Den som kommer till mig med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, skall jag döpa med eld och den Helige Anden ...

Jag har kommit till världen för att bringa världen återlösning, för att frälsa världen ifrån synd.

Fördenskull, den som omvänder sig och kommer till mig som ett litet barn, honom vill jag mottaga, ty av

sådana består Guds rike ... Jag [har] lagt ned mitt liv och tagit det upp igen. Därför, omvänden eder och kommen till mig ... och bliven frälsta!”⁴³

Det Herren sade då sammanfattar vem han verkligen är och vilka han verkligen vill att vi ska bli. Han vill att vi ska komma till honom och, i sinom tid, omslutas i härlighet i hans kärleksfulla famn.

Jag är djupt tacksam för de heliga skrifternas vittnesbörd. Jag har sett hur en mäktig förändring skett hos människor som tillämpar Herrens lära i sitt liv. Sådana förändringar leder till det eviga livets välsignelse.⁴⁴

Jag vet att Gud lever. Jesus är Kristus. Hans evangelium har återställts i dessa sista dagar. President Gordon B Hinckley är hans profet idag. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Boken fullständiga titel är Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus.
2. Återställens förutsågs av Petrus (se Apg 3:19–21), Johannes (se Upp 14:6–8) och Paulus. (Se Ef 1:10.) Profeten Joseph Smith fick veta att under denna den sista tidsutdelningen skulle ”alltings återupprättelse [ske], varom alla de heliga profeterna talat från världens begynnelse angående de sista dagarna”. (L&F 27:6)

3. Trosartikel 8.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11:e utg (2003), ”witness”, s 1439.
5. 2 Kor 13:1. Liknande uttalanden finns i Matt 18:16 och Ether 5:4.
6. Mormon 7:9.
7. Herren förkunnade för profeten för denna tidsutdelning: ”Detta släkte skall hava mina ord genom dig.” (L&F 5:10)
8. Se Alma 13:15; 3 Nephi 24:8–10.
9. Se 2 Nephi 5:16; Jakob 1:17; 2:2, 11; Mosiah 2:5–7.
10. Se Mosiah 13:16–19; 18:23.
11. Se 2 Nephi 6:2; Mosiah 18:18; Alma 6:1; 13:1–3, 6–11; 3 Nephi 18:5; Moroni 3:1–4.
12. Mormons bok ska ”uppenbara för alla släkten, tungomål och folk, att Guds Lamm är den Evige Faderns Son och världens Frälsare, och att alla människor måste komma till honom, annars kunna de icke bliva frälsta”. (1 Nephi 13:40)
13. Se 1 Nephi 13:40.
14. Se 1 Nephi 13:28–29.
15. Se 1 Nephi 13:40.
16. 2 Nephi 29:6.
17. 2 Nephi 29:7–8.
18. Eftersom han är Skaparen av ”otaliga världar” (Moses 1:33) är det ganska troligt att vi får skrifter från andra platser.
19. Se Luk 2:4–6.
20. 3 Nephi 1:13.
21. L&F 84:54, 57.
22. Se L&F 135:3.
23. Se Joseph Smith Translation, Matthew 1:31–35.
24. Se 2 Nephi 3:12; Ezra Taft Benson, ”Ett nytt vittne om Kristus”, *Nordstjärnan*, Rapport från den 154:e halvårskonferensen 1984, s 6.
25. Jes 29:4.
26. Jesaja förutsåg att Gud skulle göra ”underbara och förunderliga [ting]” i de sista dagarna. (Jes 29:14) Jesajas ord ekade hos

invånarna i det forna Amerika: "Då skall Herren åter, för andra gången uträcka sin hand och hämta sitt folk ur dess förlorade och fallna tillstånd. Därför skall han börja utföra ett förunderligt verk och ett under ibland människobarnen." (2 Nephi 25:17) Detta förunderliga verk omfattar framkomsten av Mormons bok och återställelsen av evangeliet. Jesaja citeras ofta i Mormons bok. Det kan vara omständligt att studera dessa citat, men det är *inte* enformigt. Av de 433 verser som citerar Jesaja i Mormons bok skiljer sig 234 från versionen i Bibeln. [Jämförelse gjord mellan engelsk upplaga av Mormons bok och King James Version av Bibeln, ö a.]

27. Hes 37:16–17.
28. Se 1 Nephi 11:13–20; Alma 7:10.
29. Se 3 Nephi 12–14.
30. Se Mosiah 3:7. En personlig skildring av hans lidande gavs till hans profet i de sista dagarna. (Se L&F 19:16–19.)
31. Ordet *uppståndelse* förekommer i 40 verser i Folkbibeln, det förekommer i 58 verser i Mormons bok. Se också Jeffrey R Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* [1997], s 238–241.
32. Apg 19:2. Se Apg 2:38 för att läsa om Petrus undervisning om behovet av den Helige Andens gåva.
33. *History of the Church*, 5:499.
34. 1 Kor 15:41.
35. L&F 76:96–98, se också 131:1.
36. L&F 88:21–22.
37. Se Mosiah 16:10; Alma 42:23; Mormon 6:21.
38. Se Rom 5:11.
39. *Försoning, försoningen eller försoningens: 28 gånger; sona, försona, försonar, försonad eller försonade: 10 gånger; försonande: 3 gånger*. I flera verser förekommer ordet *försoning* mer än en gång. (Se 2 Nephi 9:7; Alma 34:9; 42:23.)
40. Upp 14:6.
41. Se L&F 27:5; 128:20.
42. Nya testamentet lär: "Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Dem måste jag också leda, och de kommer att lyssna till min röst. Så skall det bli en hjord och en herde." (Joh 10:16) Den läran tydliggörs i Mormons bok. Den bär vittne om att den uppståndne Herren talade till människorna i det forna Amerika. Där sade Herren: "I ären de, om vilka jag sade: Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst. Så skall det bli en hjord och en herde." (3 Nephi 15:21)
- En begränsad uppteckning av Paulus kunskap om dop för de döda finns i Nya testamentet. (Se 1 Kor 15:29.) Endast i återställens skrifter tydliggörs denna gudomliga lära. (Se L&F 124:29–30, 41; 128:1, 11–12, 16–18; 138:47–48.)
43. 3 Nephi 9:15–16, 18, 20–22.
44. Se 3 Nephi 9:14; L&F 30:8.

Höj ribban

ÄLDSTE L TOM PERRY

I de tolv apostlarnas kvorum

Se till att ni lätt uppfyller minimikraven för beltidsmissionärer och att ni ständigt höjer ribban.

Förra månaden hade jag förmånen att vara med på ett seminarium med missionspresidenterna i området Nordamerika Väst. Min son Lee fanns bland missionspresidenterna. Han hade kallats att verka innan jag hade fullgjort mitt ettåriga uppdrag i områdespresidentskapet för Centrala Europa. Tre långa år hade gått sedan jag sist hade haft tillfälle att umgås med honom förutom några korta besök då jag åkt igenom hans område på andra uppdrag.

Efter en välkomstmiddag med alla missionspresidenterna och deras hustrur, gick Lee och jag, med våra hustrur, till mitt hotellrum för att umgås. Vi pratade naturligtvis mest om missionsarbetet. Lee berättade vad som hade hänt med hans missionärer

sedan president Hinckley bad oss höja ribban med avseende på vad vi kräver av en missionär. Han rapporterade en märkbar förbättring i hur missionärerna som anlände till hans mission hade förberett sig. Samtalet fick oss att minnas en upplevelse Lee och jag hade haft medan han gick på high school.

Lee var medlem i skolans friidrottslag — han var både löpare och höjdhoppare. Under sommarolympiaden 1968 i Mexico City blev världen förtjust i en okänd höjdhoppare som hette Dick Fosbury. Han hade experimenterat in en ny hoppsteknik som innebar att han sprang fram mot ribban diagonalt och sedan vände sig och hoppade baklänges över ribban. Idag kallas det för fosburyfloppen.

Som så många andra fascinerades Lee av den här nya tekniken, men han hade ingenstans att öva på den förrän det nya skolåret började. Jag kom hem en kväll och fann att han börjat träna fosburyfloppen i vår källarvåning. Han hade gjort en provisorisk hoppställning av staplade stolar och hoppade över ett kvastskäft som låg placerat över stolarna. Soffan var landningsdyna. Jag insåg genast att soffan inte skulle klara en sådan behandling så jag satte stopp för hans inomhushöjdhopp. Istället bad jag honom följa med mig till en sportaffär där vi köpte skumgummi till en landningsdyna och stolpar och en ribba så

att han skulle kunna fortsätta med sina höjdhopp utomhus.

Efter att ha experimenterat med fosburyfloppen, beslöt sig Lee för att återvända till dyktekniken han använt tidigare. Hela sommaren igenom och in på hösten tränade han höjdhopp i många timmar ute i trädgården.

En kväll när jag kom hem från arbetet var Lee därute och övade på sina höjdhopp. Jag frågade: "Hur högt ligger ribban?"

Han sade: "1,74 meter."

"Varför just den höjden?"

Han svarade: "Man måste kunna hoppa så högt för att få delta i statstävlingen."

"Hur går det för dig?" frågade jag.

"Jag klarar den varje gång. Jag har inte rivit den."

Mitt svar: "Låt oss höja ribban och se hur du klarar dig då."

Han svarade: "Då kanske jag river ribban."

Jag frågade: "Om du aldrig höjer ribban, hur kan du då någonsin få veta din potential?"

Vi höjde alltså ribban, först till 1,77 m, sedan till 1,80 m och så vidare, alltmedan han försökte förbättra sina hopp. Lee blev en bättre höjdhoppare därför att han inte nöjde sig med att bara klara av det lägsta satta höjdhoppet. Han lärde sig att även om han skulle missa, så ville han fortsätta höja ribban för att bli den bästa höjdhopparen han kunde bli.

Den här upplevelsen med min son fick mig att tänka på ett tal som äldste M Russell Ballard höll på prästadöms-sessionen under oktoberkonferensen 2002, där han uppmanade de unga männen i kyrkan att bli den bästa generationen missionärer. Han tillkännagav att ribban som utgjorde minimikraven för missionstjänst hade höjts. Han instruerade de unga männen i aronska prästadömet att förbereda sig mer energiskt för att nå detta nya och högre minimikrav. Han gav

Dessa pojkar i Mérida i Mexico speglar kyrkans ökande styrka världen över.

också instruktioner till fäder, biskopar och stavspresidenter om att hjälpa unga män förbereda sig för att verka som heltidsmissionärer. (Se "Den bästa generationen missionärer", *Liabona*, nov 2002, s 46–49.)

I sitt avslutningstal på samma prästadömsmöte nämnde president Hinckley äldste Ballards tal. Han sade: "Äldste Ballard har talat till er om missionärer. Jag vill understryka det han sagt. Jag hoppas våra unga män och våra unga kvinnor ska möta den utmaning han framlagt. Vi måste höja ribban när det gäller värdighet och kvalifikationer för dem som går ut i

världen som ambassadörer för Herren Jesus Kristus." ("Till prästadöms män", *Liabona*, nov 2002, s 57)

Kort därefter, i ett brev daterat den 11 december 2002, instruerade första presidentskapet kyrkans ledare om principer som rör kraven på heltidsmissionärer. Uttalandet lød: "Att få verka som heltidsmissionär är en förmån för dem som kallats genom inspiration av kyrkans president. Biskopar och stavspresidenter har det stora ansvaret att utse värdiga, kompetenta medlemmar som är andligt, fysiskt och känslomässigt förberedda för detta heliga tjänande och

som utan förbehåll kan rekommenderas. De personer som inte uppfyller de fysiska, psykiska och känslomässiga krav som ställs på en heltidsmissionär befrias därigenom från detta ansvar och bör inte rekommenderas. De kan kallas att verka i andra givande ämbeten.”

Ribban höjdes av kyrkans ledare och minimikraven på att verka som heltidsmissionär är nu fullständig moralisk värdighet, fysisk hälsa och styrka, intellektuell, social och känslomässig utveckling. I alla höjdhoppstävlingar krävs det att varje hoppare börjar på samma minimihöjd.

Höjdhopparen kan inte be att få starta på en lägre höjd. På samma sätt borde ni inte förvänta er att kraven ska sänkas så att ni kan gå ut som heltidsmissionär. Om ni vill gå ut som missionär måste ni uppfylla minimikraven.

Men när ni en gång har uppfyllt minimikraven, borde ni då inte fortsätta att höja ribban? Jag ställer samma fråga som jag ställde till min son för så många år sedan: ”Om du aldrig höjer ribban, hur kan du då någonsin få veta din potential?” Min uppmaning till er är att inse att det finns ett minimikrav — och att ni måste nå det för att kunna verka som heltidsmissionär — men stanna inte där. Den bästa generationen missionärer kommer inte att uppnå sin potential om ni inte fortsätter att höja ribban.

Låt mig ge några förslag på vad ni kan göra för att lägga ribban ännu högre i förberedelsen för att verka som missionär.

Det fysiska minimikravet för en heltidsmissionär avser en blivande missionärs fysiska hälsa och styrka. På en missionärsrekommendation ställs till exempel frågan om ni kan arbeta 12 till 15 timmar om dagen, gå mellan 1 och 1,5 mil varje dag, cykla mellan 1,5 och 2,5 mil varje dag och dagligen gå i trappor. Missionsarbete är hårt arbete,

och heltidsmissionärer måste vara i god fysisk kondition för att kunna verka. För att höja ribban till en högre fysisk standard kan ni utöka er konditionsträning.

Ni kan också förbättra ert yttre. En missionär förväntas klä sig på ett visst sätt, ge ett snyggt och rent intryck som innefattar lämplig frisyr, slätrakat ansikte, en vit och ren skjorta, slips och en välpressad kostym — hela vägen ner till blankputsade skor. Börja förbereda er nu för att verka som heltidsmissionärer genom att anamma en heltidsmissionärs utseende.

Höj ribban när det gäller era intellektuella förberedelser. Ta allvarligt på era studier. Det är viktigt att kunna läsa, tala och skriva på ett intelligent sätt. Öka er kunskap om världen omkring er genom att läsa goda böcker. Utveckla goda studievvanor. Tillämpa sedan era förbättrade studievvanor för att lära er om Jesu Kristi evangelium. Läs regelbundet i Mormons bok.

Försumma inte möjligheten att gå på seminarie- och institutkurser. Delta och lär er allt ni kan från skrifterna som lärs ut på dessa utmärkta religionsutbildningskurser. Kurserna förbereder er för att presentera budskapet om det återställda evangeliet för dem som ni kommer att träffa. Studera *Predika mitt evangelium*, särskild de grundläggande lärdomarna i kapitel 3. Varje gång ni ombes att tala i kyrkan

eller hålla en hemaftonslektion bör ni inrikta er på dessa grundläggande lärdomar.

I Lärans och förbundens 11:21 säger Herren: ”Sök icke efter att förkunna mitt ord utan sök först att erhålla mitt ord och sedan skall din tunga lossas. Då skall du få min Ande och mitt ord, ja, Guds kraft att övertyga människorna, om du önskar det.” Tiden före en heltidsmission är en utmärkt tid att höja ribban och förbereda sinnet genom att inhämta ljus och sanning från Jesu Kristi evangelium.

Ni måste inse att missionsarbetet är känslomässigt krävande. Ert skyddsnetz dras bort från er när ni lämnar hemmet och går ut i världen. Många av de saker ni gör nu för att hantera känslomässig stress — som att umgås med vänner, vara för er själva, spela videospel eller lyssna på musik — är inte tillåtna enligt reglerna för en missionärs uppträdande. Det kommer att finnas dagar fyllda med avvisningar och besvikelser. Lär er nu att förstå era känslomässiga begränsningar och hur ni bemästrar sådana känslor som kan uppstå under arbetet som heltidsmissionär. Genom att göra detta kan ni höja ribban till högre höjder och skydda er mot känslomässiga svårigheter under missionsarbetet.

President Hinckley nämnde inte detta, men blivande missionärer måste också vara förberedda socialt för att kunna verka som missionär. Fler och fler ungdomar isolerar sig från andra genom att spela videospel, bära hörlurar och prata på mobilen, skicka e-post, sms:a och så vidare istället för att umgås personligen med andra. Mycket av missionsarbetet handlar om att tala med människor ansikte mot ansikte, och om ni inte höjer ribban i utvecklingen av era sociala färdigheter kommer ni att vara oförberedda. Låt mig ge ett enkelt förslag: Skaffa er ett jobb som kräver att ni talar med människor. Som ytterligare motivering: Sätt ett

mål att tjäna tillräckligt med pengar från ert del- eller heltidsarbete för att ni ska kunna stå för en betydande del av missionskostnaderna. Jag utlovar stora välsignelser — sociala, fysiska, psykiska, känslomässiga och andliga välsignelser — till varje ung man som själv betalar för en stor del av sin mission.

Personlig värdighet är det andliga minimikravet för att verka som missionär. Detta betyder att ni är värdiga på alla sätt att ingå och hålla de heliga tempelförbunden. Var inte ovärdiga att få välsignelserna som kommer till dem som verkar i detta mycket speciella kall genom att överträda bud som diskvalificerar er från att verka.

Jag ber er inse att fastän er undervisning som missionär kan vara mycket övertygande så är det enbart Anden som omvänder. I *Predika mitt evangelium* finns en bra beskrivning på vad missionsarbetet handlar om. Där står det: "Som bemyndigad representant för Jesus Kristus kan du undervisa människor med kraft och myndighet om att 'återlösningen [kommer] i och genom den helige Messias' och att ingen 'kan bo i Guds närhet utom genom den heliga Messias' förtjänster, barmhärtighet och nåd'. (2 Nephi 2:6, 8)" (*Predika mitt evangelium*, s 2)

Vi påminner er om att av den som fått mycket ska mycket utkrävas. Vi vill återigen kalla alla andligt, fysiskt och känslomässigt kvalificerade unga män att komma fram, redo att bli missionärer för Jesu Kristi kyrka. Se till att ni lätt uppfyller minimikraven för heltidsmissionärer och att ni ständigt höjer ribban. Förbered er att vara effektivare i detta stora kall.

Må Gud välsigna er så att detta är er önskan när ni lämnar det här prästadsösmötet och börjar förbereda er för det härliga tjänande som ligger framför er som missionärer för Herren Jesus Kristus. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Gör det nu

ÄLDSTE DONALD L HALLSTROM

i de sjuttios kvorum

Nu är tiden inne att försona oss med Gud genom den barmhärtiga förändringsprocess som Återlösaren förberett för oss.

När vårt äldsta barn (som nu själv har tre barn och sitter bland prästadsösbärarna här i kväll) var elva år gammal fick han i uppgift, tillsammans med alla andra som gick i sexan i hans skola, att lämna in sin familjs favoritrecept. Sexorna skulle bidra till en stor vårmarknad för välgörenhet genom att trycka en kokbok, och den skulle finnas till försäljning överallt i samhället. När läraren presenterade projektet och gav dem tid till fredagen följande vecka, tänkte vår son Brett genast att han hade massor med tid till att hinna göra det och släppte all tanke på projektet. I början av nästa vecka, när läraren påminde eleverna om fredagens deadline, tänkte Brett att han lätt skulle hinna med

uppgiften på torsdag kväll och kunna göra annat som var roligare till dess.

På fredag morgon bad läraren eleverna lämna in recepten. Brett hade skjutit upp det så länge att han totalt glömt bort uppgiften och var helt oförberedd. I panik vände han sig till en vän i klassen och berättade om sitt problem. Hans vän ville hjälpa honom och sade: "Jag tog med mig ett extra recept. Du kan använda ett av mina om du vill." Brett ryckte snabbt till sig receptet, skrev sitt namn på det och lämnade in det, och trodde att han lyckats dölja att han glömt förbereda sig.

En kväll flera veckor senare kom jag hem från arbetet för att fräscha upp mig innan jag gick till kvällens möten i kyrkan. Några dagar tidigare hade jag kallats som stavs-president efter att i flera år ha verkat som biskop. Människorna i samhället såg oss som medlemmar i kyrkan som försökte leva efter sin religions grundsatser. "Det finns något som du måste se", sade min hustru Diane när jag steg in genom dörren. Hon gav mig en inbunden bok med ett bokmärke i. Jag kastade en blick på omslaget och såg att boken hette *Noelani School's Favorites — 1985* och slog sedan upp boken vid bokmärket och läste "Familjen Hallstroms favoritrecept — Bacardi romkaka".

Många av oss utsätter sig för omständigheter som får långt större följd än förlägenhet om vi skjuter upp vår sanna omvändelse till Jesu Kristi evangelium. Vi vet vad som är rätt, men vi tvekar att engagera oss till fullo andligen på grund av lättja, rädsla, bortförklaringar eller brist på tro. Vi övertygar oss själva att "en dag kommer jag att göra det". Men för många kommer aldrig den dagen, och även om en del av oss slutligen gör nödvändiga förändringar har en oåterkallelig förlust av utveckling och utan tvekan en tillbakagång redan skett.

Som ett första steg i att utvärdera vad vi skjuter upp andligen: Vilken inställning har vi när vi kommer till kyrkans möten? Går vi dit för att "söka efter kunskap genom att studera och tro" (L&F 88:118) och låter automatiskt det vi lär oss genomsyra våra handlingar? Eller säger vi till oss själva att "jag har hört det där förut" och genast stänger Anden ute från vårt sinne och hjärta och låter uppskjutandet bli till en framträdande del av vår personlighet?

En framstående tidig undersökare av den återställda kyrkan, som ingick förbund att han skulle lyda alla bud som Herren skulle ge honom, omtalades på följande sätt: "Han mottog ordet med glädje, men strax därefter frestade Satan honom ... och världsliga bekymmer gjorde, att han förkastade mitt ord." (L&F 40:2) Jämför det

med Herrens tydliga uttalande: "Den som mottager min lag och håller den, han är min lärjunge." (L&F 41:5)

Alma förkunnade med djup känsla: "Och nu, mina bröder, önskar jag ur djupet av mitt hjärta, med stor ångslan och vända, att I hörsammen mina ord och avkastan edra synder och icke uppskjuten omvändelsens dag." (Alma 13:27)

Amulek, Almas vän och undervisningskamrat, betonade budskapet genom att förkunna:

"Ty se, detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen, på vilken människorna skola utföra sina arbeten.

Och nu ... emedan I haven haft så många vittnen, beder jag eder, att I icke uppskjuten eder bättringsdag ända till det sista." (Alma 34:32-33)

När jag blev gammal nog att vara lärare i aronska prästadömet verkade det som om jag väcktes varje lördagsmorgon under flera månader av att jag hörde min far arbeta ute i trädgården utanför mitt sovrumsfönster. (Det tog mig ett bra tag att lista ut varför han alltid började arbeta under just mitt fönster.) Jag försökte först ignorera oljudet, men steg slutligen upp och gick ut för att utföra min uppgift att varje vecka tillsammans med min far underhålla trädgården.

Kanske på grund av att jag några morgnar inte steg upp särskilt snabbt, eller på grund av andra tillfällen när han gång på gång behövde påminna mig innan jag gjorde min plikt, satte sig min far ner med mig och visade mig ett stort foto av en sengångare, ett djur som är känt för sin lättja. Sedan öppnade han Läran och förbunden och bad mig läsa: "Ty se, det är icke lämpligt att jag skall befalla i allt, ty den som skall tvingas i allt är en *lat* och oförståndig tjänare. Därför får han ingen lön." (L&F 58:26; kursivering tillagd) Sedan den dagen har jag värdesatt den bilden och den lektionen.

En av president Spencer W Kimballs effektiva uppmanande fraser var den kortfattade: "Gör det." Senare utökade han det till "Gör det *nu*" för att betona tidsfaktorn.

President Kimball undervisade också om den djupsinniga principen: "Uppskjutande leder till förlust av upphöjelse." Han sade: "En av de största mänskliga bristerna i alla tidsåldrar är uppskjutandet, en ovillighet att acceptera personligt ansvar idag ... Många har tillåtit sig själva att distraheras och bli ... hemfallna åt mental och andlig slöhet och åt sin strävan efter världsliga nöjen." (*Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball*, s 4-5)

Många av oss väljer den enkla vägen — den som inte kräver mycket arbete och uppoffringar. Tja, jag trodde en dag att jag funnit den. Jag körde i utkanten av en grönskande dal ovanför Honolulu, tittade upp och där var den — *Easy Street* (Enkla vägen)! Jag föreställde mig alla positiva förändringar den vägen skulle föra med sig och tog ut kameran för att föreviga detta ljuvliga ögonblick. Men när jag såg genom sökaren klarade bilden både bokstavligt och bildligt. En stor gul skylt återförde mig till verkligheten igen — *Easy Street* var en återvändsgata!

Uppskjutande kanske tycks vara den enkla vägen, eftersom det för tillfället tar bort den ansträngning som krävs för att man ska uppnå något av värde. Men ironiskt nog så tynger uppskjutandet oss med tiden av skuldkänslor och en ihållig brist på tillfredsställelse. Timliga och, vilket är viktigare, andliga mål uppnås inte genom att man skjuter upp dem.

Nu är tiden inne att utöva tro. *Nu är tiden inne* att ta ställning för rättfärdighet. *Nu är tiden inne* att göra allt som krävs för att ändra på våra oönskade omständigheter. *Nu är tiden inne* att försona oss med Gud genom den barmhärtiga förändringsprocess som mänsklighetens Återlösare förberett för oss.

Vi vädjar:

- Till alla som fått ett vittnesbörd om att evangeliet är sant och om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och som inte har låtit döpa och konfirmera sig.
- Till alla bärare av aronska eller melkisedekska prästadömet som antingen genom överträdelse eller på grund av att de inte gör någonting alls lever, i opposition mot en helig ed och förbund. (Se L&F 84:33–39.)
- Till alla medlemmar i kyrkan som mottagit sin begåvning men som inte för närvarande är värdiga en tempelrekommendation.
- Till alla medlemmar som förnärmas av andras handlingar och på något sätt avlägsnat sig från kyrkan.
- Till alla som lever ett falskt liv och tyngs av ouppklarade synder.

Jag vet att ni och vi alla kan förändra oss och att det kan ske idag. Det kanske inte är lätt, men vårt lidande kan bli ”till glädje i Kristus”. (Alma 31:38) Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Saliga är de renhjärtade

ÄLDSTE L WHITNEY CLAYTON

i de sjuttios kvorum

Må Gud välsigna våra uppriktiga ansträngningar att vara rena i hjärta och sinne, så att vi alltid kan pryda våra tankar med dygd.

När min hustru och jag gick längs en strand i Västindien en solig morgon för några år sedan, såg jag flera små fiskebåtar som dragits upp på stranden. När vi stannade för att titta på båtarna lärde jag mig något om fiske som jag aldrig har glömt. I stället för att använda nät, linor eller krokor använde ortens fiskare enkla fällor gjorda av ståltrådsnät. Varje fälla var formad till en låda. Fiskarna klippte lodräta öppningar omkring 20 cm långa på varje sida om fällan och böjde sedan ståltråden inåt, så att det bildades smala springor som fisken kunde gå in genom.

Ni kan förmodligen gissa hur fällan fungerade. Fiskarna tog en agnad fälla ut till havs och sänkte ner den till botten. När en fisk lagom stor för en middag närmade sig fällan och upptäckte betet, fann den en öppning på sidan och simmade in. Den kunde nätt och jämt pressa sig in mellan de avklippta ståltrådarna. Sedan, när en fångad fisk försökte simma ut, upptäckte den att det var en sak att pressa sig förbi de klippta ståltrådarna för att komma in i fällan, men en helt annan sak att simma mot dessa skarpa ändrar för att komma ut — den var fångad. När fiskarna återvände halade de upp fällan ur vattnet, och den fångade fisken blev snart nylagad middag.

Det finns en uppteckning i Gamla testamentet om en person som blev rov för en liknande fälla. Den mannen var den mäktige kung David, och det som hände är en av de sorgligaste berättelserna i skrifterna.

”Vid den tid då kungarna brukade dra ut i fält, sände David i väg Joab och med honom sina tjänare och hela Israel. De [stred emot] ammoniterna ... Men David stannade kvar i Jerusalem.

Då hände det sig en kväll när David hade stigit upp från sin bädd och gick

omkring på taket till det kungliga palatset, att han från taket fick se en kvinna som badade, och kvinnan var mycket vacker.” (2 Sam 11:1–2)

David fick höra att kvinnan hette Bat-Seba. Hennes make Urija, en soldat, var borta och stred mot ammoniterna tillsammans med övriga armén, där David, deras kung, borde ha varit. David lät föra Bat-Seba till palatset. De begick äktenskapsbrott, hon blev gravid, och David började frukta att deras brott skulle upptäckas. I hopp om att kunna dölja sin synd befälde David att Urija skulle skickas tillbaka till Jerusalem. Urija kom, men vägrade av princip att gå hem och hälsa på Bat-Seba. Då ordnade David så att Urija skulle dö i strid. (Se 2 Sam 11:3–17.) Raden av fruktansvärda beslut ledde till Urijas död och till elände för David, Bat-Seba och så småningom för hela riket. Med kraftig underdrift säger Bibeln: ”Det som David hade gjort misshagade HERREN.” (2 Sam 11:27)

Ser ni hur David fångades i denna fälla? Han gick omkring på taket till sitt palats och nedanför, i en grannliggande trädgård, såg han något som han aldrig borde ha sett. Detta var motståndarens bete. Anständighet, kyskheter och gott omdöme krävde att

David genast vände sig bort och inte tittade, men han gjorde ingetdera. I stället fyllde han sitt sinne med förbjudna fantasier. Dessa tankar ledde till handlingar, och saker och ting gick snart från dåligt till värre till ödesdigert. David var fångad, och för honom blev följderna eviga.

Det finns en andlig snara i dag som kallas pornografi, och många, frestade av dess provocativa budskap, går in i denna dödliga fälla. Precis som med alla andra fällor är det lätt att gå in men svårt att undfly. En del försvarar sig med att de kan titta på pornografi ibland utan att drabbas av dess skadliga följder. De säger till en början: ”Det är inte så farligt” eller ”Vem bryr sig? Det spelar ingen roll” eller ”Jag är bara nyfiken”. Men de misstar sig. Herren har varnat oss: ”Den som med begärelse ser på en kvinna skall förneka tron och kan icke hava Anden, och om han icke omvänder sig, skall han uteslutas.” (L&F 42:23) Det är precis vad som hände med David: Han såg på Bat-Seba, kände begär efter henne och förlorade Anden. Så annorlunda resten av Davids liv hade kunnat vara om han bara hade tittat bort.

Förutom att förlora Anden så förlorar de som använder sig av

pornografi både perspektiv och proportioner. Precis som kung David gjorde försöker de hemlighålla sin synd och glömmer att inget är dolt för Herren. (Se 2 Nephi 27:27.)

Verkliga konsekvenser börjar hopa sig när självrespekten ebbar ut, ljuvliga relationer förstörs, äktenskap ödeläggs och oskyldiga offer radar upp sig. När de märker att det som de tittat på inte längre tillfredsställer dem provar de mer extrema bilder. Sakta blir de beroende även om de inte vet om det eller förnekar det, och i likhet med David blir deras uppträdande värre och värre allteftersom deras moralregler suddas ut.

Allteftersom populärkulturen i världen urartar breder smörjan ut sig inom media, underhållning, annonsering och Internet. Men det som är populärt enligt världens rådande normer är en mycket farlig skala att använda sig av för att mäta vad som är rätt, ja, till och med vad som inte är farligt. En film eller ett teveprogram kan vara välkänt och omtyckt av miljönertare och ändå visa upp bilder och uppträdanden som är pornografiska. Om något i en film inte är ”speciellt dåligt”, då är det automatiskt inte heller speciellt bra. Det faktum att andra ser filmer eller öppnar webbsajter som inte är lämpliga är alltså ingen ursäkt för oss. Prästadömsbärarnas liv bör söka likna Frälsarens och hans kyrkas normer, inte världens normer.

Frälsaren lärde: ”Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.” (3 Nephi 12:8) Evangeliets löften är upplyftande och förädlade, ja, upphöjande. Vi får dessa löften genom förbund som är beroende av att vi lever rena och moraliska liv. När vi lever rätt och söker rena vårt hjärta närmar vi oss Gud och Anden. Vårt hjärtas tillstånd avgör hur tydligt vi ser gudomligheten i världen idag och berättigar oss till det slutliga förverkligandet av löftet om att de rena ”skola se Gud”. Vi

måste sträva efter renhet. Aposteln Johannes skrev därför följande:

”Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli är ännu inte uppenbart. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan han är.

Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren.” (1 Joh 3:2-3)

Om du redan är fångad i pornografins fälla, så är rätta ögonblicket inne nu att med Frälsarens hjälp befria dig. Det finns en väg ut, men du behöver hans hjälp för att komma undan. Din fullständiga återhämtning är beroende av din fullständiga omvändelse. Gå genast till din biskop. Sök hans inspirerade vägledning. Han kommer att hjälpa dig att fastställa en omvändelseplan som ger dig din självkänsla tillbaka och återför Anden i ditt liv. Den helande kraften i Herren Jesu Kristi försoning når fram till allt elände, även detta. Om du vänder dig till Frälsaren av allt ditt hjärta och följer din biskops råd, kommer du att finna den läkning du behöver. Frälsaren hjälper dig att finna styrkan att motstå frestelser och kraften att övervinna beroende. Som Moroni lärde:

”Kommen till Kristus och hållen fast vid varje god gåva och rören icke någon oren gåva eller något orent ...

Ja, kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eder makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bli fullkomliga i Kristus.” (Moroni 10:30, 32)

Må Gud välsigna våra uppriktiga ansträngningar att vara rena i hjärta och sinne, så att vi alltid pryder våra tankar med dygd. (Se L&F 121:45.) Jag vittnar om Frälsarens återlösande kärlek och om den renande kraften i hans försoning, i Jesu Kristi namn, amen. ■

I dag är dagen

ÄLDSTE WALTER F GONZÁLEZ

i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Vad gör vi i dag för att i vår själ inrista de evangeliets principer som kommer att stötta oss under motgångens dagar?

När president James E Faust talade om för mig och min hustru att vi skulle förflyttas till Lima i Peru hade vi ingen aning om att vi den 15 augusti 2007, bara några dagar efter vår ankomst, skulle bevittna en förödande jordbävning. Mer än 52 000 hus förstördes av det kraftiga skälvet. Och vad värre är: Mer än 500 personer dödades. Nio av dem var medlemmar i kyrkan. Våra medlemmar i Ica och Pisco stavar och Cañete och Chincha distrikt var bland de värst drabbade av skälvet efterverkningar.

Kyrkan gav omedelbar hjälp både åt sina medlemmar och åt alla andra. Morgonen efter jordbävningen fick våra medlemmar i katastrofområdet mat och kläder och redan vid

tolvtiden samma dag överlämnade kyrkan humanitära hjälpresurser åt landets civilförsvaret. Många medlemmar som hade blivit hemlösa fick logi i våra möteshus. Trots att katastrofen kom oväntat fungerade prästadömsorganisationen mycket väl, och de kunde hjälpa dem som var mindre lyckligt lottade.

Stavs- och distriktspresidenterna och biskoparna gav sig i väg för att hjälpa sina medlemmar bara minuter efter jordbävningen. Det förtjänar att nämnas under vilka förfärliga omständigheter dessa prästadömsledare gav sig i väg: det var på natten, det fanns inget ljus, förstörelsen var stor och marken skälvde fortfarande. Dessa fantastiska prästadömsledare såg till att deras familjer befann sig i säkerhet och gick därefter ut i mörkret bland människor som grät omgivna av förstörda hus. Sålunda gick våra ledare ut under natten och under de dagar som följde upplevde de täta, kraftiga efterskalv och en tsunamivarning. De letade i spillrorna, mitt i kaoset, och riskerade livet för att nå alla medlemmar. En biskop sade: ”Jag sprang i väg utan att tänka mig för och letade efter mina bröder och systrar och ledare i kyrkan.” Han fann dem. Det var så han tillbringade en stor del av natten.

Vad var det som motiverade dessa ledare att gå ut och hjälpa andra, även med fara för sitt eget liv? Säkerligen

var det deras stora tro på Frälsaren och hans kyrka. Det var deras insikt i det kall de hade som prästadömsledare. Det var evangeliets principer som hade inristats i deras liv före jordbävningen och inte under krisen — inte inristat med bläck utan med Andens eld på tavlor av kött, på människohjärtan. (Se 2 Kor 3:3.)

Det fanns alltid risk för jordbävning. Ingen visste när eller hur de skulle drabbas av den. Den var förödande när den kom. Men under prästadömsledningen mötte man stundens svårigheter. Och i många fall då medlemmar var oförmögna gjorde Herren resten. Några medlemmar berättar att de såg män i vitt som hjälpte till att rädda livet på dem. Andra hörde röster som vägledde dem. År av tjänande i kyrkan var en förberedande skola där de lärde sig att samordnas och hjälpa varandra.

Detsamma gäller för vårt liv. Vi vet inte när eller hur vi kommer att drabbas av jordbävningar. Förmodligen kommer de inte att vara egentliga jordskalv som i Peru, utan snarare skalv i form av frestelser, synder eller prövningar, som arbetslöshet eller allvarlig sjukdom. I dag är dagen att förbereda sig för när detta slags skalv kommer. I dag är dagen att förbereda sig — inte under krisögonblicket. Vad gör vi i dag för att i vår själ inrista de evangeliets principer som kan stötta oss under motgångens dagar?

Vad sådde till exempel Josef som såldes till Egypten i sin själ för att kunna svara ”hur skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?” (1 Mos 39:9) då han undvek Potifars hustrus påtryckningar att överträda kyskhetslagen? Vad hade Nephi sått tidigare i sin själ så att han, när han fick en befallning från Gud, kunde svara: ”Jag vill gå och göra det

som Herren har befallt ... ty jag vet?” (1 Nephi 3:7)

Vad dessa stora ledare gjorde var att tillåta Anden att skriva evangeliets principer i deras själ. Denna skrift kom inte dit över en natt. Om vi ger vår själ möjlighet att grundligt påverkas av rättfärdighetens principer, hjälper det oss att förbereda oss för andliga jordbävningar. Denna påverkan kan ökas genom begrundan och genom att avlägsna dåliga inflytanden.

Eviga principer slår rot i oss då vi tar oss tid att inte bara läsa vad profeterna och skrifterna lär utan också begrunder det under bön. Nephi till exempel tog sig tid att sitta och begrunda. Genom att göra det öppnade han sig för lärans guldskorn. (1 Nephi 11:1) Ta er tid att göra det som Herren har befallt oss att göra: ”Gömmen detta i edra hjärtan och låten evighetens allvar vila över edra sinnen.” (L&F 43:34) I en värld som kräver mer och mer av vår tid är det viktigt att vi tar oss tid till begrundan i vårt hem, så att vi kan förstå gudomlig lära och dess principer. Som Frälsaren sade: ”Gån därför till edra hem och övervägen det som jag har sagt ... att I mån förstå, och bereden edra sinnen för morgondagen.” (3 Nephi 17:3)

När vi gör det fortsätter lärans och dess principers inflytande att växa om vi också följer Herrens råd om dåligt inflytande. Med all sannolikhet finns det personer som pressar oss att tänka och handla på ett sätt som gör att vi inte är tillräckligt förberedda när framtida skalv kommer. Frälsaren gav oss därför en nyckel som hjälper oss att i dag bättre förbereda oss för framtida förändringar. Han sade: ”Om därför din hand förleder dig till synd, så hugg av den, eller om din broder förgriper sig emot dig och inte bekänner och överger sina synder, skall han bli avskuren.” (JST Mark 9:40)

Lyckligtvis förklarade Frälsaren själv innebörden av att hugga av vår hand.

Det handlar inte om självstympning utan om att i dag avlägsna allt inflytande som hindrar oss att förbereda oss för morgondagens jordbävningar. Om jag har vänner som har ett dåligt inflytande på mig, är rådet tydligt: "Det är bättre för dig att gå in i livet utan din broder än att du och din broder kastas i Gehenna." (JST Mark 9:41) Herren tillämpade samma princip när han varnade Nephi och sade att han skulle lämna sina bröder som utgjorde ett farligt inflytande. (Se 2 Nephi 5:5.)

Naturligtvis syftar detta inte bara på vänner utan på varje dåligt inflytande, till exempel olämpliga tv-program, nätsidor, filmer, böcker, spel eller olämplig musik. När vi ristar in denna princip i vår själ får vi hjälp att motstå frestelsen att ge efter för dåliga inflytanden.

Genom att ge läran och dess principer möjlighet att öka sitt inflytande på oss, blir vi prästadömsbärare med djupt rotade evangelievärderingar. Vi blir bättre förberedda för den stund när vi ställs inför de jordskalv som kommer utan förvarning, när man minst anar det. Som prästadömsbärare kommer vi att känna hur det löfte som gavs åt profeten Jeremia också gäller oss: "Se, jag gör dig i dag till en befäst stad, till en järnspelare och en kopparmur mot hela landet." (Jer 1:18)

Då kommer vi att kunna uttrycka vår tacksamhet liksom syster Linda Cruzado i Ica gjorde. Efter att ha varit utsatt en hel natt för naturens krafter skrev hon: "I gryningen dagen därpå visade vår himmelske Fader oss sin kärlek genom en varm sol som gick upp mycket tidigt, och om natten tröstade han oss med en mycket stjärnklar himmel."

I dag är dagen att vara modig och besluta oss för att ge vår själ en riktig och grundlig möjlighet att påverkas av Frälsarens lära. Jag vet att han lever och att han, när vi har gjort allt vi kan, gör resten. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Gud hjälper den trofaste prästadömsbäraren

PRESIDENT HENRY B EYRING

andre rådgivare i första presidentskapet

Budskapet kan komma som ord till ditt sinne eller en känsla, eller båda. Men det ... ger dig trygghet och ledning i det du måste göra.

Ikväll tänker jag på en pojke någonstans i världen. Han undrar om han kan göra det som krävs av honom som prästadömsbärare. Jag oroade mig för det när jag var omkring 13 eller 14 år.

Jag växte upp utanför Utah, där det bara fanns en liten gren som träffades i mitt hem. Sedan flyttade min familj till en plats där det fanns stavar och stora församlingar, och kворum med pojkar som alla verkade veta så mycket mer än jag om vad en

prästadömsbärare gör. I den församlingen hade man ett komplicerat system för utdelning av sakramentet. Jag var nästan säker på att jag skulle göra fel när det blev min tur att dela ut eller förbereda sakramentet.

I rädsla och desperation minns jag att jag gick ut ur kapellet för att få vara ensam. Jag var orolig. Jag bad om hjälp och om vetskap att jag inte skulle misslyckas med att tjäna Gud i hans prästadöme.

Det har gått många år sedan dess. Jag har haft melkisedekska prästadömet i över femtio år. Men de senaste dagarna har jag bett, med samma vädjan, om hjälp och förvissning att jag inte ska svika det kall som kommit till mig att verka i första presidentskapet. Andra verkar ha mycket större förmåga och vara mycket bättre förberedda. Men när jag bad den här gången, tyckte jag mig känna samma svar som sändes till mig utanför Yalecrest församlings kapell för länge sedan. Det är samma svar du kan förvänta dig när du ställs inför ett kall att verka i prästadömet och som verkar överstiga din förmåga.

Budskapet kan komma som ord till ditt sinne eller en känsla, eller båda. Men det innehåller minst tre saker som ger dig trygghet och ledning i det du måste göra i detta till synes överväldigande ämbete.

För det första: Förvisningen kommer från ditt minne av de gånger din himmelske Fader hjälpt dig genom faror och svårigheter. Så har det varit för mig under de senaste dagarna.

När jag var pojke samlades en stor skara arga människor framför vårt hem i New Jersey. Min mamma kom ut och mötte mig där jag stod ensam mitt ibland människor som jag tyckte såg mycket farliga ut.. Jag hörde inte vad hon sade, men efter några minuter gick de lugnt sin väg. Jag minns

fortfarande att jag hade sett ett underverk.

Jag har ett färskare minne av hur jag fick i uppdrag av första presidentskapet att stå inför en skara arga människor som plötsligt och oförklarligt vidrördes av en anda av lugn och försoning. Jag hade sänts för att tala till ledare för kyrkorna i Förenta staterna och präster från dessa kyrkor som hade träffats i Minneapolis för att bemöta konkurrensen mellan kyrkorna.

När jag anlände fick jag veta att jag var en av talarna. Jag skulle tala om: Varför behövs det en återställelse av den sanna kyrkan genom Joseph Smith? Jag hade i sista minuten satts in som ersättare för äldste Maxwell.

När jag kom fram kvällen före mötena och såg programmet ringde jag president Hinckley. Jag talade om att mötena skulle ta tre dagar, att många tal skulle hållas samtidigt, att besökarna kunde välja vilket tal de skulle lyssna på. Jag sade till honom att för att vara fullkomligt ärlig, så var jag rädd att ingen skulle komma till mitt andra tal och att jag då kunde komma hem snabbare. Jag frågade vad han tyckte jag skulle göra. Han sade: "Gör vad du tror är bäst."

Jag bad hela natten. När det nästan var morgon var jag säker på att jag inte borde tala om återställelsen och säga att "detta är vad vi tror hände Joseph Smith och varför", utan: "Detta är vad som hände Joseph Smith och detta är skälet till att Herren handlade så." Under natten fick jag ingen förvisning om resultatet, bara tydlig ledning — gå vidare.

Till min förvåning köade prästerna för att få prata med mig efter det första talet. Varenda en berättade ungefär samma sak för mig. Var och en av dem hade träffat en medlem i kyrkan som de beundrade. Många av dem sade att de bodde i ett samhälle där stavsprezidenten hade hjälpt inte bara sina medlemmar utan ett helt samhälle efter en katastrof. De bad mig hälsa och tacka människor jag inte bara inte kände utan också som jag inte trodde jag någonsin skulle träffa.

Mot slutet av de tre dagarna kom fler och fler för att höra budskapet om evangeliets återställelse och om Jesu Kristi sanna kyrka, inte för att de trodde på budskapet utan för att de sett godhet i människors liv — återställensens frukter.

När jag bett de senaste kvällarna kom dessa och andra minnen tillbaka med en förvisning som liknar denna: "Har jag inte alltid sett efter dig? Tänk på alla gånger jag lett dig till vatten där du funnit ro. Kom ihåg de gånger när jag dukat ett bord åt dig i dina

ovänners åsyn. Kom ihåg, och frukta inget ont.” (Se Ps 23.)

Till er nya diakoner vill jag säga: Kom ihåg. Han har alltid tagit hand om er, ända från barndomen. Till er nya kvorumpresidenter: Kom ihåg. Till er fäder med barn som bereder er bekymmer: Kom ihåg och frukta inget ont. Det som är omöjligt för er är möjligt med Guds hjälp då du utför hans arbete. Och även när ni var mycket små och under åren därefter, har han med sin kraft och sin Ande gått framför er och varit på er högra och vänstra sida, när ni tjänade honom. (Se L&F 84:88.) Ni kan vara förvissade om att Gud kommer att vaka över er om ni ber om det med tro. Det vet jag.

Den andra delen av budskapet du får ta emot då du ber om hjälp när du ställs inför en svår uppgift kom till mig tidigt på fredagsmorgonen. Jag bad, som du kommer att be, på grund av en känsla av överväldigande otillräcklighet. Svaret kom tydligt och mycket direkt och faktiskt som en tillrättavisning när jag bad. ”Glöm dig själv — börja be för de människor du ska betjäna.” Det inbjuder den Helige Anden på ett underbart sätt, det kan jag vittna om.

Men var förberedd på att glömma bort tiden då du ber. Du kommer att älska de människor du ska betjäna. Du lär känna deras och deras familjers behov, förhoppningar och smärta. Och när du ber vidgas cirkeln mer än du kan föreställa dig, kanske bortom ditt kvorum eller din familj till dem de älskar över hela världen. När du glömmar dig själv för att be för andra når tjänandets anda ditt hjärta. Det förändrar då inte bara det sätt du tjänar på utan också ditt hjärta. Det sker därför att Fadern och hans älskade Son, som du är kallad att tjäna, känner och älskar så många människor som ditt tjänande kommer att beröra, oavsett hur begränsat till några få du tycker det är.

Det tredje och slutliga budskapet som du kan vara uppmärksam på när du ber om hjälp i ett svårt prästadsämbete är följande — jag fick också detta — att gå till verket. Du har fått prästadsämbets kraft för att välsigna andra. Och detta kräver alltid att man gör någonting, vanligtvis någonting som är svårt. Så du kan vänta dig att få, förutom Guds försäkran om hjälp och befallningen att glömma bort dig själv, den Helige Andens tydliga maning att gå ut och göra någonting som är till välsignelse för andra. Det kan vara något så enkelt som att i bönen anda besöka någon eller en familj som du har fått i uppgift att tjäna. För en far kan det vara att tillrättavisa ett av sina barn.

Oavsett om du ska tillrättavisa eller undervisa om Jesu Kristi evangelium så gör du det bättre om du kommer ihåg hur framgång ser ut. Du ska hjälpa din himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus, att möjliggöra evigt liv för dem du tjänar. För att åstadkomma detta måste Anden föra in ett vittnesbörd i deras hjärta. Och detta vittnesbörd måste leda

dem att välja att lyda Guds bud, oavsett vilka stormar eller frestelser de kan komma att möta.

Med detta i åtanke kommer Anden att vägleda din undervisning och dina tillrättavisningar med prästadsämbets kraft. Du kommer att bevara din renhet så att du kan undervisa med Anden. Du ber om att Anden ska tala om för dig när du ska tillrättavisa och hur du ska tillrättavisa och hur du kan visa större kärlek. (Se L&F 121:43–44.) Det du gör i ditt prästadsämbete kan bedömas efter hur väl det hjälpte någon att få ett vittnesbörd om sanningen i sitt liv och i sitt hjärta, tillräckligt mycket för att försoningen ska träda i kraft och fortsätta verka.

Du kan få en förvissning i ditt tjänande. Du kan glömma dig själv och börja att be för och älska dem som du ska tjäna. Och du kan välja vad du ska göra och mäta framgången i den grad det förändrar deras hjärta som du tjänar.

Men det kommer aldrig att vara lätt för dig eller för dem som du betjänar. Det ligger alltid en smärta i tjänandet och i den omvändelse som är nödvändig för att få försoningen att förändra deras hjärta. Det ligger i linje med vad du är kallad att göra. Begrunda Frälsaren, i vars tjänst du är. Fanns det en tid i hans jordiska liv då det var lätt för honom? Var det han bad sina lärjungar om lätt att utföra? Varför ska det då någonsin vara lätt att vara i hans tjänst eller att vara hans lärjunge?

Orsaken till detta antyds av orden ”ett förkrossat hjärta”, som vi undervisar så väl om idag. Skrifterna talar ibland om hur människors hjärtan mjuknar, men oftast kan man beskriva det tillstånd som vi söker för oss själva och för dem vi betjänar som ett ”förkrossat hjärta”. Det kan hjälpa oss att acceptera att vår kallelse att tjäna och den omvändelse vi behöver och söker inte är lätt. Och det hjälper oss att

bättre förstå varför vittnesbördet behöver sjunka in i hjärtat hos vårt folk. Tron på att Jesus Kristus sonade deras synder måste sjunka in i deras hjärta — deras förkrossade hjärta.

Låt oss ikväll tillsammans besluta oss för vad vi ska göra. Vi ställs alla, oavsett vårt ämbete, inför uppgifter som ligger utöver vår förmåga. Det gäller både er och mig. Detta visar sig i det enkla faktum att framgång är att överföra ett vittnesbörd till en människas hjärta. Vi kan inte få detta att ske. Inte ens Gud tvingar det på någon.

Så för att vi ska ha framgång måste de människor vi betjänar acceptera Andens vittnesbörd i sitt hjärta. Anden är redo. Men många är inte redo att inbjuda Anden. Vår uppgift, vilket ligger *inom* vår förmåga, är att inbjuda Anden i vårt liv så att de människor vi betjänar vill ha Andens frukter i sitt liv — de frukter som de ser att vi har.

Låt mig ge några förslag på vad vi kan välja att göra, eller inte göra. En del saker vi gör inbjuder Anden. Andra får Anden att dra sig undan. Ni har själva upplevt detta.

Ingen prästadömsbärare som vill få framgång är oförsiktig med vart hans blickar vandrar. Att välja att se på bilder som framkallar lusta får Anden att dra sig undan. Ni har blivit varnade av äldste Clayton idag och många gånger

tidigare för farorna med Internet och media och de pornografiska bilder de visar. Men sedeslöshet är nu så vanligt att vardagen kräver medveten disciplin — ett medvetet val att inte dröja kvar vid bilder som kan ge oss känslor som är anstötliga för Anden.

Vi måste vara lika noga med vad vi säger. Vi kan inte hoppas på att tala för Herren om vi inte är noga med vårt ordval. Vulgaritet och svordomar sårar Anden. Precis som sedeslöshet tycks vulgaritet och svordomar bli allt vanligare. Det brukade förr bara vara på vissa platser och inom vissa grupper som man hörde Herrens namn missbrukas, vulgära ord och rå humor. Nu tycks det finnas överallt och är för många socialt acceptabelt där det tidigare inte var det.

Du kan — och måste — besluta dig för att förändra vad du själv säger även när du inte kan styra vad andra säger. Men jag vet av egen erfarenhet att också i sådana hemska situationer kan du räkna med Guds hjälp. För många år sedan verkade jag som flygofficer i två år tillsammans med en marinöverste, en arméöverste och en härdad kommandörkapten. De hade lärt sig att tala i krig och fred på ett sätt som störde mig och som jag visste var stötande för den Helige Anden. Jag verkade som distriktsmissionär på den

tiden och försökte på kvällarna finna och undervisa människor under den Helige Andens inflytande. Det var mycket svårt. Jag var bara löjtnant. De var mina överordnade. Jag kunde inte styra vad de sade. Men jag bad om hjälp. Jag vet inte hur Gud gjorde det, men deras språk förändrades gradvis. Långsamt försvann svordomarna och därefter vulgariteten. Bara när de drack sprit återvände det, men det var på kvällarna, så jag brukade gå därifrån och utföra missionsarbete.

Du kan få sådana minnen som uppehåller din tro när livet får dig att hamna i svåra situationer. Gud hjälper den trofaste prästadömsbäraren som beslutar sig för att inte se på och inte säga något ont, inte ens i en ogudaktig värld. Det blir inte lätt. Det är det aldrig. Men både du och jag kan få detta löfte uppfyllt: ”Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud och prästadömslära skall falla över din själ som himmelens dagg.” (L&F 121:45)

Jag vittnar om att jag vet att du och jag bär Guds prästadöme och att han besvarar våra böner med en ljuvlig förvisning och hjälp att tjäna honom bättre. Detta lovar jag och vittnar om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Ett konungsligt prästerskap

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Tiderna må förändras, omständigheterna må skifta, men kännetecknen på en sann bärare av Guds prästadöme förblir beständiga.

Bröder, när jag låter blicken vandra från ena sidan till den andra i denna majestätiska byggnad kan jag endast säga att ni är en inspirerande syn. Det är förunderligt att inse att i tusentals kapell världen över finns det fler som ni — bärare av Guds prästadöme — som tar emot denna utsändning via satellitöverföring. Nationaliteterna skiftar och språken är många, men ett gemensamt band binder oss samman. Vi har blivit anförtrödda att bära prästadömet och att handla i Guds namn. Vi är mottagare av ett heligt förtroende. Mycket förväntas av oss.

Vi som bär Guds prästadöme och hedrar det, tillhör dem som reservrats för denna särskilda period i historien. Aposteln Petrus beskrev oss i det andra kapitlet av Första Petrusbrevet, i nionde versen: ”Ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus.”

Hur kan du och jag kvalificera oss för att vara värdiga denna benämning: ”ett konungsligt prästerskap”? Vad är det som utmärker en sann son till den levande Guden? Ikväll skulle jag vilja att vi funderade över några få av dessa egenskaper.

Tiderna må förändras, omständigheterna må skifta, men kännetecknen på en sann bärare av Guds prästadöme förblir beständiga.

Jag vill föreslå att det första vi alla behöver utveckla är **visionens kännetecken**. En författare sade att historiens dörr hänger på små gångjärn och detsamma gör människors liv. Om vi skulle tillämpa denna maxim på vårt liv så skulle man kunna säga att vi är resultatet av många små beslut. Faktum är att vi är produkten av våra val. Vi måste utveckla förmågan att minnas det förflutna, att utvärdera

det nuvarande och att blicka in i framtiden för att i vårt liv kunna utträta det som Herren avser.

Ni unga män som bär aronska prästadömet bör kunna föreställa er den dag då ni bär melkisedekska prästadömet och därefter förbereda er som diakoner, som lärare, som präster att ta emot Guds heliga melkisedekska prästadöme. Ni har ansvaret att vara redo, så att ni, när ni tar emot melkisedekska prästadömet, kan tacka ja till kallelsen att verka som missionär och därefter fullgöra den. Jag ber av hela mitt hjärta att varje pojke och varje man skall ha **visionens kännetecken**.

Den andra principen jag vill betona som ett kännetecken på en sann Guds prästadömsbärare är **kraftansträngningens kännetecken**. Det är inte tillräckligt att vilja göra kraftansträngningen och säga att vi ska arbeta hårt. Vi måste *utföra* kraftansträngningen. Det är i *görandet*, inte bara i *tänkandet*, som vi uppnår våra målsättningar. Om vi ständigt skjuter upp våra målsättningar får vi aldrig se dem uppfyllda. Någon uttryckte det så här: Om vi endast lever för morgondagen, har vi många tomma gårdagar kvar¹.

I juli 1976 var löparen Garry Bjorklund fast besluten att kvalificera sig för det amerikanska löparlaget och tiotusenmetersloppet som skulle äga rum under olympiaden i Montreal. Men halvvägs genom det svåra kvalificeringsloppet tappade han sin vänstra sko. Vad skulle ni och jag göra om vi råkade ut för någonting sådant? Jag antar att han kunde ha gett upp och stannat. Han kunde ha skylt på otur och förlorat möjligheten att delta i det största loppet i sitt liv, men denna stjärnidrottsman gjorde inte det. Han sprang vidare utan sin sko. Han visste att han behövde springa snabbare än han någonsin sprungit i sitt liv. Han visste att hans konkurrenter nu hade

en fördel som de inte hade haft i början av loppet. Runt kolstybbsbanan sprang han, med en sko på och en fot bar, kom i mål som trea och kvalificerade sig för finalen. Hans tid var hans personbästa. Han gjorde den nödvändiga kraftansträngningen för att uppnå sitt mål.

Som prästadömsbärare upptäcker vi kanske att det finns tillfällen i vårt liv när vi vacklar, när vi blir trötta och slitna, eller när vi drabbas av besvikelser eller sorger. När detta händer hoppas jag att vi framhärdar med att arbeta än hårdare för att nå vårt mål.

Då och då kommer var och en av oss att kallas till att inneha ämbeten i kyrkan, oavsett om det är som diakonernas kvorumpresident, som sekreterare i lärarnas kvorum, som rådgivande till prästadömet, som klasslärare, som biskop. Jag kan nämna fler, men ni förstår poängen. Jag hade just fyllt 22 år när jag kallades som biskop för Salt Lake Citys sjätte-sjunde församling. Med 1 080 medlemmar i församlingen krävdes det en hel del för att handha allt som behövde tas upp och få varje

medlem i församlingen att känna sig delaktig och omhändertagen. Trots att uppgiften var ofantligt stor vägrade jag låta den överväldiga mig. Jag började arbeta, som andra gör, och gjorde allt jag kunde. Var och en av oss kan göra detsamma, oavsett ämbete eller uppdrag.

Förra året beslutade jag mig för att ta reda på hur många som fortfarande bodde kvar från min tid som biskop i det området mellan 1950 och 1955. Jag körde långsamt runt vart och ett av de kvarter som en gång utgjorde församlingen. Jag förvånades över att av alla hus och lägenheter där våra 1 080 medlemmar hade bott så fanns det bara tre bostäder kvar. Vid ett av dessa hus var trädgården igenvuxen och träden obeskurna, och jag upptäckte att ingen bodde där. Av de två andra husen som fanns kvar var ett hus igenbommat och obebott, och det andra inrymde något slags anspråkslöst kontor.

Jag parkerade bilen och stängde av motorn och satt där en lång stund. Jag kunde se varje hus och lägenhetskomplex framför mig, varje medlem

som bodde där. Även om hemmen och byggnaderna var borta så var minnena av de familjer som bodde i vart och ett av dem fortfarande mycket levande. Jag tänkte på författaren James Barries ord, han som skrev att Gud gav oss minnen för att vi skulle ha junirosor i vårt livs december². Hur tacksam jag var över möjligheten att ha verkat i detta ämbete. En sådan välsignelse kan vi alla få om vi lägger ner största möjliga kraftansträngning i våra uppdrag.

Kraftansträngningens kännetecken krävs av varje prästadömsbärare.

Den tredje princip som jag vill framhålla är **trons kännetecken**. Vi måste tro på oss själva och tro på vår himmelske Faders förmåga att välsigna oss och vägleda oss i vårt arbete. För många år sedan nedtecknade författaren till en psalm en vacker sanning: ”Det är bättre att ta sin tillflykt till HERREN än att lita på människor. Det är bättre att ta sin tillflykt till HERREN än att lita på furstar”³. Med andra ord, låt oss sätta vår lit till Herrens förmåga att vägleda oss. Vänskapsförhållanden

kan, som vi alla vet, förändras, men Herren är beständig.

Shakespeare lärde i sitt skådespel *Henrik den åttonde* denna sanning genom kardinal Wolsey — en man som åtnjöt stor prestige och var mycket stolt över sin vänskap med kungen. När vänskapen upphörde blev kardinal Wolsey fråntagen sin myndighet, vilket resulterade i förlust av inflytande och prestige. Han var en som hade haft allting och därefter förlorat allt. I sitt hjärtas sorg uttalade han en genuin sanning till sin tjänare Cromwell: Han sade:

*O Cromwell, Cromwell, om jag
tjänat Gud
Med hälften av det nit jag ägnat
kungen,
Han hade icke på min ålderdom
Mig kastat naken ut för oväns
band⁴.*

Jag litar på att **trons kännetecken** finns i varje hjärta här ikväll.

Jag bifogar till min lista **dygdens kännetecken**. Herren sade att vi alltid ska pryda våra tankar med dygd⁵.

Jag erinrar mig ett prästadömsmöte som hölls i Tabernaklet i Salt Lake City då jag bar aronska prästadömet. Kyrkans president talade till prästadömet och han sade något som jag aldrig glömt bort. Kontentan av det han sade var att män inte begår sexuella synder eller andra synder i en handvändning. Han framhöll att våra handlingar föregås av våra tankar, och när vi begår synd är det därför att vi först tänkt att vi skulle begå just den synden. Sedan förklarade presidenten att sättet att undvika synd är att hålla våra tankar rena. Skrifterna talar om för oss att såsom vi tänker i vårt hjärta sådana är vi⁶. Vi måste vara i besittning av **dygdens kännetecken**.

Om vi ska vara missionärer i vår himmelske Faders rike måste vi vara berättigade till den Helige Andens

umgänge, och vi har fått veta att hans Ande inte bor i orena eller oheliga tabernakel.

Slutligen vill jag tillägga **bönens kännetecken**. Önskan att kommunicera med sin himmelske Fader är ett kännetecken på en sann Guds prästadömsbärare.

När vi vänder oss till Herren i familjebön och i personliga böner, låt oss göra det med tro och tillit till honom. Låt oss minnas aposteln Paulus förmaning i Hebreerbrevet: ”Ty den som kommer till Gud måste tro att han är till och belönar dem som söker honom”⁷. Om någon av oss har varit trög att ge akt på rådet att alltid be så finns det ingen bättre tidpunkt att börja på än nu. William Cowper förkunnade: ”Satan darrar när han ser den enklaste helig på sina knän”⁸. De som tycker att bön tyder på psykisk svaghet bör beakta att en man aldrig befinner sig högre upp än när han står på sina knän.

Må vi alltid minnas:

*Bönen är själens längtan sann,
uttalad eller stum,
den dolda eld som bimplen fann
i hjärtats belga rum ...*

*Frälsare, du som dog för mig,
du som vår berde är,
som själv en gång gick bönens stig,
oss bedja, Herre, lär⁹.*

När vi tar till oss **bönens kännetecken** får vi de välsignelser som vår himmelske Fader har i beredskap åt oss.

Sammanfattningsvis, må vi ha en *vision*. Må vi göra en *kraftansträngning*. Må vi vara exempel på *tro* och *dygd* och alltid göra *bönen* till en del av vårt liv. Då är vi verkligen ett konungsligt prästerskap. Detta är min bön, min personliga bön denna kväll, och jag uppsänder den från mitt innersta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Meredith Willson och Franklin Lacey, *The Music Man* (1957).
2. Se *Peter's Quotations: Ideas for Our Time* (1977), sammanst av Laurence J. Peter, s 335.
3. Ps 118:8-9.
4. Akt 3, scen 2, övers C A Hagberg.
5. Se L&F 121:45.
6. Se Ords 23:7. (King James Version av Bibeln)
7. Hebr 11:6.
8. *Concise Dictionary of Religious Quotations* (1974), sammanst av William Neil, s 144.
9. ”Bönen är själens längtan sann”, *Psalmer*, nr 86.

Sen till vrede

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Må Herren välsigna och inspirera er att vandra utan vrede.

Mina älskade bröder, var ni än är, här i konferenscentret eller i en av kyrkans salar långt bort på andra sidan havet, så förunderligt det är att vi kan tala i detta konferenscenter och att ni kan höra vad vi säger ända borta i Kapstaden i Sydafrika.

Jag har ikväll valt att tala om ämnet vrede. Jag inser att detta är lite ovanligt, men jag tror att det ligger rätt i tiden.

Ett ordspråk i Gamla testamentet lyder: "Bättre en tålmodig man än en hjälte, bättre styra sitt sinne än inta en stad." (Ords 16:32)

Det är när vår vrede upptänds som problem uppstår. Den ilska som råder på våra motorvägar är ett motbjudande uttryck för vrede. Jag vågar påstå att de flesta som sitter inspärade i våra fängelser är där därför att de gjorde någonting då de var arga. I

sin vrede svor de och tappade kontrollen över sig själva och fruktansvärda ting följde, till och med mord. Dessa stunder av ilska åtföljdes av många ångerfulla år.

Det berättas följande om Charles W Penrose. Som nyomvänd till kyrkan verkade han som missionär i England i ungefär elva år. När han blev avlöst sålde han en del av sina tillhörigheter för att betala sin resa till Sion. En del heliga som iakttog honom sade att han tog av kyrkans egendom.

Detta gjorde honom så arg att han gick upp på övervåningen i sin bostad och skrev dessa verser, vilka ni känner till. (Se Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* [1988], s 323.)

*Vårda dina känslor, broder,
sök att forma rätt din själ!
Och låt visbet alltid tala,
alltid råda till ditt väl.*

*Vårda dina känslor, broder,
om blott lugn inom dig finns,
råder alltid frid och glädje,
större seger aldrig vinnns ...*

*Vårda dina känslor, broder!
Döm ej ovän eller vän.
Fastän skulden talar, glöm ej,
att ditt ord må höras än.
Lyss till skälen förr'n du dömer,
sök att taga i försvar.
Då allt orent, snart du glömmes,
blott det goda dröjer kvar.
Vårda dina känslor, broder,
sök att forma rätt din själ!*

*Och låt visbet alltid tala,
alltid råda till ditt väl.
("Vårda dina känslor broder",
Hymner, nr 289)*

För många år sedan arbetade jag för ett av våra järnvägsbolag. En dag strövade en växlare planlöst omkring på plattformen. Jag bad honom att flytta en vagn till ett annat spår. Han exploderade. Han kastade sin mössa på marken, hoppade upp och ner på den och svor som en berusad sjöman. Jag stod där och skrattade åt hans barnsliga uppträdande. När han hörde att jag skrattade började han skratta åt sin egen dumhet. Därefter klättrade han lugnt upp på växelloket, körde över det till den tomma vagnen och flyttade den till ett tomt spår.

Jag tänkte på en vers i Predikaren: "Var inte snar till vrede, ty vrede bor i dårars bröst." (Pred 7:10)

Vrede är upphov till en hel mängd onda handlingar.

Jag klippte ut en berättelse från morgontidningen som mynnade ut i följande påstående:

"Mer än hälften av de amerikaner som kunde ha firat sin 25:e bröllopsdag efter år 2000 var skilda, separerade, änkor eller änklingar innan de nådde fram till denna milstolpe." (Sam Roberts, "Most U.S. Marriages Don't Get to Silver", *Deseret Morning News*, 20 sep 2007, s A1)

Dödsfall ligger naturligtvis utom parternas kontroll, men skilsmässa och separation gör inte det.

Skilsmässa är alltför ofta en av vredens bittra frukter. En man och kvinna blir kära i varandra, som de uttrycker det, var och en är underbar i den andras ögon, de känner ingen romantisk dragning till någon annan, de anstränger sin ekonomi för att köpa en diamantring, de gifter sig. Allt är underbart — det vill säga, en tid. Därefter leder små obetydliga handlingar till kritik. Små fel uppförstoras

till våldsamma virvlar av klandersjuka. De glider isär, de separerar och skiljer sig sedan i agg och bitterhet.

Detta kretslopp upprepas om och om igen i tusentals fall. Det är tragiskt, och, som jag har sagt, i de flesta fall är det en av vredens bittra frukter.

Jag tänker på mitt eget äktenskap. Min eviga följeslagerska gick bort för tre och ett halvt år sedan. Men vi levde tillsammans i 67 år. Jag kan inte minnas att jag någonsin grälade med henne. Hon reste tillsammans med mig och talade på varje kontinent och vädjade om utövande av återhållsamhet, vänlighet och kärlek.

En liten publikation som jag fick ta del av för några år sedan innehöll följande:

En gång kom en man som förtalats av en tidning till Edward Everett Hale och frågade vad han skulle göra åt det. Everett sade: "Gör ingenting! Hälften av dem som köpt tidningen såg aldrig artikeln. Hälften av dem som såg den läste den inte. Hälften av dem som läste den förstod den inte. Hälften av dem som förstod den trodde inte på den. Hälften av dem som trodde på den har hur som helst inget inflytande." ("Sunny Side of the Street", nov 1989; se också Zig Ziglar, *Staying Up, Up, Up in a Down, Down World* [2000], s 174)

Så många av oss rör upp himmel och jord för sådant som är oviktigt. Vi blir så lätt förolämpade. Lycklig är den som kan skaka av sig av andras sårande kommentarer och gå vidare.

Fiendskap, om den ligger och groor, kan bli en allvarlig sjukdom. Liksom en smärtsam sjukdom kan den tilltvinga sig all vår tid och uppmärksamhet. Guy de Maupassant har skrivit en intressant novell som illustrerar detta.

Den handlar om en mästare Hauchecome som på torgdagen begav sig till staden. Han hade reumatism och när han stapplade fram fick han syn på en bit snöre

En pojke och hans far i Mérida i Mexico närvarar tillsammans vid konferensen.

på marken framför sig. Han tog upp det och stoppade det omsorgsfullt i fickan. Hans fiende, sadelmakaren, såg detta.

Samtidigt fick borgmästaren veta att någon hade förlorat en börs med pengar. Det antogs att det som Hauchecome hade plockat upp var börsen och han beskylldes för att ha

tagit den. Han bedyrade med hetta sin oskuld. En genomsökning av hans kläder ledde bara till att snörbiten hittades, men skvallret mot honom hade gjort honom så sårad att han blev besatt av det. Varthelst han gick besvärade han människor med att berätta om detta. Han blev till sådant besvär att människor tog avstånd ifrån

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2007

Thomas S. Monson
förste rådgivare

Gordon B. Hinckley
president

Henry B. Eyring
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUJTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

DE SJUJTIOS FÖRSTA KVORUM

Carlos H. Amado

David S. Boxter

Shoyne M. Bowen

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Benjamin De Hoyos

Mervyn B. Arnold

Douglas L. Callister

Craig A. Cardon

Craig C. Christensen

Shirley D. Christensen

John B. Dickson

Charles Drier

David E. Evans

Enrique R. Falabella

Christofal Golden Jr.

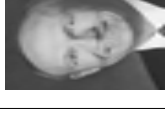
C. Scott Grow

Bruce C. Hafen

Donald L. Hallstrom

Don R. Clarke

James M. Dunn

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Daryl H. Gorn

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Jay E. Jensen

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

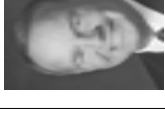
Kenneth Johnson

Paul V. Johnson

Yoshihiko Kikuchi

Larry W. Gibbons

Spencer V. Jones

Won Yang Ko

Gerald N. Lund

Cate W. Mack Jr.

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

John M. Madsen

Richard J. Moynes

Lynn A. Mickelsen

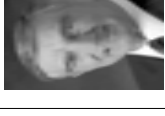
Marcus B. Nash

Dennis B. Neuenschwander

Glenn L. Pace

Robert C. Oaks

William W. Pamley

Wolfgang H. Paul

W. Douglas Shumway

Lowell M. Snow

Anthony D. Perkins

Paul B. Peeper

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Lynn G. Robbins

Carl O. Samuelson Jr.

Ulisses Soares

Michael J. Teh

Robert R. Steuer

Paul K. Szyrowsky

William R. Walker

Robert S. Wood

Octaviano Tenorio

Francisco J. Vitras

Lance B. Wickham

Claudio D. Zwic

Craig Zwick

Richard C. Egdley
förste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McMullin
andrate rådgivare

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

DE SJUJTIOS ANDRA KVORUM

honom. Detta fyllde honom med avsky.

”Hans sinne blev allt svagare och i slutet av december blev han sängliggande.

Han gick bort i början av januari och i sin dödskamp bedyrade han sin oskuld och mumlade om och om igen:

’En bit snöre, en bit snöre. Se, här är den, [herr borgmästare].’” (Se ”The Piece of String”, [http://www.online-literature.com/Maupassant/270/.](http://www.online-literature.com/Maupassant/270/))

Det berättas om en man som blev intervjuad av reportrar på sin födelsedag. Han hade nått hög ålder. De frågade honom hur han hade gjort.

Han svarade: ”När min hustru och jag gifte oss så bestämde vi oss för att om vi någonsin började gräla så skulle en av oss lämna huset. Jag tillskriver min höga ålder det faktum att jag fått så mycket frisk luft under mitt liv som gift.”

Vrede kan vara berättigad i vissa fall. I skrifterna berättas det att Jesus körde ut dem som växlade pengar från templet och sade: ”Mitt hus skall kallas ett bödens hus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste.” (Matt 21:13) Men till och med detta sades mer som en tillrättavisning än som ett utbrott av okontrollerad ilska.

Nu, mina kära bröder, som avslutning vädjar jag till er att kontrollera ert humör, att anlägga ett leende i ert ansikte, vilket kommer att suddas ut ilskan. Uttryck er med ord av kärlek och frid, uppskattning och respekt. Om ni gör det kommer ni aldrig att ångra er. Era äktenskap och familjerelationer bevaras. Ni blir mycket lyckligare. Ni utträttar mer gott. Ni upplever en känsla av frid som är underbar.

Må Herren välsigna och inspirera er att vandra utan vrede, utan bitterhet av något slag, så att ni istället må visa andra vänskap, uppskattning och kärlek. Detta är min enkla bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

O, kommen ihåg, kommen ihåg

PRESIDENT HENRY B EYRING

andre rådgivare i första presidentskapet

”O, kommen ihåg, kommen ihåg”, uppmanade profeterna i Mormons bok ofta.¹ Mitt syfte är att uppmana dig att finna sätt att se och komma ihåg Guds välvilja.

Jag var tacksam för kören under deras utsändning i morse som handlade om Frälsaren, och tacksam att se att orden till en av sångerna de sjöng, ”This is the Christ”, skrivits av president James E Faust. När jag satte mig vid broder Newell lutade jag mig mot honom och frågade: ”Hur mår dina barn?” Han sade: ”När president Faust satt i den stolen frågade han alltid samma sak.” Det förvånar mig inte, eftersom president Faust alltid var ett fullständigt exempel på den slags lärjunge som beskrevs under *Musik och det talade ordet* idag. När jag växte upp

ville jag alltid vara som president Faust. Kanhända är det inte för sent.

När våra barn var mycket små började jag skriva några rader om vad som hände varje dag. Låt mig berätta varför jag började göra detta. Jag kom hem sent en kväll från ett uppdrag i kyrkan. Det var mörkt ute. Min svärfar bodde i närheten och han överraskade mig när jag gick mot ytterdörren. Han bar en massa rör på axeln, gick mycket raskt och var klädd i sina arbetskläder. Jag visste att han hade byggt ett rörsystem för att pumpa vattnet från en bäck i närheten upp till vår gård.

Han log, talade stilla och skyndade sedan vidare förbi mig in i mörkret för att fortsätta sitt arbete. Jag gick vidare mot huset och tänkte på vad han hjälpte oss med och när jag kom fram till dörren hörde jag följande ord i mitt sinne — och det var inte min röst som talade: ”Du måste dela med dig av dessa erfarenheter som jag ger dig. Skriv ner dem.”

Jag gick in. Jag gick inte och lade mig. Fastän jag var trött tog jag fram anteckningspapper och började skriva. När jag gjorde det förstod jag budskapet jag hört i mitt sinne. Det var meningen att jag skulle skriva

ner detta så att mina barn kunde läsa i framtiden om hur jag sett Guds hand välsigna vår familj. Morfar behövde inte göra det som han gjorde för oss. Han kunde ha bett någon annan göra det eller inte göra det alls. Men han betjänade oss, sin familj, på ett sätt som lärjungarna i Jesu Kristi förbund alltid gör. Jag visste att det var sant. Så jag skrev ner det, så att mina barn kunde läsa om detta en dag när de skulle behöva det.

Jag skrev några rader varje dag under flera år. Jag hoppade aldrig över en dag hur trött jag än var eller hur tidigt jag skulle stiga upp dagen efter. Innan jag skrev brukade jag begrunda frågan: "Har jag sett Guds hand röra vid oss, våra barn eller vår familj idag?" När jag fortsatte så hände något. När jag såg tillbaka på dagen som gått såg jag saker som Gud hade gjort för någon av oss som jag inte hade insett under dagens jäkt. När det hände, och det hände ofta, insåg jag att jag, genom att försöka minnas, gjorde det möjligt för Gud att visa mig vad han hade gjort.

Något som var mer än tacksamhet började växa i mitt hjärta. Mitt vittnesbörd växte. Jag blev ännu mer säker på att vår himmelske Fader hör och svarar på våra böner. Jag kände större tacksamhet för den uppmjukning och förädling som är en följd av Frälsarens försoning. Och jag visste med större säkerhet att den Helige Anden kan påminna oss om allt — till och med saker som vi inte noterade eller trodde var viktigt när de hände.

Åren har gått. Mina pojkar är vuxna män. Då och då överraskar en av dem mig genom att säga: "Pappa, jag läste i mitt exemplar av dagboken om när ..." och sedan berättar han för mig om hur han, genom att läsa om något som hände för länge sedan, såg något som Gud hade hjälpt honom med under dagen.

Mitt syfte är att uppmana dig att finna sätt att se och komma ihåg Guds välvilja. Det stärker vårt vittnesbörd. Du kanske inte för dagbok. Du kanske inte delar med dig av dina uppteckningar till dem du älskar och tjänar. Men både du och de kommer att välsignas när du minns vad Herren har gjort. Tänk på sången vi sjunger ibland: "Räkna ... Guds gåvor, nämn dem en och en, se, vad Gud dig givit och dig giver än."²

Det är inte lätt att komma ihåg. Vi lever med en slöja för ögonen och kan inte komma ihåg hur det var att leva hos vår himmelske Fader och hans älskade Son Jesus Kristus i förut tillvaron, inte heller kan vi med våra fysiska ögon eller med endast förnuftet se Guds hand i vårt liv. Vi måste ha den

Helige Anden för att se detta. Och det är inte lätt att vara värdig den Helige Andens sällskap i en ogudaktig värld.

Det är därför som Guds barn ständigt har glömt honom ända sedan jorden skapades. Tänk på Moses tid, när Gud gav sina barn manna och på ett mirakulöst och synligt sätt ledde och skyddade dem. Ändå varnade profeten folket som hade välsignats så rikligen, som profeter alltid har varnat och alltid kommer att varna: "Tag dig till vara och akta dig väl, så att du inte glömmes vad dina ögon såg och inte låter det vika ifrån ditt hjärta under alla dina livsdagar."³

Utmaningen att minnas har alltid varit störst för dem som välsignats rikligt. De som är trofasta mot Gud beskyddas och får framgång. Det är

en följd av att tjäna Gud och hålla hans bud. Men tillsammans med dessa välsignelser följer frestelsen att glömma deras källa. Det är lätt att börja tro att välsignelserna inte kommer från en kärleksfull Gud som vi är beroende av utan av vår egen kraft. Profeter har upprepade gånger beklagat sig:

”Sålunda kunna vi se huru falska och föränderliga människobarnens hjärtan äro. Ja, vi kunna se, att Herren i sin stora och obegränsade godhet verkligen välsignar och befrämjar dem som förtrösta på honom.

Ja, vi kunna se att just då han gynnar sitt folk, ja, genom att föröka deras åkrar, flockar och hjordar, guld, silver och dyrbarheter av varje slag och art, genom att skona deras liv och befria dem ur deras fienders händer, genom att uppmjuka fiendernas hjärtan, så att de icke förklara krig emot dem, ja, genom att göra allt för sitt folks välfärd och lycka, ja, det är just då, som de förhärda sina hjärtan och glömma Herren, sin

Gud, och trampa den Helige under sina fötter — ja, detta till följd av deras maktighet och mycket stora framgång.”

Profeten fortsätter:

”Ja, huru snara till att upphäva sig i högmod, ja, huru snara till att yvas och göra allt sådant som är orättfärdigt! Huru tröga äro de icke att komma ihåg Herren, sin Gud, och hörsamma hans råd, ja, huru sena till att vandra på visdomens stigar!”⁴

Tyvärr är framgång inte den enda orsaken till att människor glömma Gud. Det kan också vara svårt att minnas honom när vi har det svårt. När vi lider, som så många gör, under svår fattigdom, när våra fiender besegrar oss eller när sjukdom inte botas kan vår själs fiende skicka sina onda budskap och säga att Gud inte finns eller att om han finns så bryr han sig inte om oss. Då kan det vara svårt för den Helige Anden att hjälpa oss minnas hur Herren har välsignat oss under hela vårt liv, ända från vår barndom, och mitt i vår nöd.

Det finns ett enkelt botemedel för den hemska åkomsten att glömma Gud, hans välsignelser och hans budskap till oss. Det var något som Jesus Kristus lovade sina lärjungar strax innan han korsfästes, uppstod och sedan togs bort från dem för att i härlighet uppstiga till sin Fader. De bekymrade sig över hur de skulle kunna stå fasta när han inte längre var hos dem.

Det här är löftet. Det infriades för dem då. Det kan infrias för oss alla idag:

”Detta har jag talat till er, medan jag är kvar hos er.

Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er.”⁵

Nyckeln till den åminnelse som stärker och bibehåller vittnesbörd är att ha den Helige Anden som vår följeslagare. Det är den Helige Anden som hjälper oss se vad Gud har gjort för oss. Det är den Helige Anden som kan hjälpa dem vi tjänar att se vad Gud har gjort för dem.

Vår himmelske Fader har gett oss ett enkelt mönster för hur vi kan ta emot den Helige Anden inte bara en gång, utan att ständigt ha honom hos oss mitt i vårt livs tumult. Mönstret upprepas i sakramentsbönen: Vi lovar att vi alltid ska minnas Frälsaren. Vi lovar att ta på oss hans namn. Vi lovar att hålla hans bud. Och vi får löftet att om vi gör det ska vi ha hans Ande hos oss.⁶ Dessa löften samverkar på ett underbart sätt för att stärka vårt vittnesbörd och med tiden, genom försoningen, förändra vår natur om vi håller vår del av löftet.

Det är den Helige Anden som vittnar om att Jesus Kristus är den älskade sonen till en himmelsk Fader som älskar oss och som vill att vi ska leva med honom i evighet med vår familj. Om vårt vittnesbörd om detta

är än så litet, känner vi en önskan att tjäna honom och hålla hans bud. När vi fortsätter att göra detta får vi den Helige Andens gåvor som hjälper oss i vårt tjänande. Vi ser då Guds hand ännu tydligare, så tydligt att vi med tiden inte bara kommer ihåg honom utan börjar att älska honom och, genom försoningen, blir mer lika honom.

Du kanske undrar: "Men hur börjar den här processen hos någon som inte känner till Gud och som inte minns någon andlig upplevelse?" Alla har haft andliga upplevelser som de kanske inte har märkt av. Var och en som kommer till världen får Kristi Ande. Hur den anden verkar beskrivs i Moronis bok:

"Ty se, Kristi Ande gives åt varje människa, på det hon må kunna skilja mellan gott och ont. Därför visar jag eder hur man bör döma, ty allt som inbjuder till att göra gott och som övertalar till tro på Kristus kommer genom Kristi kraft och gåva. Därför kunnen I med fullkomlig visshet veta, att det är från Gud.

Men allt som övertalar människorna att göra ont och att icke tro på Kristus utan att förneka honom och icke tjäna Gud, det är — och det mån I med fullkomlig visshet veta — av djävulen, ty på så sätt verkar djävulen, ty han övertalar ingen människa att göra gott, nej, icke en enda; ej heller göra hans änglar, ej heller de som underkasta sig honom ...

Därför beder jag eder, bröder, att I flitigt rannsaken i Kristi ljus, så att I mån kunna skilja gott från ont. Om I viljen fasthålla vid allt som är gott och icke förkasta det, skolen I visserligen vara Kristi barn."⁷

Så till och med innan människan får rättighet till den Helige Andens gåva när de konfirmeras som medlemmar i kyrkan, och till och med innan den Helige Anden bekräftar sanningen för dem innan dopet, har

de andliga upplevelser. Kristi Ande har redan, ända från deras barndom, inbjudit dem att göra gott och varnat dem för det onda. De har minnen av dessa upplevelser, även om de inte känner till deras källa. Det minnet återvänder till dem när missionärerna eller vi undervisar dem om Guds ord och de lyssnar. De kommer ihåg en känsla av glädje eller sorg när de undervisas om evangeliets sanningar. Och det minnet av Kristi Ande gör deras hjärta mjukt så att den Helige Anden kan vittna för dem. Det motiverar dem att hålla buden och vilja ta på sig Frälsarens namn. Och när de gör detta, i dopets vatten, och när de hör orden "mottag den Helige Anden" under konfirmationen, uttalade av en bemyndigad Guds tjänare, ökar deras möjlighet att alltid minnas Gud.

Jag vittnar för dig att de varma känslor du har haft medan du lyssnat till sanningarna som talats om under denna konferens kommer från den

Helige Anden. Frälsaren, som lovade att den Helige Anden skulle komma, är vår himmelske Faders älskade, förhärligade Son.

Ikväll, och imorgon kväll, kanske du ber och begrundar och ställer frågorna: Skickade Gud ett budskap bara till mig? Har jag sett Guds hand röra vid mitt eller mina barns liv? Jag ska göra det. Och sedan finner jag ett sätt att bevara det minnet från den dagen som jag, och de jag älskar, kommer att behöva för att minnas hur mycket Gud älskar oss och hur mycket vi behöver honom. Jag vittnar om att han älskar oss och välsignar oss, mer än de flesta av oss ännu inser. Jag vet att det är sant och jag gläds åt att minnas honom. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 2:41; Alma 37:13; Helaman 5:9.
2. "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167.
3. 5 Mos 4:9.
4. Helaman 12:1–2, 5.
5. Joh 14:25–26.
6. Se L&F 20:77, 79.
7. Moroni 7:16–17, 19.

Lev i tro och inte i rädsla

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de tolv apostlarnas kворum

När vi väljer att följa Kristus i tro istället för att välja en annan väg på grund av rädsla, välsignas vi med följden av det valet.

Kära bröder och systrar, jag vill tillsammans med er uttrycka min kärlek och mitt stöd till president Eyring och hans familj. President Hinckley kallade mig att tjäna i de tolv apostlarnas kворum sent i torsdags på eftermiddagen. Jag kan omöjligt beskriva det virrvarr av känslor som jag upplevt sedan dess. Jag har sovit lite och bett mycket. Men min ande har lyfts av insikten om att president Hinckley är profet och att kyrkans medlemmar ber för mig och min familj.

Det vore en underdrift att säga att jag känner mig mycket otillräcklig. När jag kallades att verka som

generalauktoritet i april 1996 kände jag mig också otillräcklig. Äldste Neal A Maxwell lugnade mig då med att säga att det viktigaste kravet för oss som verkar i riket är att vi kan vittna om Frälsarens gudomlighet. En frid kom över mig då och har stannat kvar hos mig eftersom jag älskar Frälsaren och har haft andliga upplevelser som gör att jag kan vittna om honom. Jag gläds över möjligheten att vittna om Jesus Kristus för hela världen (se L&F 107:23), oavsett mina svagheter.

I Läran och förbunden, kapitel 68, vers 5 och 6 står det:

”Se, detta är Herrens löfte till eder, o I mina tjänare.

Varen därför vid gott mod och frukten icke, ty jag, Herren, är med eder och skall stå vid eders sida, och I skolen bära vittnesbörd om mig — Jesus Kristus — att jag är den levande Gudens Son, att jag var, att jag är och att jag skall komma.”

Jag söker den Helige Andens sällskap när jag nu talar med er denna sabbatsmorgon.

Den överväldigande känsla jag fått i och med detta kall är att vi måste leva i tro och inte i rädsla. I Andra Timoteusbrevet talar aposteln Paulus om den tro som Timoteus mormor

Lois och hans mor Eunice visade.

Paulus skriver:

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.” (2 Tim 1:7)

Jag hyser stor respekt för mina egna förfäder som nu är på andra sidan slöjan, som gjorde allt som krävdes av dem för att bygga upp Guds rike på jorden.

Jag är tacksam att jag under hela mitt liv har omgetts av människor som älskar Frälsaren. Mitt hjärta är fyllt av uppskattning för min familj. Min hustru Mary är mitt livs glädje. Hennes andliga styrka, rättfärdiga exempel, sinne för humor och kärleksfulla stöd har välsignat mig genom hela livet. Våra tre barn och deras makar har varit en källa till stor personlig glädje och har tillsammans med våra nio barnbarn välsignat oss storligen. Deras tro och böner och den godhet de visat i sitt liv har varit till stor tröst för Mary och mig.

När jag tänker tillbaka på min ungdomstid i Logan i Utah (äldste Perrys vittomtalade Cache Valley), inser jag vilken tur jag haft som fostrats i ett gott hem — med en mor som hade stor tro och en kärleksfull far, en äldre bror som både har varit ett stort exempel för mig och en vän och rådgivare, och en yngre syster som gett mig kärlek och stöd. Hur lyckligt lotad jag var som hade begåvade och hängivna ledare i kyrkan, lärare, tränare och vänner som var underbara exempel.

Som ung man hade jag möjlighet att verka i Brittiska missionen, och det var en inflytelserik och livsavgörande tid för mig. Inflytandet från trofasta missionspresidenter är ett av det återställda evangeliets mirakel. För några veckor sedan fick jag ett födelse-dagskort via kyrkans huvudkontor från en kvinna som jag undervisade i Gloucester i England för många år

sedan. Jag hade tappat kontakten med henne. Hon berättade att hon och hennes man båda är aktiva medlemmar, har sex barn och 20 barnbarn som alla är födda inom förbundet. Det är nog det bästa födelsedagskort jag någonsin fått.

Mary och jag flyttade ifrån Utah så att jag kunde studera juridik i Palo Alto i Kalifornien. Vi planerade att återvända till Utah efter min examen, men Anden manade oss att stanna kvar i Kalifornien. Vi bodde i Kalifornien i 33 år och våra barn växte upp där. Vi fick båda många tillfällen att verka i kyrkan. Vi älskade medlemmarnas mångfald och deras hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium. Jag kommer alltid att vara tacksam för de underbara medlemmarna i Kalifornien, som haft ett sådant positivt inflytande på mitt liv.

De senaste elva och ett halvt åren som sjuttio har varit mycket givande. När jag nu lämnar det kворumet vill jag att mina medbröder ska veta att jag älskar och uppskattar dem för deras hängivenhet och lojalitet mot

Guds rike på jorden — för deras trofasthet och goda gärningar. Jag vill att de ska veta vilken fröjd det har varit att verka tillsammans med dem.

Jag älskar bröderna vi stödjer som profeter, siare och uppenbarare av hela mitt hjärta. Jag har försökt verka med heder och lätta deras ansvar på alla sätt och vis. Jag är tacksam för första presidentskapet och de tolv kворum, för deras goda och exemplariska liv, deras tålmod, deras undervisning, deras vänlighet, deras hängivenhet mot vår himmelske Fader och hans son Jesus Kristus och mot hans återställda evangelium. Jag är tacksam för att Gud kallade Joseph Smith som den profet som återställde evangeliets fullhet till jorden.

Mina upplevelser som generalauktoritet har fyllt mitt hjärta med uppskattning av den tro och godhet som finns hos sista dagars heliga världen över. Vi verkade i två år i Filippinerna. I april 1961 skickade president Hinkley, då assistent till de tolv, de första missionärerna till Manila. Det fanns endast en filippinsk

prästadömsbärare i Filippinerna. Idag finns det nära 600 000 medlemmar. De har det inte lätt och de saknar många materiella ting, men de älskar Frälsaren. Evangeliet förbättrar i hög grad deras liv. Vilken välsignelse det var att verka bland dem.

Vi verkade också i tre år i Stillahavsområdet. Det är betecknande att nästan 25 procent av alla polynesier världen över är medlemmar i kyrkan. Deras tro och andlighet är legendariska. Syster Cook och jag var vid ett tillfälle på Vava'u i Tonga. Jag hade just talat om att följa profeten under stavs-konferensens allmänna möte. Under lunchen efter konferensen satt jag bredvid en belevad äldre patriark. Han nämnde hur tacksam han var över att få höra vad profeten undervisade om. Han berättade följande: Vava'u, som är en relativt liten ö, får vanligtvis tillräckligt med regn, men ibland drabbas ön av svår torka. Ön har långa havsvikar eller bukter, nästan som sund, som slingrar sig in mot ön nedanför branta kullar. När torkan gjorde att byn blev utan vatten fanns det bara ett sätt att

finna färskvatten på så att de kunde överleva. Under århundraden hade de lärt sig att färskvatten rann nerför klippformationer inuti bergen och rann ut på några ställen i havet.

Tonganska män rodde då ut i sina små båtar med en vis byäldste som stod i båtens ena ände och sökte efter rätt plats. De starka unga männen i båten var redo att dyka djupt ner i havet med sina behållare. När de kom fram till rätt plats sträckte den vise mannen upp båda armarna mot skyn. Det var signalen. De starka unga männen dök då ner så djupt de kunde och fyllde behållarna med färskt källvatten. Den gamle patriarken liknade denna livräddande tradition med Jesu Kristi evangeliums levande vatten och den vise mannen med Guds profet här på jorden. Han sade att vattnet var rent och friskt och räddade deras liv under torkan. Men det var inte lätt att hitta. Ett otränat öga kunde inte se det. Den här patriarken ville veta allt som profeten undervisade om.

Vi lever i en farlig tid. Världen är i trängande behov av det friska källvattnet som Jesu Kristi evangelium utgör. Vi bör lyssna noga på profeten när vi ska göra val. Mina egna inofficiella anteckningar visar att president Hinckley hela tiden betonar tro på Herren Jesus Kristus. Det har följts av hans betoning på att stärka familjen och tillämpa evangeliet i hemmet. Om och om igen har han sagt till oss att om vi efterlever en princip så får vi ett vittnesbörd om sanningen i denna princip, vilket i sin tur ökar vår tro.

Jag vet att många av er bekymrar er över era barns fostran under denna svåra tid och undrar hur ni kan stärka deras tro. När min hustru och jag bildade familj i området kring San Francisco kände vi det likadant. Vid en kritisk tidpunkt för oss fick vår stav rådet av äldste Harold B Lee, då medlem i de tolv, att vi kunde fostra vår familj i rättfärdighet om vi:

1. Följde profeten.
2. Främjade evangeliets sanna anda i vårt hjärta och i vårt hem.
3. Var ett ljus för dem omkring oss.
4. Inriktade oss på förordningarna och principerna som lärs ut i templet. (Se L&F 115:5; Harold B Lee, "Your Light to Be a Standard unto the Nations", *Ensign*, aug 1973, s 3–4.)

När vi följde dessa råd ökade vår tro och vår rädsla minskade. Jag tror att vi kan fostra rättfärdiga barn överallt i världen om de lär sig rättfärdiga principer i hemmet.

Ett område där medlemmar kan leva i tro och inte i rädsla är vårt missionsarbete. Innan jag kallades till presidentskapet för de sjuttios kворum den 1 augusti i år verkade jag inom Missionsavdelningen i sex år, de senaste tre åren som verkställande chef under äldste M Russell Ballard, som var ordförande i verkställande missionsrådet.

Några missionspresidenter berättade för oss att många underbara medlemmar döljer sitt medlemskap för grannar och arbetskamrater. De berättar inte för andra vilka de är och

vad de tror på. Vi vill att medlemmarna i mycket högre grad delar med sig av återställsens budskap. Romarbrevet kapitel 10, vers 14 hjälper oss se detta i rätt perspektiv:

"Men hur skulle de kunna åkalla den [det vill säga Frälsaren] som de inte har kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar?"

I vers 15 finns Jesajas underbara budskap:

"Hur ljuvliga är inte stegen av dem som förkunnar det goda budskapet." (Se även Jes 52:7.)

Det har sagts att medlemmarna måste röra på fötterna och höja sin röst om de vill få denna välsignelse.

Predika mitt evangelium:

Vägledning för missionärer gavs ut i oktober 2004. President Hinckley inledde projektet med att be missionärerna studera läran och undervisa principerna genom Anden. Varje medlem i första presidentskapet och de tolv kворum var mycket engagerade. Äldste Ballard och jag kände hur himlens fönster öppnades och Herrens inspiration strömmade ut så att denna stora resurs kunde tas fram. Över 1,5 miljoner exemplar av *Predika mitt evangelium* har nått kyrkans medlemmar. Det är en underbar grund och missionärerna är kraftfulla, andliga lärare. Men om vi ska kunna utträtta det som president Hinckley har efterfrågat måste medlemmarna dela med sig av evangeliet till sina vänner och bekanta i tro och inte i rädsla.

När det gäller våra ämbeten måste vi ha tro och inte vara rädda.

Vår dotter Kathryn verkar som Primärs president i sin församling i Salt Lake City. Min hustru och jag gick till hennes församling förra söndagen för att se barnens medverkan på sakramentsmötet: "Jag ska följa honom i tro." Det var så härligt att höra barnen

läsa upp skriftställen, återge berättelser och sjunga sånger som handlade om tro på Kristus.

Efter mötet frågade jag henne om hennes ämbete. Hon sade att ämbetet till en början hade tyngt henne. Mycket tid gick åt till att lösa problem. Men så bestämde sig presidentskapet för att betona kärlek, tro och bön. Plötsligt fick de andliga maningar angående ett visst barn eller en viss familj. Slitningar ersattes med kärlek. Hon berättade för mig att när de följde Andens maningar så fanns det en känsla av vördnad och frid i Primär och barnen lärde sig verkligen om evangeliet.

Det är vår tro på Jesus Kristus som håller oss uppe när vi kommer till skiljevägarna under livets färd. Det är evangeliets första grundsats. Utan den spinner däcken i korsningarna och vi slösar bort vår dyrbara tid utan att komma någon vart. Det är Kristus som inbjuder oss att följa honom, att lägga vår börda på honom och ta upp hans ok, ”ty [hans] ok är mildt, och [hans] börda är lätt”. (Matt 11:30)

Det finns inget annat namn under himlen varigenom en människa kan bli frälst. (Se Apg 4:12.) Vi måste ta på oss hans namn och pränta hans bild i vårt medvetande, så att vi, när han kommer, är mer lika honom. (Se 1 Joh 3:2; Alma 5:14.) När vi väljer att följa Kristus i tro istället för att välja en annan väg i rädsla, välsignas vi med följden av det valet. (Se L&F 6:34–36.)

Må vi alla erkänna och visa tacksamhet för den ojämförliga gåvan som livet är och för att han förlänar oss ande dag efter dag. Må vi välja att vara övertygade när vi kommer till livets skiljevägar och utöva tro på Jesus Kristus. Min bön är att vi ska leva i tro och inte i rädsla. Jag vittnar om Gud, som är vår himmelske Fader och om hans son Jesus Kristus, som sonade våra synder, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Skjut inte upp till morgondagen det du kan göra i dag

ÄLDSTE CLAUDIO R M COSTA

i de sjuttios presidentskap

Nu är det dags att fullgöra våra gudagivna plikter i fråga om familjen.

Den 23 september 1995 presenterade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum ett dokument för kyrkan och världen med titeln ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”. Jag citerar från det stycke som lyder: ”Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn.”¹ Vi lever i en tid då detta råd är ytterst viktigt. Många föräldrar hävdar att de inte har tid för sin familj. Vår tids snabba livsstil och arbete i övermått hindrar föräldrar från att

ägna uppmärksamhet åt det som är allra viktigast: att skänka tid, att ge av sig själv åt sin familj.

Herren har sagt oss att varje man är förpliktad att försörja sin familj,² men det innebär inte enbart att förse familjen med mat och annat som behövs eller önskas. Vi måste också ha tid att undervisa vår familj. Vad är det vi ska undervisa om?

Vår Fader har lärt oss att föräldrar är förpliktade att undervisa sina barn om evangeliet.³ Profeten Lehi var väl medveten om sin plikt att undervisa sina barn. Nephi sade att han hade fått undervisning ”i all [sin] faders lärdom”.⁴

Herren lärde oss hur vi ska ta hand om vår familj då han sade följande genom sina profeter i tillkännagivandet för världen: ”Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor.”⁵

Vi vet att Gud i århundraden har undervisat oss om hur vi ska beskydda och ta hand om vår familj. Vi vet också

och ser att motståndaren angriper familjen. Nu är det dags att använda allt det som vi har undervisats om. Nu är det dags att fullgöra våra gudagivna plikter i fråga om familjen.

President James E Faust gav oss tre nyckelfaktorer när det gäller att beskydda och stärka vår familj:

1. Familjebön. Föräldrar måste undervisa sina barn om att de är Guds barn och därför behöver be till honom dagligen.
2. Familjens hemafton. President Faust sade att familjens hemafton är till för oss alla oavsett vilket skede av livet vi befinner oss i. Vi måste se till att måndagskvällen är fri från alla aktiviteter som hindrar oss från att samla vår familj kring oss.
3. Skriftstudier, enskilt och som familj. Vi måste hjälpa våra barn att stärka sin tro och sina vittnesbörd med hjälp av denna grundläggande vana.⁶

När vi lyder president Fausts kloka råd, beskyddar vi våra familjemedlemmar mot Satans angrepp och stärker deras tro på och vittnesbörd om Herren Jesus Kristus.

I tillkännagivandet om familjen står det också att ”fadern ... enligt gudomlig plan skall ... presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och [att] han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar.”⁷

Det är i hemmet som familjen lär sig och tillämpar evangeliets principer. Det krävs stor kärlek för att undervisa och leda en familj. Kärleksfulla mödrar och fäder lär sina barn att dyrka Gud i hemmet. Om en anda av gudsdyrkan genomsvyrar hemmet, kommer den andan att utsträckas till alla i familjen. Detta förbereder dem för att göra de uppoffringar som kan krävas för att de

ska kunna återvända till Gud och vara tillsammans som familj i all evighet.

Tillkännagivandet om familjen hjälper oss förstå den kärlek Frälsaren talade om då han sade att vi ska ”älska varandra”.⁸ Han gav oss det främsta exemplet på kärlek, då han sade: ”Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner.”⁹ Senare sonade han våra synder och gav till sist sitt liv för oss alla.

Vi kan ge vårt liv för dem vi älskar, inte genom att dö för dem utan genom att leva för dem — ge av vår tid, alltid vara närvarande i deras liv, tjäna dem, vara uppmärksamma, tillgivna och visa alla i vår familj och alla människor sann kärlek — som Frälsaren lärde.

Vi vet inte vad som kan hända oss i morgon och det är därför vi redan i dag borde börja visa vår kärlek genom små handlingar, som att ge en kram och säga jag älskar dig till vår hustru och våra barn och andra runtomkring oss.

Jag läste nyligen en text som uttrycker vikten av att inte skjuta upp till morgondagen det man kan göra i dag. I juli i år upplevde Brasilien den värsta flygolyckan i landets historia. Etthundra nittionio personer dödades, passagerare, besättning, flygplatsanställda och andra som befann sig på platsen när olyckan inträffade. Den text jag nämnde sägs ha satts upp på flygbolagets anslagstavla av maken till en av flygvärdinnorna som dog i olyckan. Den har titeln ”Det finns ingen morgondag” och är baserad på en dikt av Norma Cornett Marek.

Om jag visste att det här blir sista gången jag ser dig sova, skulle jag krama dig hårdare. Jag skulle vädja till Herren att skydda dig.

Om jag visste att det här blir sista

gången jag ser dig gå ut genom dörren, skulle jag krama och kyssa dig och ropa dig tillbaka och krama och kyssa dig en gång till. Om jag visste att det här blir sista gången jag bör dig be, skulle jag spela in varje gest, varje blick, varje leende, alla dina ord. Så att jag kunde lyssna på det dag ut och dag in. Om jag visste att det här blir sista gången, skulle jag tillbringa en minut eller två med att säga "jag älskar dig" i stället för anta att du redan vet det. Om jag visste att det här blir sista gången, vårt sista ögonblick tillsammans, skulle jag inte vika från din sida, skulle jag tillbringa dagen tillsammans med dig i stället för tänka: "Det kommer säkert andra tillfällen, så jag kan tryggt låta den här dagen gå förbi." Naturligtvis kommer det en dag när vi kan ändra på saker och ting och vi får en ny chans att handla rätt. Naturligtvis är det också en dag i morgon när vi kan säga: "Jag älskar dig!"

Och naturligtvis får vi en ny chans att fråga: "Kan jag hjälpa dig med något?" Men det får inte jag! Du är inte hos mig, och i dag är vår sista dag — vårt avsked. Därför vill jag säga hur mycket jag älskar dig och jag hoppas att du aldrig glömmer det. Det finns inget löfte om en morgondag, varken för unga eller gamla. I dag kan vara din sista möjlighet att krama din älskades hand och visa allt du känner. Om du väntar på morgondagen, varför inte göra det i dag? För om det inte kommer någon morgondag, kommer du att ångra dig resten av ditt liv. Ångra att du inte tog dig tid till ett leende, en pratstund, en kram, en kyss. Därför att du var för upptagen för att uppfylla vad som skulle visa sig bli den personens sista önskan. Så krama hårt om den du älskar i dag, dina vänner, din familj, och viska i deras öron hur mycket du älskar dem och vill att de ska vara hos dig. Använd tiden till att säga

"ursäkt mig", "snälla", "förlåt mig", "tack" eller kanske "det var ingenting", "det gör ingenting". För om det inte finns någon morgondag, finns det ingenting du behöver ångra i dag. Det förflutna återvänder inte och framtiden kanske aldrig kommer.¹⁰

Låt oss i dag ge uttryck för vår kärlek till vår make eller maka, våra barn, våra bröder och systrar. Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Jag vet att Joseph Smith är Herrens profet och att Gordon B Hinckley är Guds levande profet här på jorden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Liabona*, okt 2004, s 49.
2. Se L&F 75:28.
3. Se L&F 68:25.
4. Nephi 1:1.
5. *Liabona*, okt 2004, s 49.
6. Se "Svårigheter för familjerna", Världsomfattande ledarutbildningsmöte, 10 jan 2004, s 2-3.
7. *Liabona*, okt 2004, s 49.
8. Joh 13:34.
9. Joh 15:13.
10. Se www.heartwhispers.net; tryckt med tillstånd.

Mödrar som vet

JULIE B BECK

Hjälpföreningens generalpresident

Det finns evigt inflytande och evig kraft i moderskapet.

I Mormons bok läser vi om två tusen framstående unga män som var oerhört tappra, modiga och starka. ”Ja, de voro sanningsälskande och allvarliga män, ty de hade blivit undervisade om att hålla Guds bud och att vandra i uppriktighet för honom.” (Alma 53:21) Dessa trofasta unga män lovordade sina mödrar. De sade: ”Våra mödrar visste det.” (Alma 56:48) Jag skulle tro att även befälhavaren Moronis, Mosiahs, Mormons och andra stora ledares mödrar också visste det.

Det ansvar mödrar har i dag har aldrig krävt större uppmärksamhet. Mer än någonsin tidigare i världshistorien behöver vi mödrar som vet. Barn föds in i en värld där de inte behöver strida ”mot kött och blod utan mot furstar och väldighe- ter och världshärskare här i mörkret,

mot ondskans andemakter i himlarna”. (Ef 6:12)¹ Men mödrar behöver inte frukta. När mödrar vet vilka de är och vem Gud är, och har ingått förbund med honom, får de stor kraft och ett gott inflytande på sina barn.

Mödrar som vet föder barn

Mödrar som vet har en önskan att föda barn. Medan barn i många av världens kulturer ”värdesätts allt lägre”,² tror vi fortfarande på att ha barn i evangeliets kultur. De profeter, siare och uppenbarare som inröstades under den här konferensen har förklarat att ”Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller”.³ President Ezra Taft Benson lärde att unga par inte bör dröja med att skaffa barn och att ”i det eviga perspektivet är det inte ägodelarna, inte ställningen, inte anseendet — utan barnen — som är våra förnämsta klenoder”.⁴

Guds trofasta döttrar vill ha barn. I skrifterna läser vi om Eva (se Moses 4:26), Sara (se 1 Mos 17:16), Rebecka (se 1 Mos 24:60) och Maria (se 1 Nephi 11:13–20) som förutordinerades att bli mödrar innan de födde några barn. En del kvinnor får inte ansvaret att föda barn under jordelivet, men liksom Hanna i Gamla testamentet bad innerligt om sitt barn (se 1 Sam 1:15), kommer det värde kvinnor sätter på moderskap i det här livet, och de moderliga

egenskaper de förvärvar här, att följa med dem i uppståndelsen. (L&F 130:18) Kvinnor som önskar och arbetar på att få denna välsignelse i det här livet är lovade att de ska få den i all evighet, och evighe- ten är mycket, mycket längre än jordelivet. Det finns evigt inflytande och evig kraft i moderskapet.

Mödrar som vet är heliga förordningar och förbund

Mödrar som vet är heliga förordningar och förbund. Jag har besökt sakramentsmöten på några av de fattigaste platserna på jorden där mödrar med stor omsorg har klätt sig i bästa söndagskläder, trots att de går åtskilliga kilometer på dammiga vägar och använder sig av illa medfarna allmänna kommunikationer. De har med sig döttrar i rena och strukna klänningar och med hår som är perfekt borstat. Deras söner bär vita skjortor och slipsar och har håret klippt som missionärer. Deras mödrar vet att de ska gå till ett sakramentsmöte där förbund förnyas.. Dessa mödrar har ingått och är tempelförbund. De vet att om de inte riktar sina barn mot templet så riktar de dem inte mot önskade eviga mål. Dessa mödrar har inflytande och kraft.

Mödrar som vet fostrar

Mödrar som vet fostrar. Detta är deras speciella uppgift och roll i lyckalighetsplanen.⁵ Att fostra betyder att ägna sig åt, ta hand om och få att växa. Därför skapar mödrar som vet en omgivning för andlig och timlig tillväxt i sitt hem. Ett annat ord för att fostra är att *ta hand om ett hem*. I detta att ta hand om ett hem ingår att laga mat, tvätta, diska och hålla ordning i hemmet. Kvinnors makt och inflytande är som störst i hemmet. Därför bör de sista dagars heligas kvinnor vara bäst

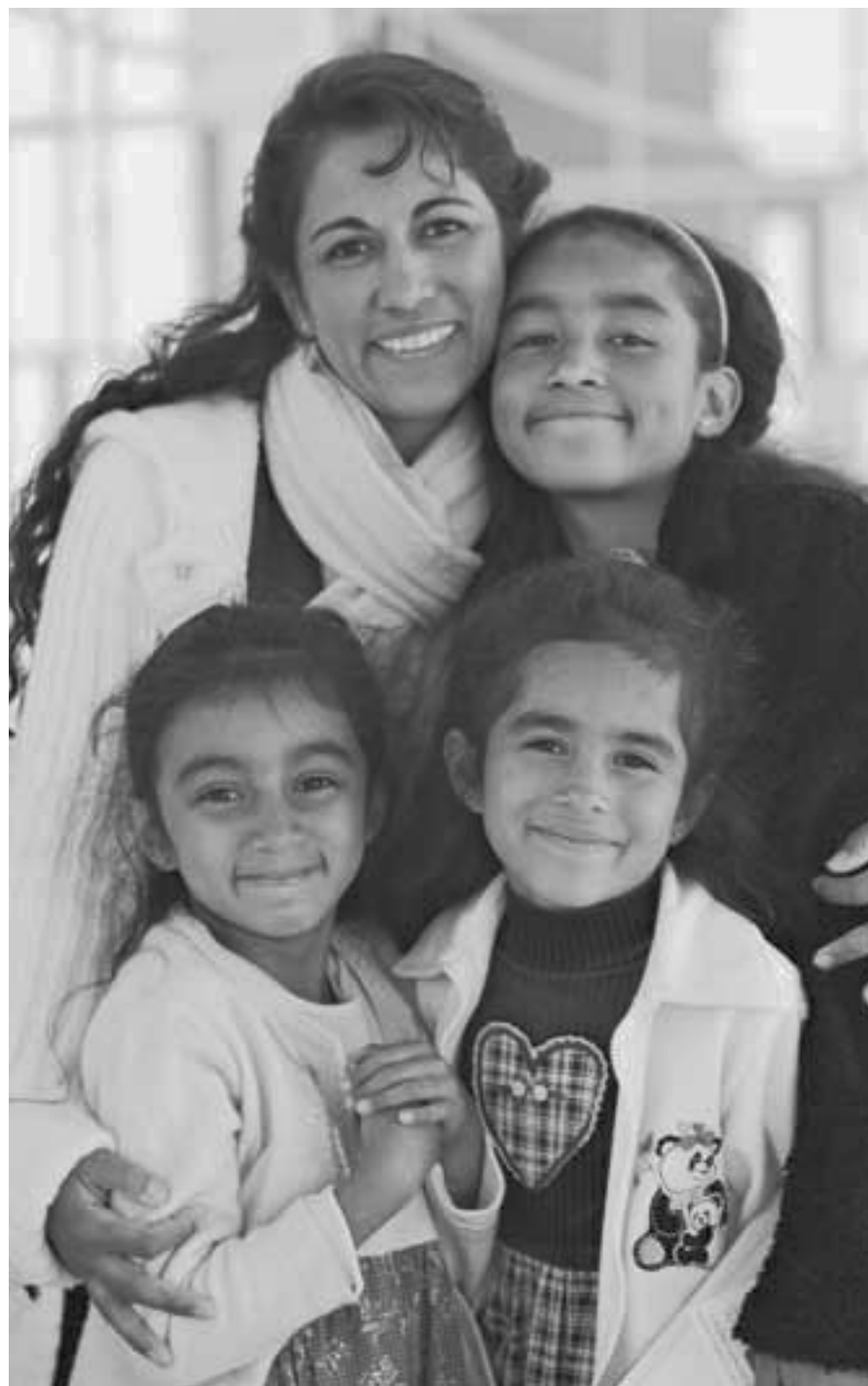
i världen på att ta hand om ett hem. Att utföra sysslorna i hemmet tillsammans med barnen ger möjligheter att undervisa och ge exempel på egenskaper som barn bör försöka efterlikna. Mödrar som fostrar är kunniga, men all den utbildning som kvinnor skaffar sig blir till ingen nytta för dem om de inte har förmågan att skapa ett hem där atmosfären ger andlig tillväxt. Tillväxt sker bäst i ett "ordningens hus" och kvinnor bör ta Herrens hus som förebild. (Se L&F 109.) För att kunna fostra krävs organisation, tålmod, kärlek och arbete. Att genom fostran bidra till tillväxt är verkligen en mäktig och inflytelserik uppgift som kvinnor tilldelats.

Mödrar som vet är ledare

Mödrar som vet är ledare. I ett likvärdigt kompanjonskap med sin make leder de en stor och evig organisation. Dessa mödrar planerar för sin organisations framtid. De planerar för missioner, tempeläktenskap och utbildning. De planerar för böner, skriftstudier och hemaftnar. Mödrar som vet formar barn till framtida ledare och är de förnämsta exemplen på hur ledare ser ut. De överger inte sin plan genom att ge efter för socialt tryck och världsliga föräldrametoder. Dessa visa mödrar som vet är selektiva ifråga om sina egna aktiviteter och sitt engagemang för att spara sina begränsade krafter och kunna ha så stort inflytande som möjligt där det har störst betydelse.

Mödrar som vet är lärare

Mödrar som vet är alltid lärare. Eftersom de inte är barnvakter är de aldrig lediga. En välutbildad vände att han inte lärde sig något i kyrkan som han inte redan hade lärt sig där hemma. Hans föräldrar använde familjens gemensamma skriftstudier, böner, hemaftnar,

måltider och andra tillfällen då de var samlade, till att undervisa. Tänk vilken kraft vår framtida missionsstyrka får om mödrarna betraktar sitt hem som en förberedelse för missionärsskolan. Då skulle de lärdomarna i evangeliet som lärs ut på missionärsskolan bli en återblick och inte något nytt. Det är inflytande, det är makt.

Mödrar som vet gör mindre

Mödrar som vet gör mindre. De tillåter mindre av det som inte bär god frukt i evigheten. De tillåter färre media i sitt hem, färre förströelser, färre aktiviteter som drar bort deras barn från hemmet. Mödrar som vet är villiga att klara sig på mindre och konsumera mindre av världsliga ting för att kunna tillbringa mer tid med sina

barn — mer tid att äta tillsammans, mer tid att arbeta tillsammans, mer tid att läsa tillsammans, mer tid att prata, skratta, sjunga och vara exempel. Dessa mödrar väljer noga och försöker inte att välja allt. Deras mål är att förbereda en uppväxande generation barn som för ut Jesu Kristi evangelium till hela världen. Deras mål är att förbereda framtida fäder och mödrar som bygger upp Herrens rike under de närmaste femtio åren. Det är inflytande, det är makt.

Mödrar som vet står starka och orubbliga

Vem ska förbereda denna rättfärdiga generation söner och döttrar? De sista dagars heligas kvinnor ska göra det — kvinnor som känner och älskar Herren och bär vittne om honom, kvinnor som är starka och orubbliga och som inte ger upp inför svårigheter och prövningar. Vi leds av en inspirerad Guds profet som har kallat kyrkans kvinnor att ”stå starkt och orubbligt för det som är rätt och tillbörligt enligt Herrens plan”.⁶ Han har bett oss att ”börja i [vårt] eget hem”⁷ med att undervisa barnen om sannings vägar. De sista dagars heligas kvinnor bör vara bäst i världen på att stödja, fostra och skydda familjen. Jag har fullt förtroende för att våra kvinnor gör detta och kommer att bli kända som mödrar som ”visste”. (Alma 56:48) I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Gordon B Hinckley, ”Stå starka och orubbliga”, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.
2. James E Faust, ”Svårigheter för familjerna”, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 2.
3. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49.
4. *To the Mothers in Zion* (broschyr, 1987), s 3.
5. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen.”
6. Gordon B Hinckley, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.
7. Gordon B Hinckley, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.

Små och enkla medel

ÄLDSTE CHRISTOFFEL GOLDEN JR

i de sjuttios kворum

Må vi på nytt upptäcka den gudomliga kraften i dagliga böner, Mormons boks övertygande inflytande och sannhängivenhet när vi tar del av sakramentet.

Alla som dagligen lever efter Jesu Kristi evangelium och uthärdar intill änden kommer att få evigt liv — det har Herren lovat.¹ I allt väsentligt är evangeliet enkelt och lätt att förstå, och anpassat efter förmågan hos de svagaste.² Alma, en profet i Mormons bok, sade: ”Nu kan du måhända mena, att detta är dåraktigt av mig, men ... medelst små och enkla medel utträttas mycket stort, och ... genom mycket små medel förvirrar Herren den vise och åvägbringar många själar frälsning.”³

Helt nyligen fick jag förmånen att se denna utveckling hos en broder

som heter Stan, som hade varit mindre aktiv i omkring fyrtiofem år. Han hade levt ett gott liv och stödde både sin hustru och en son i deras verksamhet som trofasta medlemmar i kyrkan. Ändå valde han av personliga skäl att hålla sig utanför kyrkans gemenskap. Trots det välkomnade han hemlärarna varje månad.

I februari 2006 fick Stan nya hemlärare. Deras första besök var trevligt, men Stan visade inte något verkligt intresse för evangeliet eller för något alls som hade med andliga ting att göra. Nästa besök förändrade inte nämnvärt deras första intryck, även om Stan var lite mer positiv och vänlig. Men under deras tredje besök syntes en märkbar förändring i Stans ansikte och uppträdande. Till deras stora förvåning avbröt Stan dem innan de kunnat presentera sitt budskap, och ställde ett antal tankeväckande frågor. Under samtalet som följde berättade han också om vad han upplevt under den gångna månaden när han och hans hustru hade börjat läsa ett kapitel om dagen i Mormons bok.

Äldste Bruce R McConkie beskrev uttrycksfullt det slags återuppvaknande som Stan upplevde: ”Här är en man som får ett exemplar av denna

välsignade bok, börjar läsa den, och fortsätter ... tills han har läst hela och hans svältfödda själ fylld av livets bröd. Han kan inte lägga dess läror åt sidan eller ignorera dem. Det är som om livets vatten flyter in i hans själs ofruktbara öknar, dämpar den andefattiga, tomma känsla som fram till nu har skilt honom från hans Gud.”⁴

Hemlärarna påminnes om Mormons boks märkliga kraft, och om hur påtagligt Herrens Andes inflytande är när vi läser dess heliga sidor. De förstod också bättre profeten Joseph Smiths uttalande om ”att Mormons bok är den mest korrekta av alla böcker på jorden ... och att en människa genom att lyda dess bud kan komma närmare Gud än genom någon annan bok”.⁵

Stans törst efter kunskap och hans återupptäckt av det återställda evangeliet gjorde att han snart läste mer än ett kapitel om dagen, samtidigt som han rannsokade sin själ djupt och bad innerligt. Till dem som ibland oroar sig för om Herren verkligen hör deras böner, påminner Frälsaren oss:

”Finns det bland er någon far som skulle ge sin son en sten om han ber om bröd? Eller en orm när han ber om en fisk? ...

Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge goda gåvor, genom den Helige Anden åt dem som ber honom?”⁶

Vår älskade profet, president Gordon B Hinckley, har också gett oss rådet: ”Ni kan inte göra det på egen hand ... Ni behöver Herrens hjälp, och det underbara är att ni har möjlighet att be, med förväntan att era böner hörs och besvaras ... Han är redo att hjälpa.”⁷

I augusti 2006 fattade Stan mod och följde med sin alltid lika trofasta hustru till församlingens sakramentsmöte — för första gången på fyrtiofem år. Där, med ett ödmjukt och

bedjande hjärta, lyssnade han på de enkla sakramentsbönerna som de unga prästerna uppsände. Eftersom han kände sig ovärdig och förnam djupet och innebörden i denna högst heliga förordning, satt han i djupa och smärtsamma funderingar utan att ta del av brödet eller vattnet under ett antal veckor.

President Joseph Fielding Smith sade i ett kraftfullt vittnesbörd för

många år sedan: ”Enligt min uppfattning är sakramentsmötet det allra heligaste mötet av alla möten i kyrkan. När jag tänker på hur Frälsaren och hans apostlar samlades den minnesvärda kvällen då han instiftade sakramentet ... fylls mitt hjärta av förundran och jag blir rörd. Jag betraktar denna sammankomst som en av de högtidligaste och underbaraste sedan tidernas begynnelse.”⁸

Stan fortsatte att studera, be, komma till kyrkan och ta emot goda råd och uppmuntran från sina hemlärare. Så kom dagen när han jublande kände sig redo att sträcka fram handen och ta del av det dyrbara sakramentet. När vi värdigt, eftertänksamt och vördnadsfullt tar del av det heliga sakramentet, kan vi få del av ”gudomlig natur”,⁹ tack vare Kristi försoning och den Helige Andens kraft.

När Stan blev aktiv i kyrkan igen fick han en kallelse och några månader senare ordinerades han till äldste. I juli 2007 knäböjde Stan och hans hustru på var sin sida om altaret i Herrens hus och vigdes för tid och all evighet genom Guds myndighet och eviga lag.¹⁰

Bröder och systrar, må vi på nytt upptäcka den gudomliga kraften i dagliga böner och Mormons boks och de heliga skrifternas övertygande inflytande. På söndagarna, när vi tar del av sakramentet, må vi då göra det i en anda av sann hängivenhet till honom som är alltings upphovsman.¹¹

Tack vare våra största och mycket begränsade ansträngningar, och tack vare Herrens oändliga godhet, ”uträtas mycket stort” medelst ”små och enkla medel”.

Slutligen vill jag till dessa heliga ting lägga mitt eget vittnesbörd och min fasta övertygelse, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 3 Nephi 27:13–18; L&F 14:7.
2. Se Matt 11:28–30; M B Jakob 4:14; Alma 37:44; L&F 133:57–58.
3. Alma 37:6–7.
4. *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), s 414.
5. *History of the Church*, 4:461.
6. Luke 11:11, 13; se Joseph Smith Translation, fotnot 13a.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 468.
8. Conference Report, okt 1929, s 60–61.
9. 2 Petr 1:4; se också 3 Nephi 18:1–14.
10. Se Matt 19:3–6; L&F 131:1–4.
11. Se Moroni 6.

Oskyldiga händer och rent hjärta

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Vårt andliga mål är att övervinna både synden och önskan att synda, både syndens smuts och syndens tyranni.

Jag har kära barndomsminnen av hur mamma läste berättelser ur Mormons bok för mig. Hon hade förmågan att få berättelserna att bli levande i min ungdomliga fantasi, och jag tvivlade inte på att mamma hade ett vittnesbörd om att den heliga uppteckningen var sann. Jag minns särskilt hennes skildring av Frälsarens besök på den amerikanska kontinenten efter sin uppståndelse och hur han undervisade folket i landet Ymnighet. Genom den enkla regelbundenheten i sitt föredöme och vittnesbörd tände min mamma trons första eld hos mig — tron på Frälsaren och hans kyrka i de sista dagarna. Jag fick veta för egen

del att Mormons bok är ännu ett testamente om Jesus Kristus och att den innehåller fullheten av hans eviga evangelium. (Se L&F 27:5.)

I dag vill jag tillsammans med er gå igenom en av mina favorithändelser i Mormons bok, Frälsarens besök i Nya världen, och tala om hur han undervisade folkmängden om den Helige Andens helgande kraft. Jag ber om Andens vägledning för mig och för er.

Frälsarens verksamhet i Nya världen

Under sin tre dagar långa verksamhet i Nya världen undervisade Herren om sin lära, han bemyndigade sina lärjungar att utföra prästadömsförrättningar, botade sjuka, bad för folket och välsignade barnen kärleksfullt. Då Frälsarens tid hos folket närmade sig sitt slut, sammanfattade han grundprinciperna i sitt evangelium.

Han sade: ”Detta är budet: Omvänden eder, alla världens ändar, och kommen till mig och låten döpa eder i mitt namn, på det I mån bli helgade genom att erhålla den Helige Anden, så att I kunnen stå fläckfria för mig på den yttersta dagen.” (3 Nephi 27:20)

Det är nödvändigt att vi förstår och tillämpar de grundprinciper som

Frälsaren kortfattat beskrev i detta skriftställe. Den första var omvändelse, ”att vända hjärta och vilja till Gud och avstå från synd”. (Bible Dictionary, ”Repentance”, s 760) När vi på rätt sätt söker och får den andliga gåvan att tro på Återlösaren, tar vi därefter vår tillflykt till och förlitar oss på den helige Messias förtjänster, barmhärtighet och nåd. (Se 2 Nephi 2:8.) Omvändelse är den ljuvliga frukt som kommer av tro på Frälsaren och inbegriper att man vänder sig till Gud och bort från synden.

Den uppståndne Herren förklarade därefter vikten av att komma till honom. Folkmängden som samlats vid templet uppmanades att komma fram till Frälsaren ”den ene efter den andre” (3 Nephi 11:15) för att känna märkena efter spikarna i Mästarens händer och fötter och sticka händerna i hans sida. Varje person som upplevde detta ”visste förvisso samt betygade, att det var han” (v 15), ja, Jesus Kristus, som hade kommit.

Frälsaren undervisade också folket om att de skulle komma till honom genom heliga förbund och påminde dem om att de var ”förbundets barn”. (3 Nephi 20:26) Han betonade den eviga betydelsen av förordningarna om dop (se 3 Nephi 11:19–39) och mottagande av den Helige Anden. (Se 3 Nephi 11:35–36; 12:6; 18:36–38.) På liknande sätt uppmanas ni och jag att vända oss till Kristus och lära av honom, att komma till honom genom förbunden och förordningarna i hans återställda evangelium. Om vi gör det, lär vi till slut känna honom (se Joh 17:3), ”när hans egen tid är inne och på hans eget sätt, efter hans egen vilja” (L&F 88:68), liksom folket i landet Ymnighet gjorde.

Att omvända sig och komma till Kristus genom frälsningens förbund och förrättningar är en nödvändig förutsättning och förberedelse för att man ska kunna helgas genom

mottagandet av den Helige Anden och stå obefläckad inför Gud på den yttersta dagen. Jag vill nu rikta er uppmärksamhet på det helgande inflytande som den Helige Anden kan ha på vårt liv.

Vår andliga vandring

Dopets port leder till den trånga och smala stigen och till målet att avkläda sig den naturliga människan och bli en helig genom Herren Kristi försoning. (Se Mosiah 3:19.) Syftet med vår jordevandring är inte bara att titta på jordiska sevärdheter eller lägga ner den tid vi tilldelats på självupptagen strävan. I stället ska vi ”leva det nya livet” (Rom 6:4), bli helgade genom att överlämna vårt hjärta åt Gud (se Helaman 3:35) och få ”Kristi sinne”. (1 Kor 2:16)

Vi är befallda och lärda att leva på ett sådant sätt att vår fallna natur förändras genom den Helige Andens helgande kraft. President Marion G Romney lärde att dopet i eld genom den Helige Anden ”förvandlar [oss]

från köttslighet till andlighet. Det renar, botar och renar själen ... Tro på Herren Jesus Kristus, omvändelse och dop i vatten är förberedelsen och förutsättningen för det dopet, men [dopet i eld] är fullbordandet. Att motta [dopet i eld] är att få sina kläder tvättade i Jesu Kristi försonande blod.” (*Learning for the Eternities*, sammanställt av George J Romney [1977], s 133; se också 3 Nephi 27:19–20.)

Då vi således föds på nytt och strävar efter att alltid ha hans ande hos oss, helgar och luttrar den Helige Anden vår själ som med eld. (Se 2 Nephi 31:13–14, 17.) Till slut ska vi stå obefläckade inför Gud.

Jesu Kristi evangelium omfattar mycket mer än att undvika, övervinna och renas från synd och från dåligt inflytande i vårt liv. Det innebär också i hög grad att göra gott, vara god och bli bättre. Att omvända sig från sina synder och söka förlåtelse är andligen nödvändigt, och vi måste alltid göra det. Men syndernas förlåtelse är inte

det enda eller ens det yttersta syftet med evangeliet. Att låta vårt hjärta förändras av den Helige Anden så att vi i likhet med kung Benjamins folk ”icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott” (Mosiah 5:2), är en förpliktelse i förbundet, som vi gått med på. Denna mäktiga förändring är inte bara resultatet av att man anstränger sig mer eller utvecklar större självdisciplin. Den är snarare följderna av en grundläggande förändring i våra önskningar, motiv och vår natur, som möjliggörs av Herren Kristi försoning. Vårt andliga mål är att övervinna både synden och önskan att synda, både syndens orenhet och syndens tyranni.

Profeter i alla tidsåldrar har betonat det tvåfaldiga kravet att 1) undvika och övervinna det onda samt 2) göra gott och bli bättre. Tänk på psalmistens inträngande frågor:

”Vem får gå upp på HERRENS berg?
Vem får träda in i hans helgedom?”

Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som inte vänder sin själ till lögn och inte svär falskt.” (Ps 24:3–4)

Bröder och systrar, det är möjligt för oss att ha oskyldiga händer men inte ett rent hjärta. Lagg märke till att både oskyldiga händer och rent hjärta krävs för att man ska få gå upp på Herrens berg och träda in i hans helgedom.

Vi får oskyldiga händer i en process som består i att vi avkläder oss den naturliga människan samt genom Frälsarens försoning övervinner synd och dåligt inflytande i vårt liv. Vårt hjärta renas när vi får hans stärkande kraft att göra gott och bli bättre. Alla våra värdiga önskningar och goda gärningar, hur nödvändiga de än må vara, kan aldrig ge oss oskyldiga händer och rent hjärta. Det är Frälsarens försoning som ger oss den både *renande och återlösande kraft* som hjälper oss att övervinna synd och den *helgande och*

Medlemmar i Sydafrika närvarar vid en konferenssession.

stärkande kraft som hjälper oss att bli bättre än vi någonsin skulle kunna bli genom att enbart förlita oss på vår egen kraft. Den oändliga försoningen är både till för syndaren och den heliga i oss alla.

I Mormons bok finner vi kung Benjamins mästerliga undervisning om Jesu Kristi mission och försoning. Den enkla lära han undervisade om fick åhörarna att falla till marken, ty Herrens fruktan hade kommit över dem. ”De hade sett sig i sitt eget sinnliga tillstånd vara ringare än jordens stoft. De ropade alla högt som med en röst och sade: O, varkunna dig och tillämpa Kristi försonande blod på det vi må få *förlåtelse för våra synder* och våra *hjärtan måtte bliva renade*, ty vi tro på Jesus Kristus, Guds Son, som skapade himmelen, jorden och allting och som skall komma ned till människobarnen.” (Mosiah 4:2; kursivering tillagd)

I denna vers finner vi återigen den tvåfaldiga välsignelsen: syndernas förlåtelse, som antyds av oskyldiga händer, och omvandlingen av vår natur, som betecknas av ett rent hjärta.

Kung Benjamin avslutade sin undervisning med att på nytt upprepa

vikten av dessa två grundläggande aspekter på andlig utveckling.

”Och nu, för dessa tings skull, som jag talat till eder, nämligen att I skolen *bebålla edra synders förlåtelse dag för dag* så att *I kunnen vandra utan skuld för Gud*, önskar jag, att I viljen dela edra ägodelar med de fattiga.” (Mosiah 4:26; kursivering tillagd)

Vi bör ha en uppriktig önskan att ha både oskyldiga händer *och* ett rent hjärta — att ha både synders förlåtelse dag för dag *och* att vandra utan skuld inför Gud. Det räcker inte att enbart ha oskyldiga händer den dag vi står inför honom som är ren, som likt ”ett lamm utan fel och lyte” (1 Petr 1:19) frivilligt utgöt sitt dyrbara blod för oss.

Rad på rad

Några som hör eller läser detta budskap kanske tror att den andliga utveckling som jag beskriver är utom räckhåll för dem. Vi kanske tror att dessa sanningar gäller andra men inte oss.

Vi kan inte uppnå ett fullkomligt tillstånd i detta liv, men vi kan och bör sträva framåt med tro på Kristus på den trånga och smala stigen och stadigt framåtskrida mot vår eviga bestämmelse. Herrens mönster för andlig utveckling är ”rad på rad, bud på bud, litet här och litet där”. (2 Nephi 28:30) Små, stadiga, ständigt ökande andliga förbättringar är de steg som Herren vill att vi ska ta. Att förbereda sig för att vandra utan skuld inför Gud är ett av de huvudsakliga syftena med jordelivet och en livslång strävan. Det är inte resultatet av sporadiska utbrott av intensiv andlig aktivitet.

Jag vittnar om att Frälsaren stärker och hjälper oss så att vi kan göra stadiga framsteg. Exemplet i Mormons bok på ”många, ja, en stor mängd” (Alma 13:12) i den dåtida kyrkan som var rena och obefläckade inför Gud är en källa till uppmuntran och tröst för mig. Jag misstänker att dessa

medlemmar i den dåtida kyrkan var vanliga enkla män och kvinnor som ni och jag. Dessa människor kunde inte se på synd utan avsky och de "voro gjorda rena och gingo in i Herrens, sin Guds, vila" (v 12). Och dessa principer och denna process för andligt framåtskridande gäller var och en av oss lika mycket, och alltid.

Moronis avslutande inbjudan

Kravet att avkläda sig den naturliga människan och bli en helig, att undvika och övervinna det onda och bli god, att ha oskyldiga händer och rent hjärta, är ett återkommande tema i hela Mormons bok. Moronis avslutande inbjudan i slutet av boken är i själva verket en sammanfattning av detta tema.

"Ja, kommen till Kristus och varen fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eders makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bli fullkomliga i Kristus ...

Och åter, om I genom Guds nåd ären fullkomliga i Kristus och icke förneken hans kraft, då ären I helgade i Kristus genom Guds nåd förmedelst Kristi blods utgjutelse, vilken i Faderns förbund skedde till *edra synders förlåtelse*, så att *I kunnen bli beliga och obefläckade*." (Moroni 10:32–33; kursivering tillagd)

Må ni och jag omvända oss med uppriktigt hjärta och verkligen komma till Kristus. Jag ber att vi genom Frälsarens försoning ska sträva efter att ha både oskyldiga händer och rent hjärta så att vi kan bli heliga och obefläckade. Jag vittnar om att Jesus Kristus är den Evige Faderns Son och vår Frälsare. Han som är obefläckad återlöser oss från synd och stärker oss så att vi kan göra gott och bli bättre. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Stenen som revs loss från berget

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Herren uppfyller sitt löfte om att hans evangelium ska bli som stenen som revs loss från berget utan händer.

Bröder och systrar, jag har tänkt på ett intressant förhållande. En solist sjunger samma sång om och om igen. En orkester upprepar samma musik. Men en talare förväntas komma fram med något nytt varje gång han talar. Jag tänker bryta denna tradition denna morgon och i viss mån upprepa vad jag har sagt vid ett annat tillfälle.

Kyrkan har blivit en stor familj som spritts över jordens yta. Det finns nu över 13 miljoner medlemmar i 176 länder och territorier. Ett förunderligt och härligt verk håller på att genomföras. Herren uppfyller sitt löfte om att hans evangelium ska bli som stenen som revs loss från berget utan händer och som skulle rulla fram och

uppfylla hela jorden, som Daniel såg i en syn. (Se L&F 65:2.) Ett stort under äger rum inför våra ögon.

Jag vill gå tillbaka 184 år till året 1823. Månaden är september, natten mellan den 21–22 september för att vara exakt.

Pojken Joseph Smith hade bett den kvällen innan han gick till sängs. Han bad Herren om förlåtelse för sin lätt-sinnighet. Då inträffade någonting förunderligt. Han säger:

"Medan jag så höll på att åkalla Gud, upptäckte jag ett sken, som syntes i rummet och som tilltog i glans till dess rummet var mera upplyst än vid middagstiden, och snart syntes en person vid sidan av sängen ...

Han kallade mig vid namn och sade till mig, att han var en budbärare sänd av Gud ... och att hans namn var Moroni. Han sade vidare, att Gud hade ett verk för mig att utföra, och att mitt namn skulle hållas i ära och vanära bland alla nationer, släkten och tungomål, eller att man skulle omtala det som gott och ont ibland alla folk." (J S skrifter 2:30, 33)

Pojken måste ha blivit förbluffad över det han hörde. I deras ögon som kände honom var han helt enkelt en fattig, olärd bondpojke. Han hade ingen rikedom. Hans grannar befann sig i samma situation. Hans föräldrar var strävsamma bönder. Området som

de bodde i var lantligt och till större delen okänt. De var helt enkelt vanliga människor som försökte överleva genom hårt arbete.

Men ändå sade en Guds ängel att Josephs "namn skulle hållas i ära och vanära bland alla nationer, slakten och tungomål". Hur kunde det komma sig? Denna beskrivning passar ju in på hela världen.

När vi nu ser tillbaka 177 år på när kyrkan organiserades förundras vi över det som redan har hänt. När kyrkan organiserades år 1830 fanns det bara 6 medlemmar, bara en handfull troende, och de bodde alla i en i stort sett okänd by. Idag har vi blivit den fjärde eller femte största kyrkan i Nordamerika, med församlingar i varje stad av betydelse. Sions stavar blomstrar i varje stat i Förenta staterna, i varje provins i Canada, i varje stat i Mexico, i varje nation i Centralamerika och runt om i Sydamerika.

Församlingar finns överallt på de brittiska öarna och i Europa där många tusen blivit medlemmar i kyrkan under årens lopp. Detta verk har nått ut till de baltiska nationerna och vidare ner genom Bulgarien och Albanien och till andra områden i den delen av världen. Det sträcker sig över Rysslands väldiga områden. Det når upp till Mongoliet och hela vägen ner genom Asiens nationer till Stilla havets öar, Australien och Nya Zeeland, och till Indien och Indonesien. Det blomstrar i många av Afrikas nationer.

Våra generalkonferenser överförs via satellit och andra hjälpmedel på 92 olika språk.

Och detta är bara början. Detta verk kommer att fortsätta att växa och blomstra över hela jorden. Det måste det göra om Moronis löfte till Joseph ska uppfyllas.

Detta verk är unikt och underbart. Det skiljer sig radikalt från varje annan religiös organisation som jag känner till.

När Jesus vandrade på jorden sade han: "Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus." (Joh 17:3)

Joseph hade som 14-åring en upplevelse genom denna härliga första syn som skilde sig från alla andra upptecknade mänskliga upplevelser. Inte under någon annan tid som vi har någon uppteckning över har Gud vår evige Fader och hans älskade Son, den uppståndne Herren, visat sig på jorden tillsammans.

När Jesus döptes i floden Jordan av Johannes hördes Guds röst, men han syntes inte. På Förklaringsberget hördes ånyo Guds röst, men det finns ingen uppteckning om att han skulle ha visat sig. Stefanus såg Herren på Faderns högra sida, men de talade inte till honom och gav inga instruktioner.

Efter sin uppståndelse uppenbarade sig Jesus för nephiterna på västra halvklotet. Den Allsmåttiges röst hördes tre gånger, han introducerade den uppståndne Kristus, men Fadern uppenbarade sig inte.

Hur verkligt anmärkningsvärd var då inte den syn år 1820 då Joseph bad i skogen och både Fadern och Sonen visade sig för honom. En av dem talade till honom, nämnde honom vid namn och pekade på den andre och sade: "Denne är min älskade Son. Hör honom." (J S skrifter 2:17)

Ingenting liknande hade någonsin hänt tidigare. Man kommer osökt att undra varför det var så viktigt att både Fadern och Sonen visade sig. Jag tror att det var för att de inledde tidernas fullhets utdelning, evangeliets sista och slutliga tidsutdelning, då allting från alla tidigare utdelningar skulle samlas till ett. Detta skulle utgöra det sista kapitlet i den långa krönikan om Guds handlande mot män och kvinnor på jorden.

Efter Frälsarens död avföll gradvis den kyrka han upprättat. Uppfyllda blev Jesajas ord: "Jorden har blivit örenad under sina invånare, ty de har överträtt Guds undervisning, kränkt lagarna och brutit det eviga förbundet." (Jes 24:5)

Eftersom människor insåg betydelsen av att få kunskap om Guds sanna natur hade de kämpat med att finna ett sätt att definiera honom. Lärda präster argumenterade med varandra. När Konstantin blev kristen på 300-talet sammankallade han ett stort koncilium av lärda män i förhoppningen att de skulle nå fram till en slutsats och insikt om gudomens sanna natur. Allt de kom fram till var en kompromiss av olika åsikter. Resultatet blev den nicenska trosbekännelsen år 325 e. Kr. Denna, och efterföljande trosbekännelser, har sedan dess blivit den vedertagna läran om gudomens natur för de flesta kristna.

Jag har läst dem alla ett antal gånger. Jag förstår dem inte. Jag tror inte att andra förstår dem. Jag är säker på att Herren också visste att många inte skulle förstå dem. Och så, år 1820, i denna oförlitliga syn, visade sig Fadern och Sonen för den unge Joseph. De talade till honom med ord som var hörbara och han talade till dem. De kunde se. De kunde tala. De kunde höra. De var personliga. De hade substans. De var inte inbillade varelses. De var varelses som hade en kropp. Och utifrån denna erfarenhet har vår unika och sanna insikt om gudomens natur kommit.

Det är inte att undra över att när Joseph år 1842 skrev Trosartiklarna så placerade han som nummer ett: "Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden." (Trosartikel 1)

Som ni alla känner till följde under årens lopp en veritabel "sky av vittnen", som Paulus profetiskt uttryckte det. (Se Hebr 12:1.)

Först kom Moroni med plåtarna varifrån Mormons bok översattes. Detta var verkligen något enastående och anmärkningsvärt. Josephs berättelse om guldplåtarna var sällsam. Den var svår att tro på och lätt att ifrågasätta. Kunde han ha skrivit den av egen förmåga? Här finns den, bröder och systrar, för alla att se, bläddra i och läsa. Varje försök att förklara dess ursprung, annorlunda än den förklaring han själv gav, har fallit på sin egen orimlighet. Han var till största delen utbildad, och ändå frambringade han på mycket kort tid den översättning som i publicerad form överstiger 500 sidor.

Paulus förkunnar: "Efter två eller tre vittnens ... vittnesmål skall varje sak avgöras." (2 Kor 13:1)

Bibeln hade stått ensam i århundraden. Det är en värdefull och

underbar bok. Nu fanns det ett andra vittne som förkunnade Kristi gudomlighet. Mormons bok är den enda bok som någonsin publicerats, som jag känner till, som bär med sig löftet att den som andäktigt läser den och i bön frågar om den är sann, ska få uppenbarhet att den är sann genom den Helige Andens kraft.

Sedan den första publiceringen i ett lantligt tryckeri i Palmyra i New York, har mer än 133 miljoner exemplar tryckts. Den har översatts till 105 språk. För inte så länge sedan utsågs den till en av de tjugo mest inflytelserika böckerna som någonsin publicerats i Nordamerika.

Nyligen såldes en förstaupplaga för 105 000 dollar. Men den billigaste pocketutgåva är lika värdefull för den läsare som älskar dess budskap och språk.

Under alla dessa år har kritiker försökt att förklara den. De har opponerat sig mot den. De har hånat den. Men den har överlevt dem alla och dess inflytande är idag större än vid någon annan tidpunkt i dess historia.

I serien av händelser kom därefter prästadömet återställelse, förlänat av uppståndna varelser som innehade det när Frälsaren vandrade på jorden. Detta ägde rum 1829 när Joseph bara var 23 år.

Efter det att prästadömet hade tagits emot organiserades kyrkan den 6 april 1830, när Joseph var en ung man ännu inte 25 år fyllda. Återigen, organisationen är unik och skiljer sig från traditionell kristenhet. Den drivs till största delen av ett lekmannaprästskap. Frivilligt tjänande är dess genialitet. Allteftersom den har vuxit och spritt sig utomlands har tusentals

trofasta och dugliga män lett dess verksamhet.

Idag häpnar jag över de förunderliga ting som Gud uppenbarade för sin utnämnde profet medan han fortfarande var ung och på det hela taget okänd. Själva språket i dessa uppenbarelser ligger bortom även en mycket lärd persons förmåga.

Vetenskapsmän som inte tillhör vår tro, som inte accepterar våra enastående lärosatser, är förbryllade över detta verks stora framgång, vilket påverkar människors hjärtan över hela jorden. Allt detta är vi tack skyldiga Joseph, profeten, siaren och uppenbararen, Herren Jesu Kristi apostel, som var förutordinerad att komma fram i denna generation som ett redskap i den Allsmäktiges händer för att återställa till jorden det som Frälsaren lärde medan han vandrade på Palestinas vägar.

Idag bekräftar jag mitt vittnesbörd för er om profeten Josephs kallelse, om hans verk, om att hans blod beseglade hans vittnesbörd som martyr för den eviga sanningen. Var och en av er kan också vittna om detta. Ni och jag ställs inför den avgörande frågan om vi ska acceptera sanningen om den första synen och det som följde därpå. Hela denna kyrkas giltighet vilar på om det är sant. Om det är sant, och jag vittnar om det, då är det verk som vi är engagerade i det viktigaste arbetet på jorden.

Jag vittnar för er om att detta är sant, och jag nedkallar himlens välsignelser över er. Må himlens fönster öppnas och välsignelser strömma ut över er enligt Herrens löfte. Glöm aldrig att detta var hans löfte, och att han har makten och förmågan att se till att det uppfylls. Detta är min bön, och jag vill ge er min välsignelse och min kärlek i vår Återlösares heliga namn, ja, i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

Personlig uppenbarelse: Profeternas undervisning och exempel

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Personlig uppenbarelse är sättet varpå vi själva får kunskap om vår tillvaros allra viktigaste sanningar.

När vi nu börjar den avslutande sessionen av denna historiska konferens uttrycker jag tillsammans med er min tacksamhet för förmånen att få inrösta president Henry B Eyring som rådgivare i första presidentskapet, äldste Quentin L

Cook i de tolv apostlarnas kворum och äldste Walter F González som en av de sju presidenterna för de sjuttios kворum. Jag ger dem min kärlek och mitt stöd och vittnar om att de är kallade av Gud genom en levande profet, president Gordon B Hinckley, "enligt uppenbarelSENS och profetians ande".¹

Händelserna under de senaste två dagarna visar oss behovet av uppenbarelse i Herrens verk och personlig uppenbarelse i vårt eget liv. Personlig uppenbarelse är sättet varpå vi själva får kunskap om vår tillvaros allra viktigaste sanningar: Att Gud, vår evige Fader, och hans Son Jesus Kristus verkligen finns, att det återställda evangeliet och Guds syfte för och vägledning till oss är sanna och verkliga.

Mycket av det jag vet om personlig uppenbarelse har jag lärt mig av profeters exempel, både forntida och

nutida. Den här eftermiddagen vill jag dela med mig av några av dessa personliga exempel i hopp om att de ska inspirera var och en av oss att söka välsignelsen av personlig uppenbarelse i vårt eget liv.

Som ung regionrepresentant fick jag i uppdrag att bistå äldste Marion G Romney vid omorganisationen av en stav. Under den långa, händelselösa resan till konferensen började vi tala om den andliga aspekten av vårt uppdrag. Äldste Romney undervisade mig om hur Herren välsignar oss med uppenbarelse. ”Robert”, sade han, ”jag har lärt mig att när vi är ute i Herrens tjänst så välsignar han oss så att vi kan utföra allt vi är ombedda att göra.” Äldste Romney förklarade vidare att vi skulle anlända till den avlägsna staden, knäböja i bön, intervjua prästadömsbärare, knäböja igen och då skulle den Helige Anden uppenbara för oss vem Herren utvalt att bli den nye stavs-presidenten. Han lovade mig att det skulle bli en av de största andliga upplevelserna i mitt liv, och det blev det.

Vi har alla sänts till jorden av vår himmelske Fader för att visa oss värdiga evigt liv: ”Detta är evigt liv att

de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus.”² Hur kan vi personligen lära känna Fadern och Sonen? Genom personlig uppenbarelse. Personlig uppenbarelse är sättet varpå vår himmelske Fader hjälper oss lära känna honom och hans Son, lära oss om och efterleva evangeliet, uthärda till änden i rättfärdighet och bli värdiga evigt liv — återvända tillbaka till deras närhet.

Ni kanske undrar: ”Hur får man personlig uppenbarelse?” Paulus rådde de heliga att förlita sig på Anden och inte på världens visdom.³ För att få denna ande börjar vi med bön. President Lorenzo Snow studerade evangeliet i flera år innan han blev medlem i kyrkan. Men han fick inte ett vittnesbörd förrän tre veckor efter sitt dop när han dragit sig undan för att be. ”Guds Ande sänkte sig över mig”, sade han. ”O, vilken glädje och lycka jag kände ... [ty] jag fick därefter en fullkomlig kunskap om att Gud lever, att Jesus Kristus är Guds Son och att det heliga prästadömet och evangeliets fullhet hade återställts.”⁴

Jag har lärt mig att bönen utgör en fast grund för personlig uppenbarelse. Men det krävs mer av oss. När jag var

regionrepresentant fick jag möjlighet att ta lärdom av en annan apostel, äldste Boyd K Packer. Vi hade fått i uppdrag att omorganisera en stav och började med att knäböja i bön tillsammans. Efter att ha intervjuat prästadömsledare och bett föreslog äldste Packer att vi skulle gå runt byggnaden tillsammans. Medan vi gick visade han på en ytterst viktig princip i processen för personlig uppenbarelse — principen som Herren undervisade Oliver Cowdery om: ”Se ... du måste utforska det i ditt eget sinne.”⁵ Vi begrundade vårt uppdrag, rådgjorde med varandra och lyssnade till Andens röst. Sedan återvände vi, vi bad och studerade vidare och sedan var vi beredda att ta emot uppenbarelse.

Uppenbarelse kommer i Herrens bestämda tid, vilket ofta innebär att vi måste gå vidare i tro, även om vi inte har fått alla svar vi önskar. Som generalauktoritet fick jag i uppdrag att hjälpa till att omorganisera ett stavs-presidentskap under äldste Ezra Taft Bensons ledning. Efter bön, intervjuer, studier och bön igen frågade äldste Benson om jag visste vem som skulle bli den nye presidenten. Jag sade att jag inte hade fått

inspiration om det än. Han tittade på mig en lång stund och sade sedan att det hade inte han heller. Men vi *kände* oss inspirerade att be tre värddiga prästadömsbärare tala under lördagskvällens session under konferensen. När den tredje mannen började tala sade Anden till mig att det var han som skulle kallas till stavsprezydent. Jag tittade på president Benson och såg tårar rinna nerför hans kinder. Uppenbarelse kom till oss båda — men endast på grund av att vi fortsatte att söka vår himmelske Faderns vilja medan vi gick vidare i tro.

Tidigt under min verksamhet i kyrkan undervisade äldste Harold B Lee mig om detta när han kom för att organisera en ny stav i distriktet vi bodde i. Äldste Lee frågade mig, som nyinröstad biskop, om jag var villig att delta i en presskonferens tillsammans med honom. Där ställde en intensiv ung reporter en utmanande fråga till äldste Lee. Han sade: ”Du kallar dig profet. När fick du uppenbarelse senast, och vad handlade den om?” Äldste Lee väntade ett ögonblick, såg honom i ögonen och svarade stillsamt: ”Det var igår eftermiddag omkring klockan tre. Vi bad om vem som skulle kallas som president för den nya staven och vi fick veta vem det skulle vara.” Reporterens hjärta veknade. Jag kommer aldrig att glömma Anden som fyllde rummet när äldste Lee bar mäktigt vittnesbörd om den uppenbarelse som tas emot av dem som trofast söker utföra Herrens vilja.

Som trofasta barn, ungdomar, föräldrar, lärare och ledare kan vi få personlig uppenbarelse oftare än vi inser. Ju mer vi tar emot och inser att vi får personlig uppenbarelse, desto mer växer vårt vittnesbörd. Som biskop växte mitt vittnesbörd varje gång jag fick uppenbarelse om att kalla en av mina församlingsmedlemmar till ett ämbete. Det vittnesbördet har stärkts varje gång jag ser

generalauktoriteter och generalämbetsmän, områdessjuttio och stavsprezydenters kallas eller få ett nytt uppdrag. Än viktigare är att jag stärks av den personliga uppenbarelse jag får i min roll som son till Gud och som make och far. Jag är så tacksam för Andens vägledning i vårt hem när vi ber och söker vägledning i familjeangelägenheter.

För oss alla följer våra personliga uppenbarelsen samma mönster som för uppenbarelsen till profeter som skrifterna berättar om. Adam och Eva åkallade Herrens namn och fick personlig uppenbarelse, bland annat kunskap om Frälsaren.⁶ Enok, Abraham och Mose sökte vägledning för sitt folks välfärd och fick underbara uppenbarelsen som finns nedtecknade i Den kostbara pärlan.⁷ Elias personliga uppenbarelse kom genom en svag susning.⁸ Daniels kom i en dröm.⁹ Petrus personliga uppenbarelse gav honom ett vittnesbörd om att Jesus är Kristus.¹⁰ Lehi och Nephi fick uppenbarelse om Frälsaren och frälsningsplanen, och i stort sett alla profeter i Bibeln och Mormons bok fick uppenbarelsen som varnade, undervisade, stärkte och tröstade dem och deras folk.¹¹ Efter många böner i templet fick president Spencer W Kimball uppenbarelsen om prästadömet.¹² Och efter att ha bett om att templet välsignelser skulle nå ut till fler medlemmar i kyrkan fick president Hinckley uppenbarelse om att bygga de mindre templet.¹³

Profeter får personlig uppenbarelse som hjälper dem i deras eget liv och i att leda kyrkan på jorden. Vårt ansvar är att söka personlig uppenbarelse för egen del och för de ansvarsuppgifter som Herren gett oss.

Under de senaste veckorna har president Hinckley sökt uppenbarelse om kallelserna som skulle tillkännages under denna konferens. För ungefär en månad sedan under

vårt torsdagsmöte för första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum lyssnade jag när president Hinckley uppsände en enkel, innerlig bön om andlig vägledning. Svaret på hans uppriktiga bön har nu delgetts oss alla.

Ser vi mönstret för uppenbarelse i profeternas liv? Använder vi också det mönstret för att forma vårt liv?

Vi vet att mönstret är inriktat på försoningen.¹⁴ Vi tar emot försoningens välsignelser när vi omvänder oss från våra synder och håller buden. Vi ingick förbund att göra detta när vi döptes, och vi förnyar dessa förbund varje vecka när vi tar emot sakramentet. När vi går vidare i rättfärdighet kan vi liksom Samuel säga: ”Tala [Herre], din tjänare hör.”¹⁵ Och Herren svarar: ”Saliga är era ögon som ser och era öron som hör.”¹⁶

Vi förbereder oss för att ta emot personlig uppenbarelse på samma sätt som profeterna, genom att studera skrifterna, fasta, be och stärka vår tro. Tro är nyckeln. Kom ihåg hur Joseph förberedde sig för den första synen:

”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud ...

Men han skall be i tro utan att tvivla.”¹⁷

Genom orubblig tro lär vi oss personligen att ”det är genom tro som underverk göras”.¹⁸

Oftast kommer dessa underverk inte som en fysisk uppvisning av Guds kraft — att dela Röda havet, uppväcka döda, rasera fångelsemurar eller få besök av himmelska budbärare. De flesta undren är avsiktligt en *andlig* uppvisning av Guds kraft — innerlig barmhärtighet som stilla skänks genom intryck, idéer, en känsla av tillförsikt, lösningar på problem, styrka att klara av svårigheter och stöd att uthärda besvikelser och sorg.

Dessa underverk kommer till oss när ”[vår] tro har bestått provet”¹⁹ som

det står i skrifterna. Ibland består det provet av tiden det tar innan ett svar kommer. När president David O McKay var ung och vaktade boskap ville han få ett vittnesbörd om något, men det kom inte förrän många år senare medan han verkade som missionär i Skottland. Han skrev: ”Det var en manifestation som jag som tvivlande ungdom innerligt hade bett om i hemlighet på kullar och ängar. Det bevisade för mig att uppriktig bön besvaras ’någon gång, någonstans’.”²⁰

Svaret kanske är: ”Inte än — var tålmodig och vänta.”

Jag vittnar om att oavsett om det sker på en kulle eller äng, i en lund eller i en kammare, eller i kommande evigheter, så kommer Frälsarens ord till var och en av oss att uppfyllas. ”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.”²¹ Vi har befallts att *inte* be om tecken, men vi *har* befallts att ”sök[a] ... efter de bästa gåvorna”.²² Dessa gåvor omfattar den Helige Anden och personlig uppenbarelse. Uppenbarelse kommer ”rad på rad, bud på bud”, som Frälsaren sade och ”den som mottager vill ... [Herren] giva mer”.²³

När vi lämnar denna konferens ber jag var och en av oss att söka oftare och ta emot mer av Guds Ande. Frälsaren bad att hans lärjungar i den nya världen skulle få hans ande. Sedan, som ett exempel för oss alla, avlägsnade han sig från lärjungarna och tackade vår himmelske Fader i bön för att han skänkte dem den.²⁴ Låt oss följa hans exempel och be om Guds ande och uttrycka vår tacksamhet för dess underbara välsignelser i vårt liv.

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att Jesus Kristus lever och leder sin kyrka genom en levande profet, president Gordon B Hinckley. Jag vet — *jag vet* — att president Hinckley leder denna kyrka genom uppenbarelse. Som Alma uttryckte det: ”Se, jag säger eder, att Guds Ande har kungjort [detta] för mig. Se, jag har fastat och bett i många dagar ... och nu vet jag för min egen del, att de äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dem för mig ... och detta är uppenbarelsens ande, som är i mig.”²⁵

Att var och en av oss må ta emot den anden, välsignas med personlig uppenbarelse och personligen få veta att detta är sant, är min innerliga bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 8:24.
2. Joh 17:3.
3. Se 1 Kor 2:11–16.
4. Citerad i Eliza R Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s 8.
5. L&F 9:8.
6. Se Moses 5:4–11.
7. Se 1 Mos 18:23–33; 2 Mos 3:1–3; 32:31–33; Moses 1:1–2, 24; 6:26–37; 7:2–4; Abraham 1:1–2, 15–19.

8. Se 1 Kung 19:11–12.
9. Se Dan 2:16–20.
10. Se Matt 16:15–17.
11. Se 1 Nephi 2:16; 11:1–2; för ytterligare exempel, se Mosiah 3:1–4; Alma 43:23; Helaman 7–8; 3 Nephi 1:10–13; Mormon 8:34–35; Ether 3:1–6, 13–14, 25.
12. Se ”Letter of the First Presidency Regarding Revelation on the Priesthood”, *Tambuli*, jul 1978, s 31; se också *Nordstjärnan*, april 1979, s 25–26.
13. Se ”Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete”, *Nordstjärnan*, jan 1998, s 50.
14. Se App 9; Mosiah 27; Alma 36.
15. 1 Sam 3:10.
16. Matt 13:16.
17. Jak 1:5–6.
18. Moroni 7:37.
19. Ether 12:6.
20. Citerad i Francis M Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), s 50; se *Kyrkans presidenters lärdomar: David O McKay*, s XVIII.
21. Matt 7:7; Luk 11:9; se också 3 Nephi 14:7.
22. L&F 46:8.
23. 2 Nephi 28:30.
24. Se 3 Nephi 19:19–23.
25. Alma 5:46.

Sanning: Grunden för rätta beslut

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kворum

Kunskap om sanning har föga värde om vi inte tillämpar den för att fatta rätta beslut.

Sanningen är ju den enda vetliga grund vi kan fatta visa beslut utifrån, men hur kan vi veta vad som verkligen är sant? Allt fler personer märker att det blir allt svårare att fatta kloka beslut på grund av den informationsspackade värld vi lever i. Vi tvångsmatas ständigt av en störtflod av råd och marknadsföring som överfaller oss från alla håll genom media, Internet och på andra sätt. I varje givet ämne kan vi få flera passionerat givna och noga framtagna budskap med lösningar. Men två av lösningarna kan ofta vara varandras motsatser. Inte undra på att en del är förvirrade och inte vet hur man fattar rätt beslut.

För att ytterligare komplicera frågan försöker man övertyga oss om att vårt beslut måste vara socialt acceptabelt och politiskt korrekt. Om man begrundar det tillvägagångssättet inser man hur fel det är. Eftersom sociala och politiska ramar varierar stort världen över och kan förändras dramatiskt med tiden, är dåraktigheten i att fatta beslut utifrån dem uppenbar.

Det finns två sätt att finna sanningen på — båda är användbara så länge vi följer reglerna de grundar sig på. Det första är den vetenskapliga metoden. Det kan kräva en analys av data för att bekräfta en teori eller att fastslå en gällande princip genom experiment. Den vetenskapliga metoden är ett viktigt sätt att söka sanning på. Men den begränsas av två faktorer. För det första kan vi aldrig vara säkra på att vi har funnit den absoluta sanningen, trots att vi ofta kommer närmare och närmare den. För det andra kan vi ibland, hur noga vi än tillämpar metoden, få fel svar.

Det bästa sättet att finna sanning på är helt enkelt att gå till källan till all sanning och fråga eller handla enligt inspiration.¹ För att det ska fungera måste två saker gälla: För det första osviktig tillit till all sannings källa. För det andra en villighet att hålla Guds

bud för att kunna ha en andlig kommunikation med honom. Äldste Robert D Hales har just talat till oss om personlig uppenbarelse och hur man får den.

Den vetenskapliga metoden²

Vad har vi lärt oss av den vetenskapliga metoden för att finna sanning? Låt mig illustrera med ett exempel. Trots alla mina ansträngningar har jag inte ens kommit i närheten av att förstå vidden, djupet och den oerhörda storslagenheten i det som vår helige himmelske Fader Elohim har låtit uppenbara genom den vetenskapliga metoden. Om vi kunde förflytta oss ut i rymden skulle vi först se jorden som astronauterna gjorde. Längre ut skulle vi sitta på första parkett och se solen och planeterna i deras banor. Det skulle se ut som en liten cirkel med planeter mitt bland otaliga glittrande stjärnor. Om vi kunde fortsätta utåt skulle vi få en himmelsk överblick över Vintergatans spiral med över hundra miljarder stjärnor som kretsar kring en axel, där deras bana styrs av tyngdkraften och kretsar kring ett koncentrerat centralt område. Bortom detta skulle vi se en grupp galaxer som kallas för Vågens stjärnhop, som en del anser att vintergatan är en del av, omkring 50 miljoner ljusår bort. Bortom detta finns det galaxer omkring 10 miljarder ljusår bort som Hubbleteleskopet har fotograferat. Det snurrar i huvudet när man tänker på hur långt borta det är eftersom ljuset färdas omkring 300 000 kilometer per sekund. Inte ens från detta fenomenala perspektiv finns det det minsta bevis på att det finns en gräns för Gud Faderns skapelser.

Hur imponerande denna fantastiska bild av himlen än är så finns det något annat som lika starkt bekräftar den ofattbara vidden av vår himmelske Faders förmåga. Om vi skulle färdas i motsatt riktning för att utforska hur

En del av de vänskapskontakter som görs sker mellan konferenssessionerna i Danmark.

materian är uppbyggd skulle vi se en förstoring av en DNA-molekyls dubbelspirall. Detta är den otroliga molekylära struktur som kan kopiera sig själv och som styr vår fysiska kropps uppbyggnad. Vidare forskning skulle föra oss ner på atomnivå, där vi ser de protoner, neutroner och elektroner vi hört talas om.

Om vi skulle tränga djupare in i mysteriet med skapelsens elementära beståndsdelar når vi gränsen för vad vi vet idag. Under de senaste 70 åren har vi lärt oss mycket om materians struktur. En standardmodell över elementarpartiklar och krafterna som verkar mellan dem har tagits fram. Den grundar sig på experiment som har påvisat förekomsten av elementarpartiklar som kallas kvarkar och andra som kallas leptoner. Modellen förklarar hur materian binds samman och bryts upp, men ger ännu inte en tillfredsställande förklaring av tyngdkraften. Vidare anser en del att ännu kraftfullare verktyg än de som använts för att vi ska nå vår nuvarande insikt i materian, kan avslöja ytterligare elementarpartiklar. Så än så länge finns det mer för den vetenskapliga metoden att lära om vår himmelske Faders skapelser.

Vi ser hur den vetenskapliga metoden i hög grad har vidgat vår kunskap när Herren har inspirerat begåvade män, som kanske inte förstår vem som skapade dessa ting eller av vilken anledning de skapades. Många av dem kanske inte inser att sådan inspiration ges eller ger Gud äran som källan till deras bidrag. Jag uppmuntrades nyligen då president Henry B Eyring berättade om en upplevelse som hans begåvade far hade då han samtalade med andra framstående vetenskapsmän. Han frågade dem om deras forskning visade på att det fanns en högre intelligens som samordnade allting. De uttryckte alla sin övertygelse om att en sådan intelligens existerar.

Trots sin begränsning antyder vår insikt om vår Faders skapelser att de till större delen består av tomt utrymme. Även det vi anser vara solitt, fast och påtagligt, när man ser på himlavalvets enorma sfär eller in i det minsta materia, är till större delen tomt utrymme som Gud, vår Fader, har fullständig kontroll över och använder för sina upphöjda syften.

Metod: Uppenbarad sanning

Vad har vi lärt oss om sanningen genom uppenbarelse?

För århundraden sedan lät Gud Fadern några av sina profeter se alla hans vidsträckta skapelser genom den Helige Anden. Han förklarade också varför han skapat dem: ”Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägbringa odödlighet och evigt liv för människan.”³ Enok var en av dessa profeter. Han iakttog hur himmelens Gud grät när han såg hur Satans makt och inflytande hade vänt många på jorden till det onda.

Enok förkunnade:

”Huru kommer det sig, att du kan gråta, du som är helig och från evighet till evighet?

”Om en människa kunde räkna alla ... miljoner jordar liksom denna, skulle det icke vara en början till dina skapelsers antal; och ditt täckelse är fortfarande utsträckt; och dock är du ... rättvis, du är barmhärtig och nådig evinnerligen ...

och intet annat än frid, rättvisa och sanning är din trons boning, och barmhärtighet skall gå framför ditt ansikte och icke hava någon ände; huru kan du då fälla tårar?

Herren sade till Enok: Se, dessa dina bröder. De äro mina egna händer verk, och jag gav dem deras kunskap ... och ... [jag] gav ...

människan hennes handlingsfrihet.

Till dina bröder har jag sagt och även bjudit att älska varandra och att välja mig, sin Fader, men se, de äro kärlekslösa och hata sitt eget blod.¹⁴

Med rätta sade Gud Fadern till Mose:

”Otaliga världar har jag skapat, och jag skapade också dem för min egen avsikt; och genom Sonen, som är min Enfödde, skapade jag dem ...

Det finns många världar ... och de äro oräkneliga för människor, men för mig äro alla ting räknade, ty de äro mina och jag känner dem.¹⁵

Kunskap om sanning har föga värde om vi inte tillämpar den för att fatta korrekta beslut. Tänk er ett ögonblick en man, mycket överviktig, som närmar sig en hylla med bakverk. Han tänker: Doktorn sade till dig att inte äta sådant mer. Det är inte nyttigt. De tillfredsställer bara tillfälligtvis din aptit. Du kommer att må dåligt resten av dagen om du äter dem. Du har beslutat dig för att inte äta dem längre. Men sedan hör han sig själv säga: ”Jag tar två wienerlängder och ett par av de där chokladmunkarna. En gång till skadar inte. Jag gör det

bara en gång till och det här är sista gången.”

Tro och karaktär

Processen att finna sanning kräver ibland enorma ansträngningar tillsammans med djup tro på vår Fader och hans förhärligade Son. Gud avsåg detta för att du skulle utveckla din karaktär. En värdig karaktär stärker din förmåga att lydigt följa Andens ledning när du fattar viktiga beslut. En rättfärdig karaktär är vad du blir. Den är viktigare än det du äger, det du har lärt dig och de mål du har uppnått. Den gör att man kan lita på dig. En rättfärdig karaktär utgör grunden till andlig styrka. Den gör det möjligt för dig att i prövningarnas stund fatta svåra, ytterst viktiga beslut, till och med när de verkar överväldigande.

Jag vittnar om att varken Satan eller någon annan kraft kan försvaga eller förstöra din växande karaktär. Det kan bara du göra, genom olydnad.

Sök att förstå och tillämpa denna ytterst viktiga princip i ditt liv: Ditt utövande av tro bygger karaktären. En starkt karaktär ökar din förmåga att utöva större tro. På så sätt ökar din

tillit till att du kan fatta rätt beslut. Och detta stärkande kretslopp fortsätter. Ju mer din karaktär stärks, desto större förmåga har du att utöva trons kraft och få en ännu starkare karaktär.

Vår Fader och hans Son

Med tanke på vidden av det som vi endast kan börja förstå, och utan tvivel inte till fullo begripa, hur tack samma är vi då inte över att denne Gud med ofattbar makt är vår Fader. Han är en kärleksfull, förstående, medkännande och tålmodig Fader. Han skapade oss som sina barn. Han behandlar oss som en älskad son eller dotter. Han får oss att känna oss älskade, uppskattade, värdefulla och omtyckta. Han har gett oss sin barmhärtighetsplan⁶ och när vi är lydiga utrustat oss med förmåga att fatta rätta beslut. Han har genom sin helige Son gett oss ett sätt att leva, växa, utvecklas och stadigt gå framåt på den väg som leder till att vi för evigt kan stå under hans vägledning och inflytande.

Jag älskar vår Fader i himlen mer än jag kan uttrycka. I all ödmjukhet bär jag högtidligt vittne om att denne skapelsens Mästare av ojämförlig förmåga är vår barmhärtige helige Fader. Hans älskade Son gav sitt liv i absolut lydnad mot sin Fader för att krossa dödens bojar och bli vår Mästare, vår Återlösare, vår Frälsare. Även om jag inte till fullo förstår all deras makt har jag en viss insikt i deras förmåga att intensivt uttrycka sin kärlek. Jag bär ödmjukt högtidligt vittne om att de lever och älskar oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se MB Jakob 4:8.
2. För ytterligare information, se *McGraw-Hill Concise Encyclopedia of Physics* (2005); Philip Morrison och andra, *Powers of Ten* (1982); www.particleadventure.org; och www.atlasoftheuniverse.com.
3. Moses 1:39.
4. Moses 7:29–33.
5. Moses 1:33, 35.
6. Se Alma 42:31.

Näring genom Guds goda ord

DANIEL K JUDD

förste rådgivare i Söndagsskolans presidentskap

Det är viktigt att vi ger näring åt dem vi undervisar och leder genom att fokusera på de grundläggande lärdomar, principer och tillämpningar som betonas i skrifterna och i nutida profeters ord.

Som ung arbetade jag och min far och mina bröder med att föda upp nötkreatur och hästar på vår gård i södra Utah och norra Arizona. Min far lärde oss att när vi ville fånga en av hästarna för att kunna rida på den, behövde vi bara hålla en handfull sädeskorn i en hink och skaka den några sekunder. Det spelade ingen roll om hästarna var i en inhägnad eller på en stor äng, de brukade komma galopperande för att få äta kornen. Vi kunde sedan försiktigt lägga ett betsel över deras huvud medan de åt. Det förbluffade oss alltid

att se hur en sådan enkel sak kunde fungera så bra.

Vid några tillfällen, när vi inte ville ta oss tid att hämta spannmål från ladan, lade vi jord i hinken och skakade den, i ett försök att lura hästarna att tro att vi hade något gott som de skulle få äta. När hästarna upptäckte vårt bedrägeri stannade en del kvar, men andra försvann fort därifrån och var nästan omöjliga att fånga. Det tog ofta flera dagar att återfå deras förtroende. Vi lärde oss att om vi tog oss tid att regelbundet mata våra hästar med spannmål så blev de mycket lättare att arbeta med och de fick mer näring och större styrka.

Även om det har gått många år sedan mina dagar på ranchen, har den erfarenhet jag just beskrivit varit till hjälp när jag funderat över följande frågor: Vad kan vi som lärare och ledare i kyrkan göra för att ge mer doktrinär och andlig näring till dem som vi tjänar?

Äldste Jeffrey R Holland har sagt: "De flesta människor kommer inte till kyrkan för att enbart söka efter några nya fakta om evangeliet, eller för att träffa gamla vänner, även om båda delarna är betydelsefulla. De kommer

för att söka en andlig upplevelse. De söker frid. De önskar få sin tro stärkt och sitt hopp förnyat. De önskar, kort sagt, få näring genom Guds goda ord och bli stärkta genom himlens krafter. De av oss som kallas för att tala eller undervisa eller leda har en förpliktelse att hjälpa dem med detta, på bästa möjliga sätt."¹

Frälsaren och hans tjänare har inte bara undervisat om vikten av att hjälpa andra att "få näring genom Guds goda ord" (Moroni 6:4), utan de har också stått för inspirerad ledning om hur undervisning och ledarskap bäst kan utföras. Kapitel 50 i Läran och förbunden är ett av många skriftställen som ger sådana värdefulla råd. Efter att ha bekräftat den oro som rådde i några av kyrkans första grenar, undervisade Frälsaren en grupp ledare om lösningen till problemen de stod inför. Han började sin undervisning med att ställa en viktig fråga: "Därför frågar jag, Herren, eder: Vartill bleven I ordinerade?" (L&F 50:13) Herrrens välkända svar kommer i vers fjorton: "Till att predika mitt evangelium genom Anden, ja, Hugsvälaren, som sändes för att undervisa om sanningen."

Lösningarna till de problem som de heliga stod inför 1831 gäller även de utmaningar vi möter i dag — vi ska undervisa om Jesu Kristi evangelium genom den Helige Andens kraft.

Kapitel 50 innehåller flera viktiga lösningar på hur vi ger näring till dem vi undervisar och leder. Den första lösningen finns i Frälsarens uppmaning att "predika *mitt* evangelium". (L&F 50:14, kursiveringen tillagd) Skrifterna lär oss tydligt att det evangelium vi ska undervisa om inte är "världens visdom" (Mosiah 24:7) utan "Kristi lära". (2 Nephi 31:21) Även om Jesu Kristi evangelium innefattar all sanning, har inte alla sanningar lika stort värde.² Frälsaren förklarade tydligt att *hans* evangelium först och främst är hans stora försoningsoffer. Hans

evangelium är också en inbjudan att ta emot försoningens välsignelser genom att tro på Kristus, omvända oss, döpas och ta emot den Helige Anden samt trofast uthärda till änden.³

På samma sätt som jag som ung man lärde mig att spannmål var mer lockande för våra hästar än en hink jord, lärde jag mig också att spannmål gav mer näring än hö, hö gav mer näring än halm och att det går att *mata* en häst utan att för den skull ge honom *näring*. Som lärare och ledare är det viktigt att vi ger näring åt dem vi undervisar och leder genom att fokusera på de lärdomar, principer och tillämpningar som betonas i skrifterna och i nutida profeters ord, hellre än att lägga ner dyrbar tid på mindre viktiga ämnen och källor.

Som lärare har jag lärt mig att en klassdiskussion med fokus på Jesu Kristi försoning är oändligt mycket viktigare än en diskussion kring sådana ämnen som den exakta placeringen av

den forntida staden Zarahemla på en nutida karta. Som ledare har jag lärt mig att ledarskapsmöten är mycket mer meningsfulla om vår främsta prioritering är en *samordnad* ansträngning att bygga upp tro på Kristus och stärka familjer, och inte bara en *korrelerad* kalender.

Herrens ord i kapitel femtio innehåller en varning om att om vi undervisar ”på annat sätt” än det sätt som Herren har bestämt, ”är det icke av Gud”. (L&F 50:18) Herren har undervisat dem av oss som verkar i kyrkan att inte predika ”något annat än det, som profeterna och apostlarna skrivit och det som Hugsvalaren lär dem genom trons bön”. (L&F 52:9) Betyder detta att lydnad mot Frälsarens förmaning att ”predika mitt evangelium” innebär att varje gång vi håller en lektion eller leder ett möte så ska vi bara undervisa om tro och omvändelse?

Äldste Henry B Eyring besvarade en liknande fråga på detta sätt:

”Naturligtvis inte. Men det betyder att läraren och de som deltar alltid måste vilja föra Herrens Ande in i hjärtat hos medlemmarna i klassrummet för att framkalla tro och beslutssamhet att omvända sig och bli ren.”⁴

En andra lösning till hur vi kan försäkra oss om att de som vi undervisar och leder ”får näring genom Guds goda ord” (Moroni 6:4) finner vi också i Frälsarens befallning att ”predika mitt evangelium genom Anden, ja, Hugsvalaren, som sändes för att undervisa om sanningen”. (L&F 50:14; kursiveringen tillagd) Frälsarens ord befäller oss inte bara att följa Andens maning i våra förberedelser och när vi undervisar, han lär oss också att *det är Anden som är den effektivaste läraren i alla situationer*.

President Joseph Fielding Smith sade: ”Guds ande, som talar till människans ande, har kraft att förmedla sanning med större verkan och

förståelse än en personlig kontakt med himmelska varelser.”⁵

För flera månader sedan deltog jag i ett utbildningsmöte där ett antal generalauktoriteter hade talat. Efter att ha nämnt den utmärkta undervisning som getts, ställde äldste David A Bednar följande fråga: ”Vad lär vi oss av det som inte blivit sagt?” Sedan förklarade han att förutom att ta till oss råden från dem som *talat* eller som skulle tala, skulle vi också noga lyssna efter och anteckna de *outtalade* intryck som den Helige Anden ger.

Följande ord från vår älskade profet, president Gordon B Hinckley, ger ytterligare råd angående Andens undervisning: ”Vi måste ... få våra lärare att tala ur hjärtat och inte ur sina böcker, att förmedla sin kärlek till Herren och detta underbara verk. På något sätt kommer det att tända en gnista i hjärtat hos dem som de undervisar.”⁶

Herrens ord i kapitel 50 i Läran och förbunden ger oss också en inspirerad norm enligt vilken var och en av oss kan värdera hur verkningsfull vår undervisning, vårt ledarskap och vår inläring är. I vers 22 står det: ”Därför förstår den som predikar och den som mottager varandra, och båda känna sig uppbyggda och glädjas med varandra.”

Mina kära bröder och systrar, av hela mitt hjärta ber jag att vi alla ska anstränga oss att ge näring åt dem vi undervisar och dem vi leder genom att förse dem med det livets bröd och det levande vatten som finns i det återställda evangeliet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”Det är från Gud du har kommit som lärare”, *Nordstjärnan*, jul 1998, s 25.
2. Se president Ezra Taft Benson, ”Ett nytt vittne om Kristus”, *Liabona*, jan 1985, s 5.
3. Se L&F 33:11–12; 39:6; 76:40–42; 3 Nephi 27:13–22.
4. ”Ett prästadömskvorum”, *Liabona*, nov 2006, s 43–44.
5. *Frälsningens lära, del 1*, s 44.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 619–620.

Gudaktighetens kraft är uppenbar i Guds tempel

ÄLDSTE OCTAVIANO TENORIO

i de sjuttios kvorum

Gudaktighetens kraft uppenbaras för alla dem som ingår heliga förbund med vår himmelske Fader.

Mina kära bröder och systrar, en av de saker jag är djupt tacksam mot min himmelske Fader för är den möjlighet jag hade att arbeta i femton år som skrivare i templet i Mexico City. På denna heliga plats, liksom i alla tempel, utförs förrättningar för levande och döda genom prästadömet kraft. År 1832 fick profeten Joseph Smith en uppenbarelse om prästadömet:

”Detta större prästadöme förvaltar evangeliet och innehar nyckeln till

rikets hemligheter, ja, nycklarna till kunskapen om Gud.

Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i dess heliga förordningar.” (L&F 84:19–20)

Jag har haft underbara upplevelser inom templets väggar som bevisar det.

År 1993 efter att ha verkat som president för Mexicomissionen Tuxtla Gutiérrez åkte jag och min familj för att hälsa på mina föräldrar som bodde i norra Mexico. Under resan samtalade vi om glädjen i att tjäna Herren och se hur personer hade förändrats som tagit emot evangeliet under de tre år vi var i missionen. Vi talade om dem som hade blivit döpta, konfirmerade och fått prästadömet och om dem som vi visste hade varit i templet och blivit beseglade som familj för evigt.

Min yngste son ställde en fråga som fick mig att fundera: ”Pappa, är du besegrad till dina föräldrar?” Jag svarade att eftersom min far hade varit mindre aktiv i många år, hade min mor och han inte blivit beseglade i templet. För att hjälpa honom att bli aktiv, tänkte jag ut en plan. Mina barn ingick i planen så jag förklarade för

dem hur vi skulle gå till väga. Min far brukade gå upp tidigt varje söndag och köra min mor och syster till kyrkan, åka hem igen, vänta på att mötena skulle ta slut och sedan åka tillbaka och hämta dem. Så jag gav mina barn i uppdrag att följa med honom och säga: "Farfar, kan du göra oss en tjänst?" Jag visste att han skulle svara: "Vad ni än vill, mina barn." Sedan skulle de fråga honom om han ville följa med dem till kyrkan och stanna där så att han kunde höra deras vittnesbörd. Det var den första söndagen i månaden. Jag visste att min far skulle hitta på någon ursäkt för att inte kunna följa med, så jag planerade att komma in i rummet och hjälpa mina barn att övertyga honom.

Det blev snart dags att genomföra planen. Min dotter Susana gick till min far och bad honom om en tjänst. Mycket riktigt, han sade att han skulle göra allt han kunde för dem. Så de

bad honom att följa med till kyrkan, och precis som vi hade trott kom han med en ursäkt: "Det kan jag inte för jag har inte ens duschat." Det var då jag och min fru som gömde oss bakom dörren ropade: "Vi väntar på dig!"

När vi insåg att han inte fattade något beslut gick vi in i rummet och insisterade tillsammans med våra barn: "Duscha!" Duscha!" Då hände det som vi förväntade oss. Min far följde med oss, stannade på mötena, lyssnade på mina barns vittnesbörd och hans hjärta veknade, och från och med den söndagen missade han inte ett möte. Flera månader senare beseglades han vid 78 års ålder till min mor, och vi, deras barn, beseglades till dem.

Jag vet att jag tack vare gudaktighetens kraft som är uppenbar i templets förordningar nu kan återförenas med mina föräldrar för all evighet, ja, efter döden.

Ofta förstår vi inte den fulla innebörden av templets förordningar förrän vi har utstått lidande eller haft upplevelser som skulle ha varit ytterst sorgliga om vi inte hade haft kunskap om frälsningsplanen.

När jag och min hustru hade varit gifta i bara ett och ett halvt år skulle hon föda vårt första barn. Vi hade bestämt att hon skulle föda barnet i Chihuahua colonies där hon var född. På den tiden arbetade jag i Mexico City och vi bestämde att hon skulle åka dit en månad före födseln. Jag skulle komma efter.

Förlossningsdagen kom. Jag var på arbetet då jag fick ett samtal från min svärfar. Det var goda nyheter: "Octaviano, din hustru har fått barn och du har nu en liten dotter som är så vacker." I min glädje började jag berätta det för mina vänner och kolleger, som då ville ha chokladpraliner för att fira min lilla dotters födelse.

Dagen därpå började jag dela ut chokladpraliner i vårt fyra våningar höga kontorshus. När jag hade kommit upp till andra våningen fick jag ett nytt samtal från min svärfar. Den här gången hade han andra nyheter: "Octaviano, din hustru mår bra, men din dotter har dött. Begravningen är i dag och du hinner inte dit. Vad ska du göra?" Jag bad att få prata med Rosa, min hustru, och frågade henne hur hon mådde. Hon sade att hon mådde bra, men att det berodde på hur jag kände mig. Sedan talade vi om frälsningsplanen och drog oss till minnes detta skriftställe:

"Och jag såg även att alla barn som dö innan de uppnått ansvarig ålder äro frälsta i himmelens celestia rike." (L&F 137:10)

Jag frågade henne: "Tror du på det?" Hon sade: "Ja, det gör jag." Sedan sade jag: "Då borde vi vara glada. Jag älskar dig. Och om det är okej för din del tar jag ut min

semester om två veckor, är tillsammans med dig och sedan åker vi tillbaka till Mexico.”

Vi visste att vi en dag skulle återförnas med vår dotter därför att vi hade beseglats genom prästadörets kraft i templet. Vi avslutade samtalet och jag fortsatte att dela ut chokladpraliner på kontoret.

En av mina kolleger som såg det var förvånad och frågade mig hur jag kunde göra det efter att ha fått så förskräckliga nyheter. Jag sade: ”Om du har tre timmar, kan jag förklara för dig varför jag inte är så ledsen och om min kunskap om vad som händer efter döden.” Han hade inte tre timmar just då, men senare hade han det. Det slutade med att vi pratade i fyra timmar. Han tog emot evangeliet och döptes in i kyrkan tillsammans med sin mor och bror efter att ha fått missionärslektionerna.

Jag vet att jag tack vare gudaktighetens kraft som är uppenbar i templets förordningar nu kommer att kunna lära känna min dotter. Jag ska krama henne och vi ska vara tillsammans med henne i evigheten, på samma sätt som vi är tillsammans med våra tre kvarlevande barn.

Jag gläder mig åt orden i Malaki:

”Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda.

Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med tillspillogivning.” (Mal 4:5–6)

Prästadömet gör eviga familjer möjliga. Det gör det möjligt för mig, en son, att vända mitt hjärta till min far, som dog i fjol, och vara lugn i min förhoppning att genom Frälsaren få träffa honom igen. Detta prästadöme gör det möjligt för mig som far att vända mitt hjärta till våra två barn som dog som spädbarn och

vara lugn i min förhoppning att jag genom Frälsaren ska lära känna dem, att de ska veta att jag var deras jordiske far när jag ser dem i ögonen och säger att jag älskar dem. Det är detta prästadöme som har gjort det möjligt för mig att i det heliga templet se hur gudaktighetens kraft uppenbaras för alla dem som efter att ha utövat tro på Kristus, omvänt sig från sina synder och sökt ivrigt

efter lycka, kommer dit för att ingå heliga förbund med vår himmelske Fader och ta emot hans heliga för rättningar, som binder såväl på jorden som i himlen.

Jag älskar det arbete som utförs i templet. Jag vet att Gud lever, att Jesus Kristus är min Frälsare och att president Gordon B Hinckley är en sann profet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Trots allt vi förmår göra

ÄLDSTE CLAUDIO D ZIVIC

i de sjuttios kvarum

Vi bar som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka valt att inte vara vanliga män och kvinnor.

Jag har hört att ingen någonsin dött medan de höll tal på en generalkonferens. Om det skulle råka hända i dag, ber jag verkligen om ursäkt.

Medan jag gjorde min militärtjänst i Argentina läste jag en bok vars författare jag har glömt namnet på. Han skrev: "Jag väljer att inte vara någon vanlig människa. Det är min rätt att vara någon utöver det vanliga, om jag kan."

Att vara någon utöver det vanliga innebär att vara framgångsrik, unik och enastående.

Dessa meningar står fortfarande skrivna i mitt sinne och hjärta. Min uppfattning var och är att vi som

medlemmar i Jesu Kristi Kyrka har valt att inte vara vanliga män och kvinnor. De sista orden, "om jag kan", fick mig att tänka att det inte räcker att enbart bli döpt och konfirmerad. Vi måste uppfylla och hedra löftet vi gav Herren den där minnesvärda dagen.

Lehi undervisade sin son Jakob om följande: "Därför äro människorna fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är." (2 Nephi 2:27)

Utän tvivel är det frihet och evigt liv som vi strävar efter. Vi bävar vid blotta tanken på att dö och bli djävulens fångar.

Nephi sade klart och tydligt vad vi bör göra. Han sade: "... ty vi veta, att trots allt vad vi förmå göra så är det dock av nåd vi äro frälsta." (2 Nephi 25:23)

Jag tror att det första vi måste tänka på när det gäller att göra "allt vi förmår", är att omvända oss från våra synder. Vi kommer aldrig att kunna förverkliga våra inneboende gudomliga möjligheter om vi förblir i våra synder.

Jag har kära minnen av den dag jag döptes som åttaåring. Dopet förrättades i Liniers gren, i det första möteshus som kyrkan byggde i Sydamerika. Efter mitt dop, då jag var på väg hem med min familj, började min äldste bror att brottas med mig, som han ofta gjorde. Jag utbrast: "Rör mig inte, jag får inte synda!" Allteftersom dagarna gick insåg jag att det var omöjligt för mig att förbli syndfri under resten av mitt liv.

Det är svårt att bära det lidande som andra vållar oss, men den verkliga plågan i livet är att drabbas av de självförvållade följderna av våra egna brister och synder.

Det finns bara ett sätt att bli av med detta lidande. Och det är genom uppriktig omvändelse. Jag lärde mig att om jag kan bära fram ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande till Herren och känna sorg efter Guds vilja över mina synder och ödmjuka mig och ångra mina felsteg, att han då genom sin undergörande försoning kan utplåna dessa synder, att han då inte kommer ihåg dem mer.

I sin berömda bok *Martin Fierro* skriver den argentinske poeten José Hernández:

En människa förlorar mycket som hon senare ibland finner. Men det är min plikt att berätta för dig,

och det bör du minnas:

Förlorar du din känsla av skam, får du den aldrig tillbaka.

(La Vuelta de Martín Fierro, del 2 av Martín Fierro [1879], sång 32; tvåspråkig red, översättn. C E Ward [1967], s 493)

Om vi inte känner den sorg efter Guds vilja som är följden av våra synder och orättfärdiga handlingar, är det omöjligt för oss att stanna kvar på den väg som framstående människor går.

En annan viktig princip att minnas när det gäller att göra "allt vi förmår", är att söka och utveckla de möjligheter som ett liv i evangeliet ständigt erbjuder samt erkänna för oss själva att Herren har gett oss allt vi har. Han är upphovet till allt gott i vårt liv.

Något annat som måste vara vår ständiga plikt är att göra allt vi förmår för att dela med oss av lyckans evangelium åt hela mänskligheten.

För en tid sedan fick jag ett brev från broder Rafael Pérez Cisneros från Galicien i Spanien där han berättade om sin omvändelse. I brevet stod bland annat följande:

"Jag hade inget begrepp om livets mening eller vad en familj verkligen är. När jag slutligen lät missionärerna komma hem till mig, sade jag åt dem: 'Framför ert budskap, men jag säger redan nu att ingenting kan få mig att byta religion.' Vid detta första tillfälle lyssnade min hustru och mina barn uppmärksam. Det kändes som om jag stod utanför gruppen. Jag blev rädd och utan att tänka gick jag till mitt sovrum. Jag stängde dörren och började

be ur djupet av min själ på ett sätt som jag aldrig tidigare hade gjort. 'Fader, om det är sant att dessa unga män är dina lärjungar och har kommit för att hjälpa oss, låt mig då få veta det.' I samma ögonblick började jag gråta som ett litet barn. Tårarna flödade och jag kände en glädje som jag aldrig någonsin tidigare hade känt. Jag var helt innesluten i en sfär av glädje och lycka som trängde in i min själ. Jag förstod att Gud besvarade min bön.

Hela min familj blev döpt och vi välsignades med att få beseglas i templet i Schweiz. Jag var den lyckligaste mannen i världen."

Jag tycker att den här berättelsen bör motivera oss att göra "allt vi förmår" för att dela med oss av de glädjefrika välsignelser vi får av att leva efter lyckans evangelium.

Den sista principen jag vill ta upp är att vi bör göra "allt vi förmår" ända till slutet av vår jordiska provotid. Vi har utan tvekan levande föredömen som president Gordon B Hinckley och många andra män och kvinnor som fortsätter att tjäna trofast i en

ålder då andra kanske anser detta vara obekvämt.

Då jag var president för Spanienmissionen Bilbao var jag imponerad av de kvaliteter som medlemmar och missionärer hade som jag träffade, som förde verket framåt med stor förmåga och kärlek, liksom många andra trofasta medlemmar av kyrkan i andra delar av världen. Jag uttrycker min uppriktiga aktning och beundran för dem alla.

Herren sade: "Jag ... fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden. Deras belöning skall bli stor och deras härlighet evig." (L&F 76:5-6)

Må vi alltid bevara Nephis ord i vårt sinne och hjärta: "Vakna upp, min själ! Digna ej längre i synd! ... min själ skall fröjda sig i dig, min Gud, min frälsnings klippa." (2 Nephi 4:28, 30)

Det är min ödmjuka bön att Herren ska välsigna oss att göra "allt vi förmår" på denna stig "utöver det vanliga" som vi valt att gå och vilken jag vittnar om är sann, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Vet vi att vi vet?

ÄLDSTE DOUGLAS L CALLISTER

i de sjuttios kворum

Andras vittnesbörd kan vara gnistan till och främja en önskan om tro och ett vittnesbörd, men förr eller senare måste varje människa ta reda på sanningen för egen del.

För många år sedan stod en man anklagad för ett grovt brott. Åklagarsidan kallade tre vittnen som alla hade sett mannen föröva brottet. Försvaret kallade tre vittnen som ingen av dem hade sett brottet förövas. De enkla nämndemännen var förvirrade. Med tanke på antalet vittnen tycktes bevisningen för och mot väga jämnt. Mannen frikändes. Det var naturligtvis ovidkommande att ett otal människor inte hade sett brottet. Det behövdes bara ett vittne.

Det som präglar evangelieplanen är att det, när allt kommer omkring, bara krävs ett vittne, och det är du som måste vara det vittnet. Andras vittnesbörd kan vara gnistan till och främja en önskan om tro och ett

vittnesbörd, men förr eller senare måste varje människa ta reda på sanningen för egen del. Ingen kan i det långa loppet klara sig på lånat ljus.

Det återställda evangeliet är inte sannare i dag än det var år 1820, då en pojke gick ut ur den heliga lunden. Sanningen har aldrig varit beroende av det antal som omfattar den. När Joseph gick ut ur lunden fanns det bara en människa på jorden som visste sanningen om Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus. Likväl måste var och en ta reda på sanningen för egen del och bära med sig detta brinnande vittnesbörd in i nästa liv.

Då Heber J Grant som tjugotreåring utsågs till president för Tooele stav, sade han till de heliga att han trodde att evangeliet var sant. President Joseph F Smith, som var rådgivare i första presidentskapet, frågade: ”Heber, du sade att du tror på evangeliet av hela ditt hjärta, men du vittnade inte om att du vet att det är sant. Vet du inte med säkerhet att evangeliet är sant?”

”Nej, det vet jag inte.” Joseph F Smith vände sig då till John Taylor, kyrkans president, och sade: ”Jag röstar för att vi i eftermiddag upphäver det vi gjorde i morse. Jag tycker inte att någon ska presidera över en stav som inte har fullkomlig och orubblig kunskap om att detta verk är gudomligt.”

President Taylor svarade: ”Joseph, Joseph, Joseph, [Heber] vet det lika säkert som du. Det enda han inte vet är han faktiskt vet det.”

Inom några få veckor fick den unge Heber J Grant det vittnesbördet och grät av tacksamhet för det fullkomliga och orubbliga vittnesbörd han hade fått.¹

Det är något stort att veta — att veta att man vet — och att man inte har lånat ljuset av någon annan.

För många år sedan presiderade jag över en mission vars huvudkontor låg i Mellanvästern. En dag samtalade jag och några av våra missionärer med en ansedd representant för en annan kristen kyrka. Denne blide man berättade om sin religions historia och lära och upprepade slutligen de välbekanta orden: ”Av nåd är ni frälsta. Varje man och kvinna måste utöva tro på Kristus för att bli frälst.”

En av de närvarande var en nyanländ missionär. Han var obekant med andra religioner. Han måste helt enkelt fråga: ”Men vad händer då med barnet som dör innan det är gammalt nog för att förstå och utöva tro på Kristus?” Den lärde mannen sänkte huvudet, tittade ner i golvet och sade: ”Det borde finnas ett undantag. Det borde finnas ett kryphål. Det borde finnas ett sätt, men det gör det inte.”

Missionären såg på mig och sade med tårar i ögonen: ”Vi har verkligen sanningen, eller hur!”

Detta ögonblick när man vet att man har ett vittnesbörd är sublimt — man vet att man vet! Det vittnesbördet, om det vårdas, kommer att vila över oss likt en mantel. När vi ser ljus, innesluts vi i det ljuset. Insiktens ljus tänds inom oss.

Jag samtalade en gång med en ung man som inte tillhörde vår kyrka, men som i över ett år hade kommit till de flesta av våra gudstjänster. Jag

frågade honom varför han inte hade blivit medlem i kyrkan. Han svarade: "Därför att jag inte vet om det är sant. Jag menar att det mycket väl kan vara sant, men jag kan inte ställa mig upp och vittna som ni gör och säga: 'Jag vet att det är sant.'"

Jag frågade: "Har du läst Mormons bok?" Han sade att han hade läst i den.

Jag frågade om han hade bett att få veta om boken är sann. Han svarade: "Jag har nämnt den i mina böner."

Jag sade till honom att så länge han bara läste och bad flyktigt skulle han aldrig någonsin få reda på sanningen. Men om han reserverade tid för fasta och bön skulle sanningen brännas in i hans hjärta, och då skulle han veta att han visste. Han sade inget mer till mig, men morgonen därpå talade han om för sin hustru att han tänkte fasta. Lördagen därpå döptes han.

Om du vill veta att du vet att du vet, måste du betala priset. Och du måste betala det priset själv. Det finns ställföreträdare för förrättningar, men ingen för att få ett vittnesbörd.

Alma berättade om sin omvändelse i dessa vackra ordalag: "Se, jag har fastat och bett många dagar, att jag själv måtte få kunskap om dessa sanningar, och nu vet jag för min egen del, att de äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dem för mig." (Alma 5:46)

När någon har fått ett vittnesbörd, har han eller hon en brinnande önskan att bära det vittnesbördet för andra. Brigham Young sade då han kom upp ur dopets vatten: "Herrens ande vilade på mig och det kändes som om benen i min kropp skulle förtäras om jag inte talade till folket ... Den första predikan jag någonsin höll varade i över en timme. Jag öppnade munnen och Herren fyllde den."² Liksom en eld inte kan brinna utan att lågan uppenbaras, kan ett vittnesbörd inte bestå om det inte kommer till uttryck.

"Om broder Orson höggs i småbitar skulle varje liten bit ropa: 'Mormonismen [är] sann!'"³ Fader Lehi sade när han prisade sin ädle son Nephi: "Men se, det var icke han, utan det var Herrens Ande, som var i honom, vilken öppnade hans mun till att tala, varför han icke kunde tillsluta den." (2 Nephi 1:27)

Möjligheten och ansvaret att bära vittnesbörd ges först i familjekretsen. Våra barn bör kunna minnas ljuset i våra ögon, hur vårt vittnesbörd ringer i deras öron och vad de känner i hjärtat då vi vittnar för vår käraste åhörarskara att Jesus verkligen var Guds egen Son och att Joseph var hans profet. Våra efterkommande måste veta att vi vet, därför att vi så ofta säger det till dem.

Tidiga ledare i kyrkan betalade ett högt pris för att upprätta denna tidsutdelning. Kanske träffar vi dem i nästa liv och hör deras vittnesbörd. När någon ber oss att vittna, vad säger vi då? Det kommer att finnas

andliga barn och andliga jättar i nästa liv. Evigheten är en lång tid att leva utan ljus, särskilt om vår make eller maka och våra efterkommande också vistas i mörker därför att det inte fanns något ljus i oss och de därför inte kunde tända sina lampor.

Vi bör knäböja varje morgon och kväll och vädja till Herren om att vi aldrig ska förlora vår tro, vårt vittnesbörd eller vår dygd. Det krävs bara *ett* vittne, och det måste vara du själv.

Jag har ett vittnesbörd. Det pockar på att bli buret. Jag vittnar om att den levande Gudens kraft finns i denna kyrka. Jag vet det jag vet och mitt vittnesbörd är sant. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Heber J Grant, *Gospel Standards*, sammanställda av G Homer Durham (1941), s 191–193.
2. *Deseret News*, 3 aug 1870, s 306.
3. President Brigham Youngs kontorsdagbok, 1 okt 1860, Brigham Youngs kontorsdokument, kyrkans arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Tjänande

ÄLDSTE STEVEN E SNOW

i de sjuttios presidentskap

Var uppmärksam på sätt att välsigna andra genom till synes enkla tjänstvilliga handlingar.

President David O McKay citerade en gång Abraham Lincoln: "Allt som jag är eller hoppas att bli, kan jag tacka min änglalika mor för."¹ Det beskriver mycket väl vad jag anser om min egen mor. Viola Jean Goates Snow, allmänt kallad Jeanie, föddes 1929 och dog strax efter sin 60-årsdag 1989. Hon undervisade mig och hon uppmuntrade mig. Hon övertygade mig verkligen om att jag kunde åstadkomma vad jag än ville. Hon uppfostrade mig också. Som mina egna söner säger om sin mor: "Hon var fenomenal på att få en att känna sig skyldig." Mamma var en underbar mor, en utmärkt förebild och knappt en dag går utan att jag tänker på henne och saknar henne.

Några år innan hon gick bort fick hon diagnosen cancer, en sjukdom

hon modigt kämpade emot. Som familj upptäckte vi märkligt nog att cancer är en sjukdom som föder kärlek. Den skänker tillfällen att reparera relationer, ta farväl och uttrycka kärlek. Några veckor innan min mors bortgång samtalade vi i vardagsrummet i mitt barndomshem. Mamma hade god smak och tyckte om fina saker. Hon längtade också efter att resa, men vår familj levde på en blygsam budget och dessa drömmar gick inte i uppfyllelse. Med detta i åtanke frågade jag mamma om hon ångrade något. Jag förväntade mig helt och hållet att hon skulle säga att hon alltid hade velat ha ett större, vackrare hem, eller kanske sorgset säga att hon aldrig hann resa någonstans. Hon begrundade min fråga ett ögonblick och svarade sedan enkelt: "Jag önskar att jag hade tjänat andra mer."

Jag chockades av hennes svar. Mamma hade alltid sagt ja till ämbeten i kyrkan. Hon verkade i församlingen som president för Hjälpföreningen, lärare i Söndagsskolan, besökslärare och i Primär. Som barn levererade vi alltid grytor, sylt och konserverad frukt till grannar och medlemmar i församlingen. När jag påminde henne om allt detta höll hon fast vid det hon sagt. "Jag kunde ha gjort mer", var allt hon sade. Mamma levde ett oklanderligt och rikt liv. Hon var älskad av familj och vänner. Hon uträttade mycket under ett liv som ofta var hårt och

som avbröts i förtid av sjukdom. Trots allt detta var hennes största ånger att hon inte hade tjänat andra mer. Jag tvivlar inte på att min mors jordiska offer har accepterats av Herren och att han har välkomnat henne hem. Men varför var detta det hon hade främst i tankarna bara några dagar innan hon gick bort? Vad innebär tjänande och varför är det så viktigt i Jesu Kristi evangelium?

För det första har vi befallts att tjäna varandra. Det första budet är att älska Gud. "Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv."²

Vi visar vår kärlek när vi hjälper och tjänar varandra.

President Gordon B Hinckley har sagt: "Ingen kan vara en sann sista dagars helig som är en dålig nästa, som inte sträcker sig ut till och hjälper andra. Det är en väsentlig del av evangeliet att vi gör detta. Mina bröder och systrar, vi får inte fylla vårt liv med själviskhet."³

Frälsaren undervisade sina lärjungar om denna viktiga princip i Matteusevangeliet:

"Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?"

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?"

Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?"

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."⁴

Detta slags tjänande innebär att vi osjälviskt ger av oss själva utan tanke på personlig vinning eller belöning. Det är att ge vid behov, inte när det lämpar sig. Vi kanske inte alltid lägger märke till ett tillfälle att tjäna, eftersom det är mänskligt att bekymra sig över sina egna önsknings och behov. Vi måste stå emot sådana tendenser

och söka efter tillfällen att tjäna. När vi besöker dem som lider av sjukdom, förlust av nära och kära eller annan sorg, räcker det inte att helt enkelt säga: "Ring mig om du behöver något." Var istället uppmärksam på sätt att välsigna andra genom till synes enkla tjänstvilliga handlingar. Det är bättre att utföra små obetydliga tjänster än att inte göra något alls.

För det andra har vi en skyldighet som medlemmar i kyrkan att ta emot kallelser att verka i uppbyggandet av Guds rike på jorden. När vi verkar i våra olika ämbeten är vi till välsignelse för andra. Missionärsarbetet förändrar liv då människor lär sig om Jesu Kristi evangelium och får ett vittnesbörd om dess sanning. Genom det heliga verket som utförs i templet välsignar vi dem som har gått före oss. Genom tjänande i evangeliet får vi privilegiet att undervisa andra, stärka ungdomen

och välsigna små barn när de lär sig om evangeliets enkla sanningar. När vi tjänar i kyrkan lär vi oss att ge av oss själva och hjälpa andra.

President Spencer W Kimball, ett stort exempel på tjänande, sade: "Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra i riket."⁵ Men ansvaret som kommer av att tjäna i kyrkan frigör oss inte från vårt ansvar att tjäna vår familj och vår nästa. President Kimball sade också: "Ingen av oss bör bli så upptagen i sina formella kyrkliga uppgifter att det inte finns något utrymme över för ett försynt kristet tjänande av vår nästa."⁶

Slutligen har vi ett ansvar att tjäna i vårt samhälle. Vi bör sträva efter att förbättra vårt bostadsområde, våra skolor, våra städer och våra byar. Jag

berömmar dem bland oss som, oavsett sin politiska ställning, arbetar inom kommun, landsting och statsförvaltning för att förbättra vårt liv. Likaså berömmar jag dem som frivilligt ger av sin tid och sina resurser för att stödja värdiga ändamål i samhället och välgörenhet, vilket välsignar andra och gör världen till en bättre plats. Min farfar lärde mig när jag var riktigt ung: "Det vi gör i det allmännas tjänst är hyran vi betalar för vår plats på jorden."

Tjänande kräver att vi är osjälviska, delar med oss och är givmilda. Min hustru och jag lärde oss något viktigt när vi verkade i Afrika. Vi fick i uppdrag att besöka en distriktskonferens i Jinja i Uganda. Tidigt på lördagsmorgonen innan vårt möte började tog vi tillfället i akt att besöka ett nytt kapell som byggts i området. När vi kom till byggnaden hälsades vi av en ung pojke på tre eller fyra år. Han hade

kommit till kyrkans tomt för att se vad som var på gång. Syster Snow tyckte om hans breda leende, stack ner handen i handväskan och gav honom en godisbit med papper om. Han blev jätteglad.

Vi gick runt i kapellet i några minuter innan vi återvände utomhus. Vi möttes av över ett dussin leende barn, som alla ville träffa den nya godistanten.

Phyllis var mycket ledsen eftersom hon hade gett sin sista godisbit till pojken. Hon visade med handrörelser för barnen att hon inte hade några fler. Den lille pojken som först hälsat på oss gav då tillbaka godisbiten till syster Snow och gestikulerade att hon skulle ta av papperet. Phyllis gjorde det med tungt hjärta eftersom hon väntade sig att pojken skulle stoppa in godisbiten i munnen mitt framför sina avundsjuka vänner.

Till vår stora förvåning gick han istället runt till var och en av sina vänner, som alla stack ut tungan och fick slicka på godisbiten. Den lille pojken fortsatte runt i ringen, slickade själv på godisbiten ibland, tills den var slut.

Man kan tycka att hans sätt att dela med sig var ohygieniskt, men ingen kan säga något negativt om hans exempel. Att vara osjälvisk, att dela med sig och att vara givmild är grundläggande för tjänande. Det här barnet visste det.

Det är mitt hopp och min bön att vi alla kan tjäna bättre. Om vi inte tjänar andra kan vi inte uppnå fullheten av det återställda evangeliets förmåner och välsignelser. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Pathways to Happiness*, sammanställd av Llewelyn R McKay (1957), s 183.
2. Matt 22:39.
3. "Latter-day Prophets Speak: Service", *Ensign*, sep 2007, s 49.
4. Matt 25:37–40.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball* (2006), s 84.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball*, s 84.

Bra, bättre, bäst

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kvorum

Vi måste avstå från en del bra saker för att välja de som är bättre eller bäst eftersom detta utvecklar tro på Herren Jesus Kristus och stärker vår familj.

De flesta av oss har mer att göra än vi någonsin hinner med. Som familjeförsörjare, som föräldrar, som medtjänare och medlemmar i kyrkan, måste vi fatta många beslut om vad vi ska göra med vår tid och andra resurser.

I.

Vi bör först inse det faktum, att något är *bra* räcker inte för att man ska göra det. Antalet bra saker vi kan göra är många fler än vi hinner utföra. En del saker är bättre än bra, och det är dessa saker som bör prioriteras i vårt liv.

Jesus undervisade Marta om denna princip. Medan hon var "helt upptagen med allt det som skulle ställas i ordning" (Luk 10:40), satt

hennes syster Maria "vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord" (v 39). När Marta klagade över att hennes syster hade lämnat henne ensam att sköta allting berömde Jesus Marta för det hon gjorde (v 41), men undervisade henne om att "bara ett är nödvändigt. Maria har valt den goda delen, och den skall inte tas ifrån henne (v 42)." Det var berömvärt att Marta "gjorde sig bekymmer och oroade sig för så mycket" (se v 41), men det var nödvändigare att lära sig evangeliet från Läromästaren. Skrifterna undervisar även på andra ställen om att en del saker är mer välsignade än andra. (Se Apg 20:35; Alma 32:14–15.)

En upplevelse jag hade som barn väckte tanken att en del val är bra men att andra är bättre. Jag bodde på en bondgård i två år. Vi åkte sällan till staden. Vi köpte våra julklappar via Sears Roebucks postorderkatalog. Jag kunde titta i katalogen i timmar. För familjerna som bodde på landet på den tiden var katalogen som vår tids köpcenter eller Internet.

Det sätt som de visade upp sina varor i katalogen på etsade sig fast i mitt sinne. Det fanns tre nivåer av kvaliteten: bra, bättre och bäst. Ta herrskor till exempel. En del skor märktes med *bra* (1,84 dollar), andra med *bättre* (2,98 dollar) och andra med *bäst* (3,45 dollar).¹

När vi överväger olika val bör vi komma ihåg att det inte räcker att något är *bra*. Andra val är *bättre*, och ytterligare andra är *bäst*. Även om ett visst val kan kosta mer, kan dess mycket högre värde göra att det är det bästa valet av alla.

Tänk på hur vi använder vår tid i de val vi gör när det gäller att se på TV, spela videospel, surfa på Internet eller läsa böcker och tidskrifter. Det är naturligtvis *bra* att se på sund underhållning eller skaffa sig intressant information. Men en del av detta är inte värt den del av vårt liv vi ger upp för att uppnå det. En del saker är *bättre* och andra är *bäst*. När Herren bad oss att söka efter kunskap sade han: "Söken i de allra *bästa* böcker efter visdom." (L&F 88:118; kursivering tillagd.)

II.

En del av våra viktigaste val gäller familjeaktiviteter. Många familjeföräldrar oroar sig över att deras arbete

ger dem för lite tid med familjen. Det finns inget enkelt sätt att lösa striden om prioriteringar. Men jag har aldrig hört talas om en man som sett tillbaka på sitt arbetsliv och sagt: "Jag tillbringade inte tillräckligt med tid på kontoret."

När vi väljer hur vi ska tillbringa tid tillsammans som familj bör vi tänka efter så att vi inte bara använder vår tillgängliga tid till att göra sådant som är bra och glömmet att använda en del av tiden till det som är *bättre* eller *bäst*. En vän tog sin unga familj på ett antal semesterresor under sommaren, bland annat till minnesvärda historiska platser. I slutet av sommaren frågade han sin tonårsson vilka av dessa bra sommaraktiviteter han tyckte *bäst* om. Fadern lärde sig mycket av svaret, liksom de som han berättade om det för. "Det jag gillade *bäst* den här sommaren", svarade pojken, "var natten du och jag låg på gräsmattan och tittade på stjärnorna och pratade med varandra." Storslagna familjeaktiviteter

kan vara bra för barnen, men de är inte alltid *bättre* än att få vara ensam med en kärleksfull förälder.

Den tid som barn och föräldrar avsätter för bra aktiviteter som privatlektioner, lagsporter och andra skol- och klubbaktiviteter måste också noggrant regleras. Annars blir barnen överbokade och föräldrarna utslitna och frustrerade. Föräldrar bör ta initiativet till att avsätta tid till familjebön, skriftstudier, hemafton och andra dyrbara tillfällen till att tillbringa tid tillsammans och enskilt med barnen som binder samman familjen och gör att barnens värderingar inriktas på saker av evigt värde. Föräldrar bör undervisa om evangeliets prioriteringar genom det de gör tillsammans med sina barn.

Familjeexperter har varnat oss för det de kallar "överbokade barn". I den senaste generationen har barnen mycket mer att göra och familjerna tillbringar mycket mindre tid tillsammans. Denna oroväckande trend har

många beståndsdelar, och det rapporteras bland annat att tiden som används till organiserade sportaktiviteter har fördubblats, men att barnens fritid har minskat med tolv timmar i veckan och att utomhuslek har minskat med 50 procent.²

Antalet som rapporterar att "hela familjen vanligtvis äter middag tillsammans" har minskat med 33 procent. Det här är det som är allra mest oroväckande eftersom tiden en familj tillbringar tillsammans över matbordet är den starkaste indikatorn för barns prestationer i skolan och psykologiska anpassning.³ Familjens måltider har också visat sig vara ett starkt skydd mot att barn börjar röka, dricka eller använda droger.⁴ Det finns inspirerad visdom i följande råd till alla föräldrar: Det som era barn vill ha till middag är er.

President Gordon B Hinckley har väddat till oss att "vi måste arbeta på vårt ansvar som föräldrar som om allt i livet beror på det, för allt i livet beror faktiskt på det". Han fortsatte:

"Jag ber särskilt er män att stanna upp och utvärdera er själva som män

och fäder och familjeöverhuvuden. Be om vägledning, om hjälp, om direktiv, och låt sedan Andens viskningar vägleda er i detta viktigaste av alla ansvar, för följderna av ert ledarskap i hemmet är eviga."⁵

Första presidentskapet har bett föräldrar att "göra sitt allra bästa för att undervisa och uppfostra sina barn i evangelieprinciper ... Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget annat kan ta dess plats ... i att fullgöra detta gudagivna ansvar." Första presidentskapet har förkunnat att "hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt".⁶

III.

Kyrkans ledare bör inse att kyrkans möten och aktiviteter kan bli för komplexa och betungande om en församling eller stav försöker få medlemmarna att göra allt som är bra och möjligt i våra många program i kyrkan. Prioriteringar måste göras även där.

Medlemmarna i de tolv kворum har betonat vikten av att utöva inspirerat omdöme i vad gäller kyrkans program och aktiviteter. Äldste L Tom Perry undervisade om den här principen i vårt första världsomfattande ledarutbildningsmöte 2003. När äldste Richard G Scott gav råd till samma ledare 2004 sade han: "Anpassa era aktiviteter till lokala förhållanden och resurser ... Se till att de grundläggande behoven fylls, men överdriv inte er strävan att skapa så många tillfällen till att göra gott att det viktigaste blir ogjort ... Kom ihåg, förstora inte det arbete som ska göras — förenkla det."⁷

Under en generalkonferens förra året varnade äldste M Russell Ballard för förfallet av familjeförhållanden som kan uppstå när vi tillbringar för mycket tid med föga givande aktiviteter med låg andlig behållning. Han varnade för att vi komplicerar vårt tjänande i kyrkan "med onödiga tillägg som tar upp för mycket tid, kostar för mycket pengar och tar för mycket energi ... Påbudet att ära våra ämbeten är inte en befallning att utbrodera

och komplicera dem. Att vara nytänkande betyder inte nödvändigtvis att vidareutveckla, mycket ofta betyder det snarare att förenkla ... Det som är av största vikt vad gäller våra ansvar i kyrkan”, sade han, ”är inte den statistik som rapporteras eller mötena som hålls, utan om var och en av dessa människor — som vi betjänat en i taget liksom Frälsaren gjorde — har blivit upplyft och stärkt och slutligen förändrats.”⁸

Stavspresidentskap och biskopsråd behöver utöva sin myndighet till att gallra ut alla onödiga och ineffektiva tidsbördor som ibland krävs av medlemmarna i deras stav eller församling. Kyrkans program bör inriktas på det som är bäst (mest givande) för att uppnå deras tilldelade syften utan att i onödan göra anspråk på den tid familjen behöver för sina ”gudomligt tilldelade ansvar”.

Men låt mig varna alla familjer. Anta att kyrkans ledare minskar tiden som tas upp av möten och aktiviteter i kyrkan för att ge mer tid till familjer att vara tillsammans. Syftet med detta uppnås inte om enskilda familjemedlemmar — särskilt föräldrar — inte ivrigt verkar för att öka tiden med familjen och enskild tid med barnen. Lagsporter och tekniska leksaker som videospel och Internet tar redan för mycket av våra barns och ungdomars tid. Det är inte bättre att surfa på Internet än att tjäna Herren eller stärka familjen. En del unga män och kvinnor hoppar över kyrkans aktiviteter eller väljer bort familjeaktiviteter för att de spelar med i ett fotbollslag eller föredrar andra nöjen. En del ungdomar roar sig till döds — en andlig död.

En del av tiden som används till tid enskilt med barn och till familjen är bättre och det finns andra som är bäst. Vi måste avstå från en del bra saker för att välja de som är bättre eller bäst eftersom detta utvecklar

tro på Herren Jesus Kristus och stärker vår familj.

IV.

Låt mig ge några exempel på sådant som är bra, bättre och bäst:

Det är *bra* att tillhöra vår himmelske Faders sanna kyrka och hålla alla hans bud och utföra alla våra plikter. Men för att detta ska falla under kategorin ”bäst” måste det göras i kärlek och utan högmod. Vi bör, som vi sjunger i den härliga psalmen, ”kröna vårt goda med broderskap”,⁹ genom att visa kärlek och omtanke mot alla vars liv vi påverkar.

Jag säger till våra hundratusentals hemlärare och besökslärare att det är

bra att besöka våra tilldelade familjer, det är *bättre* att ha korta besök då vi undervisar om lärdomar och principer, och det *bästa* av allt är om vi kan påverka deras liv till det bättre. Samma utmaning gäller de många möten vi håller — det är *bra* att hålla ett möte, *bättre* att undervisa om en princip, men *bäst* att faktiskt förbättra liv som ett resultat av mötet.

När vi nu närmar oss 2008 och en ny lektionskurs i melkisedeska prästadömetts kvorum och Hjälpföreningen vill jag återigen nämna hur vi bör använda handledningen *Kyrkans presidenters lärdomar*. Många år av inspirerat arbete har resulterat i 2008 års upplaga

med lärdomar av Joseph Smith, profeten som grundade vår tidsutdelning. Det är en milstolpe bland kyrkans böcker. Tidigare har en del lärare endast kortfattat nämnt kapitlet i *Kyrkans presidenters lärdomar* och sedan ersatt det med en lektion de själva har valt. Det kanske var en bra lektion, men det är inte acceptabelt att göra så. En lärare i evangeliet har kallats att undervisa ämnet som specificeras i det tilldelade inspirerade materialet. Det *bästa* en lärare kan göra med *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* är att välja ut och citera från profetens ord principer som särskilt uppfyller klassmedlemmarnas behov och sedan leda en klassdiskussion om hur de kan tillämpa dessa principer i sitt liv.

Jag vittnar om vår himmelske Fader, vars barn vi är och vars plan är utformad för att hjälpa oss uppnå "evigt liv ... den största av alla Guds gåvor". (L&F 14:7; se också L&F 76:51–59.) Jag vittnar om Jesus Kristus, vars försoning gör detta möjligt. Och jag vittnar om att vi leds av profeter, vår president Gordon B Hinckley och hans rådgivare, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Sears, Roebuck and Co. Catalog, Fall and Winter 1944–45, s 316E.
2. Jared R Anderson och William J Doherty, "Democratic Community Initiatives: The Case of Overscheduled Children", *Family Relations*, band 54 (dec 2005): 655.
3. Anderson och Doherty, *Family Relations*, 54:655.
4. Se Nancy Gibbs, "The Magic of the Family Meal", *Time*, 12 jun 2006, s 51–52; se även Sarah Jane Weaver, "Family Dinner", *Church News*, 8 sep 2007, s 5.
5. "Vi kan var och en bli en bättre människa", *Liabona*, nov 2002, s 100.
6. Brev från första presidentskapet, 11 feb 1999; citerat i *Church News*, 27 feb 1999, s 3.
7. "Biorganisationernas doktrinära grund", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 5, 7, 8; se också *Ensign*, aug 2005, s 62, 67.
8. "O, var visa!" *Liabona*, nov 2006, s 18, 19, 20.
9. "America the Beautiful", *Hymns*, nr 338.

Avslutande ord

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Vi har inspirerats och lyfts till större uppskattning av detta underbara evangelium.

Mina älskade bröder och systerar, vi avslutar nu en storslagen konferens. Vi har blivit uppbyggda, uppmuntrade. Vi har inspirerats och lyfts till större uppskattning av detta underbara evangelium. Musiken, det talade ordet

och bönerna har varit enastående.

Vi återvänder nu till våra hem. Om vi kör bil, låt oss vara försiktiga. Låt inte en tragedi störa den upplevelse vi har njutit.

Alla möten på denna konferens publiceras i ett kommande nummer av *Ensign* och *Liabona*. Vi uppmanar er på nytt att läsa talen under era hemaftnar och diskutera dem tillsammans som familj. De är framsprungna ur mycket bön och begrundan och är väl värda noggrann eftertanke.

Denna konferens gör nu uppehåll på sex månader. Vi ser fram emot att få träffa er igen i april. Jag är 97 år, men jag hoppas att jag kan vara med. Må himlens välsignelser vara med er fram till dess är min ödmjuka och uppriktiga bön, i vår Återlösares, ja, Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

Vad sista dagars heliga kvinnor gör bäst: Stå starka och orubbliga

JULIE B BECK

Hjälpföreningens generalpresident

Vi måste stå starka och orubbliga i tro, starka och orubbliga i familjen och starka och orubbliga i tjänande.

Mina kära systrar, jag talar om detta stora ansvar med en bön i hjärtat. Jag har ett vittnesbörd om Jesu Kristi sanna, återställda evangelium. Frälsaren är vår ledare och vårt föredöme, vår klippa, vår styrka och vår förespråkare. Allt jag kan göra för att hjälpa honom och hans ordinerade profet är till välsignelse i mitt liv. Jag har alltid hyst stor kärlek och respekt för systrarna i den

här föreningen, och jag tror att kvinnorna i denna kyrka är de bästa, mest kapabla kvinnorna i världen. Var förvissade om min kärlek till er — ni storartade kvinnor i denna kyrka.

President Hinckley sade följande under ett världsomfattande ledarutbildningsmöte: "Jag är övertygad om att det inte finns någon organisation som går upp mot Hjälpföreningen i denna kyrka. Den har över fem miljoner medlemmar över hela världen. Om de står eniga och talar med en stämma, blir deras styrka omätlig ... Det är så oerhört viktigt att kyrkans kvinnor står starkt och orubbligt för det som är rätt och tillbörligt enligt Herrens plan."¹

Jag har begrundat och studerat denna inspirerande uppmaning från en Guds profet och jag har sökt svar på frågan hur kvinnorna i denna kyrka kan uppfylla president Hinckleys uppmaning och löfte. Hur kan de tala med en stämma och stå starkt och orubbligt för det som är rätt och tillbörligt? Inom Herrens

plan finns det vissa saker som sista dagars heliga kvinnor måste göra eftersom de är döttrar till Gud, utvalda att komma till jorden i en tid som har kallats "en mycket svår tid i världens historia".²

För att vi ska kunna göra vår del som kvinnor under Herrens plan så måste vi stå starka och orubbliga i *tro*, starka och orubbliga i *familjen* och starka och orubbliga i *tjänande*. Vi måste bli mästare inom dessa tre viktiga områden som särskiljer oss som Herrens lärjungar. Genom Hjälpföreningen tränar vi på att vara Kristi lärjungar. Vi lär oss det han vill att vi ska lära oss, vi gör det han vill att vi ska göra och vi blir det han vill att vi ska bli. När vi samlas med denna inriktning är Hjälpföreningens arbete relevant oavsett våra omständigheter. Du kan vara 18 eller 88, ensamstående eller gift, ha barn eller inte, eller bo i Bountiful i Utah eller i Bangalore i Indien.

Stå starka och orubbliga i tro

För det första måste sista dagars heliga kvinnor vara starka och orubbliga i sin tro. De kan och bör bli mästare på att efterleva och bära sitt vittnesbörd om Herren Jesus Kristus och hans återställda evangelium. Vi gör detta när vi:

1. Ingår och håller förbund med honom.
2. Är värdiga och tjänar Herren i hans tempel.
3. Studerar hans lära i skrifterna och profeternas ord.
4. Gör oss värdiga av, känner igen och följer den Helige Anden.
5. Delar med oss av och försvarar hans evangelium.
6. Deltar i uppriktiga böner enskilt och i familjen.
7. Håller familjens hemafton.
8. Efterlever principerna för oberoende och att leva förutseende.

Det här är *väsentliga* saker som måste gå före sådant som är *oväsentligt*. Det är enkla, oumbärliga saker som nästan verkar världsliga när vi talar om dem. Men de är tecken på lärjungeskap som alltid har varit grundläggande för Hjälpföreningens systrar. Ingen kan göra allt detta åt oss — Det är *personliga* vanor som särskiljer oss som starka och orubbliga i det som är rätt.

Vilken annorlunda värld och kyrka det här skulle vara om alla sista dagars heliga systrar blev mästare i att ingå, förnya och hålla förbund; om alla systrar var värdiga en tempelrekommendation och besökte templet oftare; om alla systrar studerade skrifterna och Kristi lärdomar och kände till dem så bra att de kunde undervisa om och försvara dessa lärdomar när som helst och var som helst. Tänk på den förenade styrka vi skulle ha om alla systrar bad en uppriktig bön morgon och kväll, eller ännu hellre, bad ständigt, som Herren befallt. Om alla familjer hade familjebön varje dag och hade hemafton en gång i veckan så skulle vi vara starkare. Om alla systrar var oberoende nog att ge fritt av sin kunskap, sina talanger och resurser, och om varje systems lärjungeskap återspeglades av det hon sade och det hon hade på sig, så skulle vi vara orubbliga i det som är rätt.

Stå starka och orubbliga i familjen

För det andra måste sista dagars heliga kvinnor vara starka och orubbliga i familjen. De kan och bör göra familjen till något bättre än någon annan kan göra. Som Kristi lärjungar kan och bör vi vara bäst i världen på att uppehålla, ge näring åt och skydda familjen. Vi gör detta när vi:

1. Förstår och försvarar kvinnans gudomliga roll.
2. Tar till oss prästadömetts välsignelser.
3. Bildar en evig familj.

4. Håller vårt äktenskap starkt.
5. Föder och fostrar barn.
6. Uttrycker kärlek till och ger näring åt våra familjemedlemmar.
7. Tar ansvar för att förbereda en rättfärdig, uppväxande generation.
8. Känner till, efterlever och försvarar läran om familjen.
9. Forskar efter våra släktingar och utför tempelförrättningar för dem.

Som lärjunge till Jesus Kristus får *varje* kvinna i denna kyrka ansvaret att uppehålla, ge näring åt och beskydda familjen. Kvinnan har särskilda uppgifter som hon fick före världens grundläggning. Och som en förbundstrogen sista dagars helig kvinna vet du att det är av största vikt för familjens styrka världen över att du höjer din röst till försvar av läran om familjen.³

Att känna till och försvara kvinnans gudomliga roll är så viktigt i en värld där kvinnor bombarderas av falska budskap om sin identitet. Populära mediapersoner på radio och teve utnämner sig själva till auktoriteter och talesmän för kvinnor. Dessa budskap från media kan innehålla en del sanning, men de flesta predikar ett evangelium om personlig tillfredsställelse och självdyrkan och leder ofta

kvinnor vilse i fråga om deras sanna identitet och värde. Dessa röster erbjuder en falsk lycka och som följd därav är många kvinnor olyckliga, ensamma och förvirrade.

Den enda platsen där sista dagars heliga kvinnor kan lära sig hela sanningen om sin oumbärliga roll i lycksalighetsplanen är i den här kyrkan och i dess lära. Vi vet att vi stod på vår Frälsare Jesu Kristi sida i den stora förjordska konflikten för att bevara vår möjlighet att tillhöra en evig familj. Vi vet att vi är döttrar till Gud och vi vet vad det är vi ska göra. Kvinnor finner sann lycka när de förstår och gläds åt sin unika roll i frälsningsplanen. Det som kvinnor kan och bör göra allra bäst stöds och undervisas om här, utan några ursäkter. Vi tror på bildandet av eviga familjer. Det innebär att vi tror på att vi bör gifta oss. Vi vet att budet att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande är i kraft. Det innebär att vi tror på att skaffa barn. Vi har tro på att vi med Herrens hjälp kan lyckas fostra och undervisa barnen. Det här är viktiga ansvarsuppgifter i lycksalighetsplanen, och när kvinnorna tar till sig dessa roller av hela sitt hjärta så är de lyckliga! Att känna till och försvara sanningen om familjen är en förmån som *alla* systrar i denna kyrka har.

Eftersom familjen är evig har vi inte råd att ha en lättvindig eller nonchalant inställning till dessa relationer. Mycket av denna förenings fina arbete har i det förflutna inriktats på att hjälpa sista dagars heliga kvinnor stärka familjen med betoning på att förbättra förmågor som har att göra med omvårdnad, hemmets skötsel, föräldraskap och äktenskap. En familj innebär arbete, men den utgör vårt storslagna arbete — och vi är inte rädda för att arbeta. Det är det vi gör bäst. Ingen tar bättre hand om familjen än systrarna i denna Hjälpförening. Vi uppehåller, ger näring åt och skyddar den.

I São Paulo i Brasilien lär sig medlemmarna vikten av att stärka familjen.

Stå starka och orubbliga i tjänande

För det tredje måste sista dagars heliga kvinnor vara starka och orubbliga i tjänande. Vi är en *hjälp*-förening och vi borde vara bäst i världen på att hjälpa andra. Detta har varit vårt område från begynnelsen. Det engelska ordet för *hjälpa* betyder ”att upplyfta, att lätta på”. Det betyder ”att resa upp”. Tanken är att ”resa upp någon ur problem”.⁴ Vårt tjänande och hjälpen vi ger är ett tecken på att vi är Herrens lärjungar och att vi är medlemmar i hans sanna, återställda kyrka. Det är en förmån att vara en del av denna världsomfattande organisation för kvinnor vars namn beskriver vad det är meningen att vi ska göra: *hjälpa*.

Joseph Smith sade att kvinnorna i denna kyrka var organiserade för ”att hjälpa de fattiga, de utblottade, änkan och den föräldralösa samt att ägna sig åt allt som är behjärtansvärt”⁵ och ”inte enbart hjälpa de fattiga, utan också rädda själar”.⁶ Detta hjälparbete definierades ytterligare av äldst John A Widtsoe som ”lindring

från fattigdom, lindring från sjukdom, lindring från tvivel, lindring från okunnighet — lindring från allt det som kan hindra kvinnans glädje och framåtskridande.”⁷

Trots det viktiga hjälparbete som gjordes tidigare ligger kyrkans kvinnors största och viktigaste arbete fortfarande framför oss. Jorden måste förberedas för att ta emot Herren Jesus Kristus och vi måste hjälpa till med denna förberedelse mitt under krig, stridigheter, naturkatastrofer och ökande ondska. Det har inte funnits någon tid i världshistorien när en fullskalig hjälpinsats varit mer behövlig än den är idag. Eftersom vi är lärjungar till Jesus Kristus och har ingått förbund med honom så har vi redan förbundit oss att delta i detta hjälparbete.

Ni är var och en unik och dyrbar. Var och en av er har egna bördor och utmaningar, vilket ger er välsignelsen att kunna vända er till Herren och be om hjälp. Vi har också möjlighet att hjälpa Herren genom att hjälpa andra, vilket är det största och snabbaste

botemedlet mot ensamhet och hopplöshet, och ett säkert sätt att få känna Andens närvaro. Allt vi behöver för att hjälpa någon är att gå ner på knä och fråga: ”Vem behöver min hjälp?” Varje syster — gift som ensamstående, ung som gammal — behövs i detta hjälparbete, och det är något som vi borde kunna bättre än någon annan.

Starka och orubbliga ledare

Här är nu några tankar för er underbara hjälpföreningspresidentskap som verkar så trofast. Ni har ett givande ansvar och ett heligt förtroende att utföra Hjälpföreningens arbete. Ni har ansvaret att hjälpa sista dagars heliga kvinnor att bli mästare på *tro*, på *familjen* och på *tjänande*. Ni gör att evangeliet blir ett stort och drivande intresse för kvinnorna i kyrkan. Ni hjälper kvinnorna bli bättre på färdigheter som rör hemmets skötsel, föräldraskap och äktenskap så att de till fullo kan efterleva evangeliet i sitt hem.

Alla kallade och avskilda hjälpföreningsledare har rätten och myndigheten att bli vägleda i att fullfölja sin

inspirerade uppgift att på bästa sätt uppfylla behoven hos dem de tjänar.⁸ Ni får hjälp av den Helige Anden när ni inriktar er på det som är viktigt och får mod att undvika det som är oviktigt.

Alla ledare vet att familjen ansätts hårt av denna världens stormar — sådana stormar som missbruk, skulder, otrohet och olydnad. Frälsaren såg vår tid som "början på 'födelsvåndorna'"⁹ när många ska bedragas. Han talade om krig och rykten om krig, hungersnöd, jordbävningar och farsoter. Detta beskriver den värld vi lever i idag och det är av största vikt att kvinnorna i denna kyrka tar på sig sitt ansvar att vara förberedda i allt.

Som ledare i Hjälpföreningen kan ni hjälpa varje syster i varje hem i varje församling och gren bli oberoende. De borde lagra ett förråd av pengar, mat och färdigheter som är till hjälp för dem och deras familj under svåra

tider. Kyrkan har gett ut bra hjälpmedel i form av broschyrer om oberoende för att hjälpa er komma igång. Det här är en del av ert arbete.

Ni har förmånen att få rådgöra i enighet med prästadömsledare för att planera ett skydd mot och en tillflykt undan dessa stormar, och för att skraddarsy ett hjälpprogram för ert folks särskilda behov. Den vänskap och det umgänge som gör livet så mycket behagligare är en naturlig biprodukt av våra ansträngningar. En inriktning på att hjälpa stärker alltid umgänget medan en inriktning på umgänge inte alltid leder till hjälp- arbete.

När vi samlas i ett visst syfte under Hjälpföreningens baner så måste vi använda vår dyrbara tid och våra helgade medel till att hjälpa systrar göra det som vi bör vara bäst på. Under söndagens hjälpföreningsmöte bör inledningen vara kort och inbjuda Anden att

vara hos oss. Vi behöver all annan tid till att studera evangeliet tillsammans så att vi kan bli bäst på just våra ansvarsområden. Alla Hjälpföreningens konferenser, aktiviteter, samlingar och möten måste inriktas på att hjälpa systrar göra det som de bör vara bäst på. President Hinckley vädjar till oss:

"Vi står inför en större utmaning än vi inser ...

'Gör ditt bästa.' Men jag vill betona att jag menar det allra bästa ... Vi har förmåga att göra så mycket bättre ...

Vi måste gå ner på knä och vädja till Herren om hjälp, ledning och styrka. Sedan måste vi stå upp och gå framåt."¹⁰

Mina kära systrar, vår profet, som jag stöder av hela mitt hjärta, har sagt att det finns ett bättre sätt än världens sätt. Han har kallat kyrkans kvinnor att stå enade för rättfärdigheten. Han har sagt att om vi står eniga och talar med en stämma så blir vår styrka omätlig. Jag har uttryckt min övertygelse för honom om att kyrkans kvinnor ska stå starka och orubbliga i sin tro på Jesus Kristus och hans återställda evangelium, starka och orubbliga i att uppehålla, ge näring åt och skydda familjen samt starka och orubbliga i tjänande. Må Herren välsigna oss när vi utför kvinnans viktigaste arbete, är min bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.
2. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 19.
3. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.
4. Se Etymology Dictionary på Internet, "relief", "relieve", www.etymonline.com.
5. *History of the Church*, 4:567.
6. *History of the Church*, 5:25.
7. *Evidences and Reconciliations*, arrangerade av Homer Durhan, 3 band i 1 (1960), s 308.
8. Se Richard G Scott, "Biorganisationernas doktrinära grund", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 8.
9. Matt 24:8; se också v 3-7; 1 Tim 4:1-2; 2 Tim 3:1-5.
10. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.

”För mina får på bete”

SILVIA H ALLRED

Första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Genom våra regelbundna månatliga besök hos våra systrar kan vi knyta band av kärlek, vänskap och tillit.

Jag känner mig ödmjuk över tillfället att stå här framför er och berätta vad jag känner. Jag är en mycket vanlig kvinna, obetydlig med världens mått mätt, men Herren har i sin stora nåd alltid välsignat mig med unika möjligheter och med en mycket dyrbar gåva: Jag har fått gåvan att veta att detta evangelium är sant och likaså att Jesus Kristus och hans försoningsoffer är verkliga. Jag har känt den Helige Andens inflytande ända sedan jag var fjorton år och lyssnade på missionärerna och läste Mormons bok för första gången. Mitt vittnesbörd brinner alltjämt i hjärtat och min tro är orubblig. Denna gåva av tro och

vittnesbörd har storligen välsignat mitt liv.

I dag står jag mitt ibland de bästa och dyrbaraste kvinnorna i världen, och jag känner tyngden av det stora ansvar som vilar på mig just nu. Jag har bett, studerat och begrundat skrifterna i sökandet efter inspiration för att kunna säga det som Herren vill att jag ska säga till er vid det här tillfället.

Som presidentskap för Hjälpföreningen har vi studerat och begrundat Hjälpföreningens historia och syfte — denna unika organisation som organiserades på ett gudomligt sätt av en Guds profet för att betjäna och välsigna kyrkans kvinnor. Detta inspirerade ursprung kom som svar på de kärleksfulla önskemål som kvinnorna hade på den tiden. Hjälpföreningen organiserades med två mycket klara syften: Att hjälpa fattiga och att frälsa själar.¹

Syster Beck nämnde att en sak som kyrkans kvinnor kan och bör vara bra på är att tjäna.

Fundera över den princip som lärs ut i Johannes 21:15–17. Herren frågade Petrus: ”Älskar du mig?” Petrus svarade: ”Du vet att jag har dig kär.” Och Herren sade: ”För mina lamm på bete.” För andra gången frågade Herren: ”Älskar du mig?” Petrus svarade återigen: ”Ja, Herre, du vet att jag

har dig kär.” Herren sade till Petrus: ”Var en herde för mina får.” För tredje gången frågade Herren: ”Har du mig kär?” Petrus svarade: ”Herre, du vet allt. Du vet att jag har dig kär.” Jesus sade: ”För mina får på bete.”

Som Kristi lärjungar förkunnar också vi att vi älskar honom. Hur gör vi då för att föra hans får på bete?

Ett sätt för Hjälpföreningens systrar är att gå ut på besök. ”Syftet med besöksverksamheten är att bygga upp sådana relationer till varje syster som präglas av omtanke och att erbjuda hjälp, tröst och vänskap.”² För att uppfylla dessa syften bör besökslärarna:

1. Besöka varje tilldelad syster i hemmet regelbundet (i hennes hem där så är möjligt).
2. Ta reda på ”de andliga och timliga behoven hos systemen och hennes familj”.
3. ”Erbjuda lämplig hjälp.”
4. ”Ge andlig undervisning genom ett månatligt budskap.”³

Herren har välsignat kvinnan med gudomliga egenskaper som kärlek, medlidande, vänlighet och barmhärtighet. Genom våra månatliga besök som besökslärare kan vi välsigna varje syster när vi sträcker oss utåt i kärlek och vänlighet och delar med oss av vårt medlidande och vår barmhärtighet. Vilka våra omständigheter än är har vi alla möjlighet att lyfta och stärka andra.

Jag har bott i många länder i Central- och Sydamerika, och i Karibien och Spanien. Jag har sett kvinnor utföra sina besök trofast genom att gå korta och långa sträckor, eller genom att åka buss, tunnelbana eller tåg. Min vän Ana var en ung mamma i Costa Rica som trofast gjorde sina besök varje månad. Ofta tog hon sig dit gående i häftigt regn. Trettio år senare, nu som mormor, är hon fortfarande en trofast

Två systrar i Danmark som förstår att vänskap och kamratskap går hand i hand.

besökslärare. Hon har välsignat så många människor.

Genom våra regelbundna månatliga besök hos våra systrar kan vi knyta band av kärlek, vänskap och tillit. Om vi lyssnar på Andens maningar ökar vi vår medvetenhet om andras behov. Om vi handlar efter dessa gudomliga maningar kan vi vara till välsignelse för behövande. Men vi måste vara villiga att ge av våra medel och av vår tid. Det sanna måttet på vårt liv är inte hur mycket vi får, utan hur mycket vi ger. Besöksverksamheten ger oss möjlighet att ge medan vi tar hand om varandras fysiska, andliga och känslomässiga behov.

När jag bodde i Dominikanska republiken besökte jag en syster som just hade kommit hem från sjukhuset efter att ha fött sitt tredje barn. Jag blev förvånad över hur pigg och lugn hon såg ut. Hennes andra två barn var fortfarande så små! När vi hade pratat några minuter berättade hon hur lugn hon kände sig eftersom systrarna i Hjälpföreningen hade lovat att komma och hjälpa henne varje dag under några dagar framöver. Hon kände sig älskad.

Mina besökslärare var alltid de

första som kom för att träffa mig och ta med sig mat efter det att jag kommit hem med vart och ett av mina nyfödda barn i San José i Costa Rica.

President Boyd K Packer sade att tjänandet i Hjälpföreningen stärker och helgar varje syster, och han har rätt oss att "ge Hjälpföreningens arbete företräde framför allt umgänge och andra klubbar och sällskap av liknande slag".⁴

Besöksverksamheten är också mycket effektiv när det gäller att behålla och aktivera medlemmar. En ung ensamstående syster berättade följande:

"När jag läste budskapet från första presidentskapet i *Ensign* påmindes jag om min uppgift som besökslärare. Min kamrat var en god vän till mig men det verkade aldrig som om våra tidsscheman passade ihop. Den morgonen bestämde jag mig för att bara ringa till våra systrar och bestämma en tid. Jag hoppades att det skulle fungera för min kamrat. Tråkigt nog hade min kamrat inte möjlighet att följa med. Jag frågade några rumskamrater om de kunde följa med, men ingen kunde. Jag visste att det inte var idealiskt

att gå ut på besök ensam och övervägde om jag skulle ringa återbud, men så bestämde jag mig för att det var bättre att göra besöken ensam än att låta ännu en månad passera utan att ha besökt våra systrar.

Jag kom till Alejandras hem och gick nervöst fram till hennes dörr. Jag visste inte om jag skulle känna igen henne. Hon hade varit mycket vänlig på telefonen så jag trodde att det var en viss syster som jag hade sett i kyrkan. Alejandra hälsade mig välkommen med en varm kram och ett stort leende. Det var ett nytt ansikte! Under vårt samtal berättade Alejandra att hon ville börja gå i kyrkan igen och att hon hade hoppats få något slags besök under de senaste månaderna. Hon sade att detta var första gången som hon någonsin hade fått besök av en besökslärare. Vi pratade om några evangelieprinciper och om vårt intryck av månadens budskap. Hon bestämde sig för att komma till kyrkan den veckan. Och visst kom hon. (Hon tog till och med med sig sin pojkvän!)

Sedan dess har Alejandra och jag blivit goda vänner. Jag är inte längre hennes besökslärare, men vi träffas mycket oftare än en gång i månaden. Alejandra kommer till kyrkan och familjens hemafton regelbundet och är med i institutet.

Jag har ett starkare vittnesbörd om besöksverksamheten nu än någonsin tidigare. Jag är tacksam för den Helige Andens vägledning och hans milda maning som ledde mig till en så vänlig och kärleksfull vän som Alejandra. Vi blev båda lika stärkta av denna upplevelse, och vi behövde den för vår andliga utveckling.⁵

När en herde visar omsorg kan många av dem som gått vilse bli hittade. De kan tacka ja till en inbjudan att återvända till fällan.

I Moroni 6:4 uppmanas vi att komma ihåg och ge näring åt dem som döpts in i Kristi kyrka.

De månatliga evangeliebudskap vi ger under dessa besök stärker tron och vittnesbördet. Givare och mottagare uppbyggs båda när de berättar för varandra om insikter och personliga upplevelser medan de diskuterar evangelieprinciper, skrifterna och våra profeters lärdomar.

En annan välsignelse är den nära vänskap och uppbyggelse som äger rum mellan de två systrar som går ut som kamrater i detta ärende. Vi lär av varandra och lär oss älska varandra medan vi tjänar tillsammans.

Vi kan och bör kunna tjäna andra på ett meningsfullt sätt. Vi har evangeliets perspektiv i vårt liv. Vi får gudomliga maningar som uppmuntar oss att göra gott. Låt oss göra våra besök mer givande. Vi kan ge timlig och andlig näring. Vi kan och bör visa förståelse och ha förmåga att undervisa om läran. Vi kan avhjälpa andlig hunger och föra fåren på bete. Att föra fåren på bete kan innebära att vi stärker och ger näring åt nya medlemmar, mindre aktiva eller kanske helt aktiva medlemmar.

Vårt tjänande bör vara osjälviskt, göras i det tysta, och göras villigt, med hjärtat fyllt av kärlek till Gud och till hans barn. Det måste finnas ett uppriktigt intresse av att ta hand om flokken, av att inbjuda dem att komma till Kristus.

Det är min bön att vi i större utsträckning bestämmer oss för att sträcka ut våra armar i kärlek och omsorg för att välsigna, hjälpa och stärka varandra medan vi utför våra besök med ett villigt och glatt hjärta. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se *History of the Church*, 5:25.
2. "Hjälpföreningen", del 3 i *Kyrkans instruktionshandbok, Bok 2: Prästadömet och biorganisationernas ledare* [1999], s 202.
3. Se *Kyrkans instruktionshandbok, Bok 2*, s 203.
4. "Systrars krets", *Nordstjärnan*, apr 1981, s 205.
5. Personlig korrespondens.

Jag styrker dig, jag hjälper dig

BARBARA THOMPSON

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Den största hjälpen vi kan få när vi försöker stärka familjen är att känna till och följa Kristi lärdomar.

För flera månader sedan frågade syster Beck om jag kunde tala om familjen och berätta lite om mina upplevelser av familjer. Jag är en ensamstående kvinna och har inga egna barn. Jag tror syster Beck ansåg att jag var kvalificerad att tala om familjen eftersom jag aldrig har gjort något misstag med något av mina egna barn. Det är inte många kvinnor som kan säga det.

Jag är socialarbetare till yrket och har arbetat med många familjer under årens lopp — oftast familjer som har problem och stora prövningar. Jag har sett en del hjärtslitande situationer där barn har blivit svårt skadade — både fysiskt och känslomässigt. Jag

har sett barn som har övergivits och glömts bort på grund av föräldrarnas drogmissbruk. Jag har sett artonåringar som bott i fosterhem och nu får stå på egna ben, utan stöd och uppbackning från en kärleksfull familj.

Tack och lov upplever de flesta av oss inga övergrepp eller försummelse i vår familj, men alla familjer får uppleva någon svårighet — sjukdom, död, olydnad, ekonomiska problem och så vidare.

De här problemen väcker en del allvarliga frågor. Vad händer med familjen? Vad är skillnaden mellan en stabil familj och en som är dysfunktionell? Vad finns det för enkla saker som kan hjälpa familjen? Och vem kan hjälpa familjen?

I dag vill jag kort beröra dessa frågor och delge några observationer som jag har gjort under årens lopp, i hopp om att de kan vara till hjälp.

Vad är det som händer med familjen?

Satan arbetar övertid med att attackera familjen. Han säger att äktenskapet inte är viktigt, att barn inte behöver en far och en mor, och att starka familjer inte är viktiga. Han säger att moraliska värderingar är gammalmodiga och fåniga. När problemen kommer säger Satan att vi

ska överge vår tro och följa världens sätt. Han lockar med berömmelse och rikedom och berättar hur vi kan få ett lätt liv. Han angriper vår tro på Gud och försöker nedslå även de starkaste och mest kärleksfulla familjer. Satan blir förtjust när vi ger efter — om än aldrig så lite.

Vad är skillnaden mellan en stabil familj och en som är dysfunktionell?

Medlemmarna i en stabil familj vet vilka de är, vart de är på väg och vad de vill åstadkomma. Medlemmarna i en dysfunktionell familj vet inte vilka de är, de har ingen plan, inget ankare och inga värderingar eller normer som stakar ut deras kurs.

En del föräldrar i dysfunktionella familjer har undervisats om goda värderingar men har kommit in på fel väg på grund av alkohol, droger eller andra missbruk som har tagit bort deras omdömesförmåga och deras förmåga att fatta bra beslut. I en stabil familj undervisar kärleksfulla föräldrar genom exempel och säger inte bara åt sina barn att göra

något. De gör det tillsammans med dem och visar dem hur det ska gå till.

Vad finns det för enkla saker som kan hjälpa familjen?

Tänk på att barnen är dyrbara. De är Guds andebarn. Jag har ibland sett motståndskraften i en människas själ lysa så starkt när jag inte kunde förstå hur barnet kunde överleva.

Kära systrar, älska och vårda er om era barn. Tala om att ni älskar dem. Lagg era armar om dem. Fysiska ömhetsbevis kan åstadkomma underverk. Säg vänliga ord. Visa dem genom exempel hur man arbetar. Lär dem att be. President James E Faust sade: "Att be tillsammans som familj är en sammanbindande upplevelse. Yngre barn kan lära sig hur man ber då de hör sina föräldrars och äldre syskons böner ... Enskilda böner och familjeböner är outhärliga för personlig lycka och familjelycka."¹

Läs för era barn. Läs ur skrifterna. Hjälp dem förstå att skrifterna ger

dem vägledning livet ut. Ha familjens hemafton med dem. Låt dem veta att tiden tillsammans som familj är mycket viktig för er.

Barn är ofta mycket förlåtande gentemot sina föräldrar och misstagen föräldrarna gör. Det är ofta de förlåter, glömmer och går vidare mycket snabbare än vad vuxna gör. Känn ingen skuld. Be om förlåtelse när ni har gjort ett misstag. Sök barnens förlåtelse. Ändra på ert sätt och gå vidare.

Tänk på att det krävs mycket tålamod för att fostra ett barn. Barnen är dyrbara, men de kan också vara irriterande, frustrerande och ibland till och med elaka. Det krävs en oerhörd mängd tålamod och behärskning för att inte göra eller säga något som vi senare får ångra. Ibland behöver föräldrar ta "time-out" för att inte göra allvarliga misstag. Att gå ut ur rummet en stund för att återfå självkontrollen är ofta till hjälp.

Det finns inga bättre råd än de vi får i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen."² Läs det. Studera det. Anta

det som er familjenorm. Gör det till huvudämne i flera hemaftonslektioner så att det inte råder någon tvekan för någon i familjen om hur er familj fungerar.

Vem kan hjälpa familjen?

Naturligtvis ligger det främsta ansvaret att undervisa barnen och stärka familjen hos föräldrarna. Men det finns många andra som kan hjälpa till. Jag har underbara föräldrar men de gjorde inte allt själva.

Jag var i tabernaklet när president Gordon B Hinckley presenterade tillkännagivandet om familjen under Hjälpföreningens allmänna möte i september 1995. Det var ett underbart tillfälle. Jag kände hur viktigt budskapet var. Jag tänkte också: "Det här är till stor vägledning för föräldrar. Det ger också föräldrarna ett stort ansvar." Jag tänkte också för ett ögonblick att det egentligen inte gällde mig eftersom jag inte var gift och inte hade några barn. Men nästan samtidigt tänkte jag: "Men det gäller visst mig. Jag tillhör en familj. Jag är dotter, syster, faster, kusin, brorsdotter och barnbarn. Jag har ansvar — och välsignelser — eftersom jag tillhör en familj. Och även om jag vore den enda levande medlemmen i min familj så tillhör jag fortfarande Guds familj och har ett ansvar att hjälpa till att stärka andra familjer."

Äldste Robert D Hales sade: "Att stärka familjerna är vår heliga plikt som föräldrar, barn, släktingar, ledare, lärare och enskilda medlemmar i kyrkan."³

Som systrar i Hjälpföreningen kan vi hjälpa varandra stärka familjen. Vi har möjlighet att tjäna på många sätt. Vi kommer hela tiden i kontakt med barn och ungdomar som kanske behöver just det som vi kan erbjuda. Ni äldre systrar har många goda råd och stor erfarenhet som ni kan dela

En liten pojke och en flicka i São Paulo i Brasilien.

med er av till yngre mödrar. Ibland säger eller gör en ledare i Unga kvinnor eller Primär precis det som behövs för att bekräfta något som en förälder försöker undervisa om. Och vi behöver inte någon särskild kallelse för att hjälpa en vän eller granne.

Den största hjälpen vi kan få när vi försöker stärka familjen är att känna till och följa Kristi lärdomar och lita på att han hjälper oss. Ofta när jag har arbetat med familjer som har problem har jag önskat att de kände till Frälsaren och kunde undervisa sina barn om Jesu Kristi lärdomar.

"Han skall utstå frestelser och kroppslig smärta, hunger, törst och trötthet, ja, mera än någon människa kan utstå utan att dö därav."⁴

Kristus har lidit mer än vad vi någonsin kan föreställa oss. Han vet vad vi känner. Han förstår. Han hjälper oss.

Skrifterna är fulla av exempel på hur Kristus har hjälpt och hjälper. Här är några av mina favoriter:

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila."⁵

"Var och en som sätter sin lit till Gud skall få bistånd i sina prövningar, sina bekymmer och sina lidanden och bliva upphöjd på den yttersta dagen."⁶

"Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner."⁷

"Du har fått undervisning av min Ande så ofta du begärt det."⁸

"Var trofast och nitisk i att hålla Guds bud, så skall jag omsluta dig i min kärleks armar."⁹

President Hinckley har sagt: "Det är absolut nödvändigt att ni inte försummar er familj. Inget ni har är dyrbarare än detta ... Sist och slutligen är det denna familjerelation som vi tar med oss till livet härfter."¹⁰

Kom ihåg vår Frälsares stora kärlek. Han sade följande i Jesaja 41:10: "Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig." Sedan säger han åter i vers 13: "Jag hjälper dig." Och ännu en gång i vers 14 säger han: "Jag hjälper dig."

Tro på Frälsaren. Han hjälper oss. Han älskar oss. Han vill att vi ska vara lyckliga.

Jag vittnar om att vår Herre och Frälsare lever! Jag vittnar om att han hjälper oss. Han har hjälpt mig många gånger och han hjälper er. Det vet jag. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Svårigheter för familjerna", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 2.
2. Se *Liabona*, okt 2004, s 49.
3. "Det är vår heliga plikt att stärka familjerna", *Liabona*, jul 1999, s 37.
4. Mosiah 3:7.
5. Matt 11:28.
6. Alma 36:3.
7. L&F 112:10.
8. L&F 6:14.
9. L&F 6:20.
10. "Glad åt förmånen att få tjäna", *Satellitutskickning av ledarskapsmöte*, 21 jun 2003, s 21.

Tre mål till vägledning

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Ert inflytande sträcker sig långt bortom er själva och ert hem och berör människor över hela jorden.

I kväll har våra själar sträckt sig mot himlen. Vi har välsignats med vacker musik och inspirerade budskap. Herrens Ande är här.

Syster Julie Beck, Silvia Allred, Barbara Thompson — himlen vare tack för era goda föräldrar, era lärare, era ungdomsledare och andra som insåg era möjligheter.

Låt mig uttrycka en tanke med egna ord:

*En flickas sanna värde,
I framtidens sköte döljs.
Men varje ädel kvinna,
en gång en flicka var.¹*

Det är en ära att få vara här med er. Jag vet att det förutom er som är här i konferenscentret idag finns många tusen som ser och lyssnar till mötet via satellit.

Jag inser att jag är i minoritet och måste se upp med vad jag säger. Jag kommer att tänka på mannen som steg in i en bokhandel och bad expediten — en kvinna — om hjälp. ”Har ni boken *Mannen, kvinnans herre?*” Expediten såg honom rakt i ögonen och sade sarkastiskt: ”Kolla i fantasyavdelningen!”

Jag försäkrar er ikväll att jag hedrar er, kyrkans kvinnor, och är mycket medveten om, för att citera William R Wallace, att ”handen som gungar vaggan styr världen”.²

År 1901 sade president Lorenzo Snow: ”Hjälpföreningens medlemmar har ... betjänat de lidande, de har kärleksfullt omfamnat de faderlösa och änkorna och de har hållit sig obesmittade av världen. Jag vittnar om att det inte finns ädlare eller mer gudfruktiga kvinnor i världen än de som finns i Hjälpföreningen.”³

Liksom på president Snows tid finns det idag, här och nu, besök att göra, hälsningar att framföra och hungriga själar att mätta. När jag begrundar dagens Hjälpförening, i tacksamhet för förmånen att få tala

till er, vänder jag mig till vår himmelske Fader och ber om hans gudomliga vägledning.

I den andan känner jag att jag bör ge varje medlem i Hjälpföreningen runt om i världen tre mål att uppnå:

1. **Studera flitigt.**
2. **Be innerligt.**
3. **Tjäna villigt.**

Låt oss tala om dessa mål. För det första, **studera flitigt.** Världens Frälsare sade: ”Söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro.”⁴ Han tillade: ”Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig.”⁵

Studier i skrifterna stärker vårt eget och våra familjemedlemmars vittnesbörd. Våra barn växer idag upp omgivna av röster som uppmanar dem att överge det som är rätt och i stället söka världens nöjen. Om de inte har en fast grund i Jesu Kristi evangelium, ett vittnesbörd om sanningen och är fast beslutna att leva rättfärdigt, påverkas de av dessa röster. Det är vårt ansvar att stärka och beskydda dem.

I oroväckande hög grad undervisas våra barn idag av media, däribland Internet. I Förenta staterna rapporteras att ett barn tittar på TV i genomsnitt fyra timmar om dagen, och att en stor del av den tiden fylls av program fyllda av våld, alkohol, droger och sex. Filmer och videospel ingår inte i de här fyra timmarna.⁶ Och statistiken är i stort sett densamma i andra industriländer. Budskapen som förs fram via TV, filmer och andra media står ofta i direkt motsats till det som vi vill att våra barn ska söka sig till och hålla kärt. Det är vårt ansvar att inte bara undervisa dem och ge dem en fast grund i andlighet och lära, utan också att hjälpa dem stå fast, oavsett vilka yttre krafter de stöter på. Det

krävs mycket tid och ansträngning från vår sida — och för att kunna hjälpa andra måste vi själva ha det andliga och moraliska modet att stå emot det onda vi möter på alla fronter.

Vi lever i den tid som omtalas i 2 Nephi, kapitel 9:

”O, vilken fåfänga, vilka svagheter, vilken dårskap hava icke människor! Om de äro lärda, tro de sig vara visa, och de hörsamma ej Guds råd utan åsidosätta det och tro, att de av sig själva hava kunskap, varför deras visdom är dårskap och gagnar dem ej. De skola förgås.

Att vara lärd är bra, om man hör-sammar Guds råd.”⁷

Vi måste ha modet att hålla fast vid våra normer trots världens hån. President J Reuben Clark Jr, som i många år var medlem i första presidentskapet, sade: ”Det är inte okänt med fall där människor som anses troende ... har ansett att de, eftersom

de genom att intyga sin fullständiga tro skulle kunna ådra sig sina icke-troende kollegors hån, antingen måste modifiera eller bortförklara sin tro, eller på ett destruktivt sätt späda ut den, eller till och med låtsas förkasta den. Sådana är hycklare.”⁸

Jag kommer att tänka på de mäktiga verserna i andra Timoteusbrevet i Nya testamentet, kapitel 1, verserna 7 och 8:

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre.”

Förutom studier i andliga ämnen är världslig utbildning viktig. Vår framtid är ofta oviss, och därför är det bra att förbereda sig för alla eventualiteter. Statistiken visar att ni vid något tillfälle, på grund av en makes sjukdom eller bortgång eller på grund av ekonomiska faktorer, kanske måste

sörja ekonomiskt för er familj. En del av er gör redan det. Jag uppmanar er att skaffa er en utbildning — om ni inte redan gör det eller redan har gjort det — så att ni är förberedda på att försörja familjen om det blir nödvändigt.

Era talanger ökar när ni studerar och utbildar er. Ni blir bättre på att hjälpa er familj med deras studier och ni får frid i sinnet eftersom ni vet att ni är förberedda för de eventualiteter som ni kan ställas inför.

Jag uppmanar: **Studera flitigt.**

Det andra målet jag vill nämna är: **Be innerligt.** ”Bed alltid, så skall jag utgjuta min Ande över dig, och stor skall din välsignelse bli.”⁹

Kanske har vårt behov aldrig varit större än nu av att be och lära våra barn att be. Bön är ett skydd mot frestelse. Det är genom uppriktig och innerlig bön som vi kan få de välsignelser vi behöver och det stöd som krävs för att vi ska ta oss fram genom

denna tidvis svåra och prövande resa vi kallar dödligheten.

Vi kan lära våra barn och barnbarn hur viktig bönen är, både genom ord och exempel. Här är ett exempel på undervisning genom föredöme, som beskrivs i en mors brev till mig. "Käre president Monson: Ibland undrar jag om jag verkligen har något inflytande på mina barn. Eftersom jag är ensamstående och måste ha två jobb för att kunna försörja oss kommer jag ibland hem till kaos, men jag ger aldrig upp hoppet."

Hon beskriver hur hon och hennes barn såg på generalkonferensen, där jag talade om bön. Hennes son sade: "Mamma, du har redan lärt oss det där." Hon frågade "Vad menar du?" Hennes son svarade: "Jo, du har lärt oss att be och visat oss hur man gör det, och för några kvällar sedan gick jag till ditt rum för att fråga dig om någonting och du stod på knä och bad till vår himmelske Fader. Om han är viktig för dig, så blir han viktig för mig." Brevet avslutades med orden: "Man får nog aldrig veta vilket inflytande man har förrän ett barn ser att man själv gör det som man har försökt lära barnet att göra."

För några år sedan alldeles innan jag for från Salt Lake City för att delta i Scouternas årsmöte i Atlanta i Georgia, beslöt jag mig för att ta med mig tillräckligt många exemplar av *New Era* för att kunna dela med mig av denna utmärkta tidning till scoutledarna. När jag kom fram till mitt hotell i Atlanta öppnade jag tidningspaketet. Jag såg att min sekreterare av någon anledning gett mig två extra exemplar av juninumret, ett nummer som handlade om tempeläktenskap. Jag lämnade de två tidningarna på hotellrummet och delade som planerat ut de andra.

Under mötenas sista dag kände jag

inte för att delta i den planerade lunchen utan kände mig manad att återvända till mitt rum. Telefonen ringde när jag steg in genom dörren. Det var en medlem som ringde. Hon hade hört att jag var i Atlanta. Hon presenterade sig och frågade om jag var villig att välsigna hennes tioåriga dotter. Jag gick villigt med på det och hon sade att hon, hennes make och deras dotter och son genast skulle komma till mitt hotellrum. Medan jag väntade bad jag om hjälp. Konferensens buller ersattes av den känsla av frid som åtföljer bönen.

Så knackade det på dörren och jag fick tillfälle att träffa en speciell familj. Den tioåriga dottern gick med kryckor. Cancern hade tvingat dem att amputera hennes vänstra ben — men hennes ansikte strålade och hennes tillit till Gud sviktade inte. En välsignelse gavs. Mor och son knäböjde vid sidan av sängen medan fadern och jag lade våra händer på den unga dotterns huvud. Vi vägledades av Guds Ande. Dess kraft gjorde oss ödmjuka.

Jag kände tårarna rinna nedför kinderna och droppa ner på mina händer där de vilade på detta vackra Guds barns huvud. Jag talade om

eviga förordningar och familjens upphöjelse. Herren manade mig att uppmana familjen att inträda i Guds heliga tempel. Efter välsignelsen fick jag veta att ett sådant tempelbesök var planerat. Frågor om templet ställdes. Jag hörde ingen röst från himlen och såg inte heller någon syn. Men klart och tydligt hörde jag orden i mitt sinne: "Hänvisa till *New Era*". Jag tittade mot byrån, och där låg de två extra exemplaren av *New Era* som handlade om templet. Ett exemplar gavs till dottern och ett till föräldrarna. Vi gick igenom det tillsammans.

Familjen sade adjö och det blev återigen tyst i rummet. En bön av tacksamhet föll sig naturlig och, återigen, beslutet att alltid ha tid till bön.

Mina kära systrar, be inte om uppgifter ni är kapabla att utföra, utan be att ni ska vara kapabla att utföra alla era uppgifter. Då är det inget mirakel att ni kan utföra era uppgifter, utan ni är själva miraklet.

Be innerligt.

Slutligen, **tjäna villigt**. Ni är en mäktig kraft i det godas tjänst, en av de mäktigaste i världen. Ert inflytande sträcker sig långt bortom er själva och ert hem och vidrör människor över hela jorden. Ni har räckt ut er hand till era bröder och systrar tvärs över gatan, över städer, över landet, över kontinenter och över hav. Ni förkroppsligar Hjälpföreningens motto: "Kärleken förgår aldrig."

Ni är naturligtvis omgivna av tillfällen att tjäna. Utan tvekan ser ni ibland så många möjligheter att tjäna att ni blir överväldigade. Var ska ni börja? Hur ska ni hinna med allt? Hur kan ni avgöra, bland alla behov ni ser, var och hur ni bör tjäna?

Ofta är det små saker som lyfter och välsignar andra: En fråga om hur familjen mår, några uppmuntrende ord, en uppriktig komplimang, ett litet tackkort, ett kort

telefonsamtal. Om vi är observanta och uppmärksamma, och om vi följer maningarna vi får, kan vi utträta mycket gott. Ibland krävs det naturligtvis mer.

Jag hörde nyligen talas om hur en mor kärleksfullt fick hjälp när hennes barn var mycket små. Hon gick ofta upp mitt i natten för att ta hand om sina små barn, som mödrar gör. Hennes vän och granne tvärs över gatan brukade komma förbi dagen efter och säga: "Jag såg att lampan var tänd hos dig i natt och förstår att du var uppe med barnen. Jag tar med dem hem ett par timmar så du kan ta en tupplur." Den tacksamma modern sade: "Jag var så tacksam för hennes välkomna erbjudande. Det var inte förrän det hade hänt många gånger som jag insåg att om hon hade sett att min lampa var tänd mitt i natten så måste hon ha varit uppe med ett av sina barn också och behövde en tupplur lika mycket som jag. Hon lärde mig något viktigt och jag har sedan dess försökt vara lika flitig som hon att söka efter tillfällen att tjäna andra."

Oräkneliga är de gånger som den stora armén av besökslärare i Hjälpföreningen har tjänat andra. För några år sedan hörde jag talas om två av dem som hjälpte en sörjande änka, Angela, min kusins barnbarn. Angelas man och en av hans vänner hade åkt skoter och begravts under en lavin. De efterlämnade båda en gravid hustru — Angela väntade deras första barn och vännens hustru väntade inte endast barn utan hade redan en liten. Under Angelas mans begravning berättade biskopen att han hade åkt hem till Angela så snart han hörde talas om den tragiska olyckan. Strax efter det att han anlant ringde det på dörren. Dörren öppnades och där stod Angelas två besökslärare. Biskopen sade att han såg hur de uppriktigt visade

Angela kärlek och medlidande. De tre kvinnorna grät tillsammans och det var uppenbart att dessa två underbara besökslärare brydde sig mycket om Angela. Som kanske endast kvinnor kan nämnde de stilla — utan att bli ombedda — precis vad de skulle hjälpa henne med. Att de skulle hålla sig i närheten så länge som Angela behövde dem var uppenbart. Biskopen uttryckte sin djupa tacksamhet för att han visste att hon hade verkligt stöd under den närmaste tiden.

Sådana handlingar i kärlek och medlidande upprepas om och om igen av de underbara besökslärare vi har i kyrkan — inte alltid vid sådana dramatiska tillfällen, men ändå lika innerligt.

Jag lovordar er som med kärleksfull omsorg och medkänsla ger mat åt de hungriga, kläder åt de nakna och husrum åt de hemlösa. Han som märker om en sparv faller till marken är helt säkert inte omedveten om sådant tjänande. Önskan att lyfta, villighet att hjälpa och godhet att ge kommer från ett hjärta fyllt av kärlek. **Tjäna villigt.**

Vår älskade profet, president Gordon B Hinckley, sade om er: "Gud inplanterade hos kvinnan något gudomligt som uttrycker sig

i stilla styrka, förfining, frid, godhet, dygd, sanning och kärlek."¹⁰

Mina kära systrar, må vår himmelske Fader välsigna var och en av er, gift eller ogift, i ert hem, i er familj, i ert liv — att ni må vara värdiga att hälsas av världens Frälsare på detta underbara sätt: "Bra, du gode och trogne tjänare."¹¹ Detta är min bön, i det att jag välsignar er, och även James E Fausts älskade hustru Ruth som sitter här på första raden, och hennes familj, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Nobody Knows What a Boy Is Worth", *Best-Loved Poems of the LDS People*, redigerad av Jack M Lyon och andra (1996), s 19.
2. "The Hand That Rocks the Cradle Is the Hand That Rules the World", i *The World's Best-Loved Poems*, sammanställd av James Gilchrist Lawson (1955), s 242.
3. *The Teachings of Lorenzo Snow*, redigerad av Clyde J Williams (1984), s 143.
4. L&F 88:118.
5. Joh 5:39.
6. American Academy of Pediatrics, "Television and the Family2, s 1, www.aap.org/family/tv1.htm.
7. 2 Nephi 9:28–29.
8. "Den utstakade kursen för utbildningen i kyrkan" (Tal till seminarie- och institutledare på Brigham Young-universitetets sommarskola i Aspen Grove, Utah, den 8 augusti 1938), s 7.
9. L&F 19:38.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 387.
11. Matt 25:21.

Kraften att förändra sig

PRESIDENT JAMES E FAUST (1920–2007)

andre rådgivare i första presidentskapet

President Faust skrev den här artikeln månaderna före sin bortgång den 10 augusti 2007.

Kraften att förändra sig är mycket verklig och en underbar andlig gåva från Gud.

Var och en av oss har fått kraften att förändra sitt liv. Som en del av Herrens stora lyckalighetsplan är vi fria att fatta egna beslut. Vi kan bestämma oss för att göra bättre ifrån oss och vara bättre. Vi behöver alla förändra oss på olika sätt. Några av oss behöver vara vänligare hemma, mindre själviska, bättre på att lyssna och mer hänsynsfulla i vårt sätt att behandla andra. Några av oss har vanor som vi behöver förändra, vanor som skadar oss själva och andra. Ibland behöver vi så att säga få en "stöt" för att vi ska göra förändringen.

Saulus genomgick en dramatisk förändring när han var på väg till

Damaskus. Saulus "andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar". (Apg 9:1) När han var på väg till Damaskus kom ett ljus från himlen som omgav honom.

"Och han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig?'

Han frågade: 'Vem är du, Herre?' Rösten svarade: 'Jag är Jesus, den som du förföljer.'" (Apg 9:4–5)

Kanske hade Saulus hjärta veknat när några personer kastade ut Stefanus ur staden och stenade honom och lade sina kläder vid Saulus fötter. Men det var utan tvekan på vägen till Damaskus som han hörde Herrens röst, som sade: "Jag är Jesus, den som du förföljer."

"Och darrande och häpen sade han: 'Herre, vad vill du att jag ska göra?' Och Herren sade till honom: 'Stå upp och gå in i staden, så skall du få veta vad du måste göra.'" (Se Apg 9:6; se också King James Version Acts 9:6.) Saulus var blind när han reste sig upp och fick föras till Damaskus där hans syn återställdes och han döptes. Han började omedelbart "predika i synagogorna att Jesus är Guds Son". (Apg 9:20)

Saulus som senare fick namnet Paulus genomgick en förändring

som var total, absolut, fullständig och orubblig ända till hans död.

Förändring genom omvändelse

Utan tvekan har ni inte haft någon sådan upplevelse, och det har inte jag heller! Omvändelse är något mycket mindre dramatiskt för de flesta av oss, men borde vara lika genomgripande och meningsfull. Nyomvända i kyrkan får ofta uppleva en andlig känsla när de döps. En beskrev det på följande sätt: "Jag ska aldrig glömma känslan inom mig; att vara ren, att börja på nytt som ett Guds barn ... Det var en sådan speciell känsla!"¹

Sann omvändelse förändrar liv. En ung kvinna skrev och berättade hur olycklig hon hade varit hemma som liten flicka. Hon skrev: "Jag for illa när min mamma och mina yngre bröder och systrar led av en drucken pappas hemska humör." När hon var 14 år sade någon till henne att ett av Guds bud var att hedra sina föräldrar. Medan hon funderade över hur hon skulle kunna göra det fick hon en känsla av att hon skulle studera, bli en bra elev och den bästa dottern i staden.

Det skedde ingen större förändring i hemmet men hon kände ändå att hon ville arbeta mot sitt mål och vid 18 års ålder lämnade hon hemmet för en speciell utbildning. Tre veckor senare kom hon hem på besök, och hon berättar:

"Mamma mötte mig gråtande. Jag trodde att något hemskt hade hänt men hon kramade om mig och sade: 'Sedan du åkte iväg för att studera har din pappa inte druckit alls' ...

Mamma sade att kvällen när jag åkte hemifrån hade några mormonmissionärer kommit ...

Pappa blev som ett litet barn. Jag kunde se i hans ögon att han hade omvänt sig och blivit ödmjuk. Han *bade* genomgått ett fullständig förändring. Han hade slutat att både

röka och dricka och försökte hålla buden som missionärerna hade undervisat honom om. Han behandlade mig som en drottning och mamma och mina syskon som kungligheter ...

Hela familjen döptes ... Pappa blev vid 40 års ålder den bästa pappan i världen.”²

Kraften i evangeliet kan verkligen förändra vårt liv och ta oss från ledsamhet och förtvivlan till lycka och glädje.

Förändring genom ånger

Överträdelser för med sig smärta och sorg. Men det finns en väg ut ur ”bitterhetens galla och orättfärdighetens bojar”. (Mosiah 27:29) Om vi vänder oss till Herren och tror på hans namn så kan vi förändra oss. Han ger oss kraften att förändra vårt liv, kraften att mota bort dåliga tankar och känslor från vårt hjärta. Vi kan lyftas upp ur den ”mörkaste avgrund” för att se ”Guds underbara ljus”. (Mosiah 27:29) Vi kan få förlåtelse. Vi kan känna frid.

För några år sedan berättade äldste Marion D Hanks, numera generalauktoritet emeritus, om något en man upplevde som gjorde att han omvände sig och förändrade sitt liv över en natt:

”Han hade tagit med sig sin son hem till en familj som sonen skulle få bo hos medan han deltog i en basebollturnering. Den unge mannen verkade ovillig att följa med pappan hem till sin välgörare och pappan började undra om de hade behandlat hans son illa. Pojken gömde sig halvt om halvt bakom pappan när han knackade på dörren. Men när de hade kommit in hälsade värdfamiljen varmt på sonen och det var tydligt att han tyckte mycket om dem.

Senare när den förbryllade pappan hade hämtat sin son bad han honom förklara sitt konstiga beteende ... Sonen svarade:

’Jag var rädd att du skulle glömma bort dig och svära hemma hos dem, pappa. De svär inte hemma hos sig. De är jättetrevliga. De pratar vänligt med varandra och skrattar mycket, och de ber varje gång de ska äta och varje morgon och kväll, och de lät mig be med dem.’

Fadern sade: ’Det var inte det att pojken skämdes för sin pappa. Han älskade mig så mycket att han inte ville att jag skulle framstå i dålig dager.’

Denne fader, som hade stått emot en hel generation av uppriktiga personer som hade försökt hjälpa honom hitta en bättre livsstil, rördes av sin egen lille sons ljuvliga ande.”³

Kraften att förändra sig blev så stark att fadern inte bara blev aktiv i kyrkan igen utan han blev också en stavsledare.

Förändring genom återhämtning efter missbruk

En annan slags förändring jag vill tala om är återhämtning från förslavande vanor. De inbegriper missbruk som har att göra med alkohol, droger, tobak, mat, spel, ovärdigt sexuellt beteende och pornografi. Jag citerar från en nyutkommen bok om förslavande missbruk: ”I Förenta staterna är missbruk en av de främsta orsakerna till sjukdomar och dödsfall som kan förebyggas. Drogmissbruk förstör familjer, kostar miljarder i förlorad produktivitet, anstränger hälsovården och gör slut på liv.”⁴ Det är en förbannelse som drabbat samhället.

Det finns många slags missbruksbeteenden och det är svårt för dem som blivit allvarligt beroende att ändra på situationen eftersom en del substanser

förändrar sinnestillståndet. I en artikel om missbruk nyligen stod det: "I en missbrukares hjärna är aktiviteten nedsatt i den prefrontala barken, där rationellt tänkande kan överskugga impulsbeteenden."⁵ En del missbruk kontrollerar oss i så hög grad att det tar bort vår gudagivna handlingsfrihet. Ett av Satans främsta knep är att hitta sätt att kontrollera oss. Därför bör vi avstå från allt som kan hindra oss från att uppfylla Herrens syfte för oss och som gör att evighetens välsignelser hänger på en tråd. Vi lever här för att anden ska ta kontroll över kroppen i stället för tvärtom.

Alla slags beroenden kräver ett oerhört pris i form av smärta och lidande, och de kan även påverka vår andlighet. Det finns emellertid hopp eftersom de flesta missbruk kan övervinnas med tiden. Vi kan ändra oss, men det är svårt.

Vi börjar med att fatta beslutet att vi ska ändra på oss. Det krävs mod och ödmjukhet för att erkänna att vi behöver hjälp, för det är få, om ens några av oss, som kan klara det själva. Kyrkan har ett återhämtningsprogram som har anpassats från Anonyma Alkoholisters

tolvstegsprogram för att hållas inom ramarna för kyrkans lärdomar och trosuppfattningar. Dessa tolv steg finns med i häftet *Vägledning för återbämning från missbruk och belande* som finns tillgänglig för prästadömsledare och andra medlemmar.

En fullständig förändring av vår livsstil kan bli nödvändig. Vi måste av hela vårt hjärta, sinne och styrka ha en önska att övervinna det skadliga missbruket. Vi måste vara redo att helt och hållet avstå från det beroendeframkallande ämnet eller beteendet.

Många människor har kunnat övervinna sitt drogberoende. Trebarnsmamman Susan tog bara droger på helgerna för att försöka dölja sitt problem för barnen. Men barnen upptäckte det ändå och tiggde och bad henne om att hon skulle sluta. Och efter tre år, med särskild hjälp och med stöd från sina barn, speciellt sin sjuårige son, slutade hon faktiskt. När hon ser tillbaka inser hon att vår himmelske Fader hjälpte henne igenom det hela och förberedde henne för att lyssna på evangeliet. Hon sade:

"Evangeliet förändrade mitt hjärta, mitt utseende, min inställning och

mina känslor. Och jag lärde mig att be. När jag får ett problem går jag till min himmelske Fader och säger: 'Hjälp mig.' Och han hjälper mig igenom det ... Nu när jag går, så går jag med högburet huvud eftersom jag vet att min himmelske Fader är med mig varje steg på vägen ...

Det är en ny dag. Jag förlorade en hel del genom att vilja vara en del av denna drogvärld. Jag förlorade min lägenhet, min son dog nästan i en eldsvåda, jag förlorade mitt äktenskap, jag förlorade lyckan helt och hållet. Men jag har fått tillbaka den. Min himmelske Fader gav mig en chans att börja om. Jag är ny nu — helt ny, inifrån och ut."⁶

Varje ny dag som gryr kan vara en ny dag för oss att börja förändra oss. Vi kan förändra vår omgivning. Vi kan förändra vårt liv genom att ersätta gamla vanor med nya. Vi kan forma vår karaktär och framtid med renare tankar och ädlare gärningar. Som någon sade en gång: "Förändringens möjlighet finns alltid där, med dess dolda löfte om frid, lycka och ett bättre liv."⁷

Jag vittnar om att vår kropp kan genomgå den yttersta förändringen genom omvändelse och rättfärdighet och genom vår Herre Jesu Kristi kraft, så att den "blir lik den kropp han har i sin härlighet. Ty han har makt att lägga allt under sig." (Fil 3:21) ■

SLUTNOTER

1. Vivian Ford, "Ask and Ye Shall Receive", *No More Strangers*, 4 band, redigerad av Hartman Rector Jr och Connie Rector (1971-1990), 3:175.
2. Estilla Ayala, "The Change in My Father", *Ensign*, feb 1975, s 42, 43.
3. "Fitting into Your Family", *New Era*, jun 1991, s 8.
4. Lynn R Webster och Beth Dove, *Avoiding Opioid Abuse While Managing Pain* (2007), s 11.
5. Michael D Lemonick och Alice Park, "The Science of Addiction", *Time*, 16 jul 2007, s 44.
6. LaRene Gaunt, "Testimonies from the Inner City", *Ensign*, apr 1992, s 40.
7. Joseph Walker, "The Miracle of Change", *Ensign*, jul 1992, s 12.

President Henry B Eyring *andre rådgivare i första presidentskapet*

När president Henry Bennion Eyring reflekterar över den oväntade riktning hans liv har tagit så ler han åt vetenskapen om att Gud kan göra underverk i sina lärjungars liv trots deras rädslor och känslor av otydlighet.

Han får styrka av denna vetenskap medan han begrunder det ”betydelsefulla ansvar” som åtföljer hans kallelse i första presidentskapet. President Eyring fyller den vakans som uppstod i och

med president James E Fausts bortgång den 10 augusti 2007.

Han ser fram emot samarbetet med president Gordon B Hinckley och president Thomas S Monson men saknar ändå president Faust.

”Jag försöker att inte tänka på att jag ska gå i president Fausts fotspår för det är omöjligt”, säger han. ”Han var en enastående förberedd och fulländad andre rådgivare i första presidentskapet. Han hade unika gåvor.”

Under en presskonferens

efter det att president Eyrings kallelse tillkännagavs den 6 oktober berättade han att president Faust bjudit in honom till sitt kontor kort efter det att han hade kallats till de tolv apostlarnas kворum den 1 april 1995. I stället för att komma med uppmantran, som han hade väntat sig, pekade president Faust mot himlen, log, och sade: ”Prata inte med mig. Prata med honom.” President Eyring sade: ”I stället för att försöka lösa alla mina problem hänvisade han mig till Gud. Han hade gåvan att vara mycket lyhörd och vänlig — den käraste vän och bästa mentor man kan ha.”

President Eyring uttryckte sin tacksamhet mot Herren för hans tillit och mot president Hinckley för hans tilltro: ”Det är underbart att få möjlighet att tjäna tillsammans med personer som jag älskar och som jag understödjer som profeter, siare och uppenbarare och sanna apostlar till Herren Jesus Kristus.”

Han erkände också Herrens understödjande hand: ”President Hinckley säger alltid: ’Allt kommer att ordna sig.’ Också jag har denna tro när jag nu tilldelats detta betydelsefulla ansvar.”

Henry B Eyring föddes den 31 maj 1933 i Princeton i New Jersey. Han var den andre i raden av Henry

och Mildred Bennion Eyrings tre söner. Hans far, som var en världsberömd kemist, uppmantrade sina söner att utbilda sig inom vetenskap. President Eyring studerade fysik till en början men när han tjänat två år i Förenta staternas flygvapen sökte han in vid Harvard Graduate School of Business där han tog examen i företagsekonomi.

Medan han studerade vid Harvard sommaren 1961 träffade han Kathleen Johnson som studerade i Boston den sommaren. De umgicks hela sommaren och skrev till varandra när hon hade återvänt hem till Kalifornien. De gifte sig sedan i templet i Logan i Utah i juli 1962.

Samma år blev president Eyring biträdande professor vid Stanford Graduate School of Business, där han undervisade mellan 1962 och 1971.

President Eyring beskriver sin hustru som ”en person som alltid fick mig att vilja bli den bästa jag kunde bli”.

Denna egenskap visade sig en gång mitt i natten 1971 när hon väckte sin make och frågade: "Är du säker på att du gör det som är rätt i ditt liv?" Sedan frågade hon honom om han inte borde arbeta med Neal A Maxwell som då var chef för Kyrkans utbildningsverksamhet.

President Eyring tyckte om att undervisa vid Stanford, bo nära släktingar och verka som biskop för Stanfords första församling, men han började be angående hustruns fråga. Paret Eyring kände inte Neal Maxwell men inom några dagar ringde han och inbjöd president Eyring att komma till Salt Lake City där han bad honom verka som president för Ricks College, numera BYU-Idaho. President Eyring tackade ja och tog med sig familjen — som idag består av fyra söner, två döttrar och tjugofem barnbarn — till Rexburg i Idaho.

Han blev biträdande utbildningschef för Kyrkans

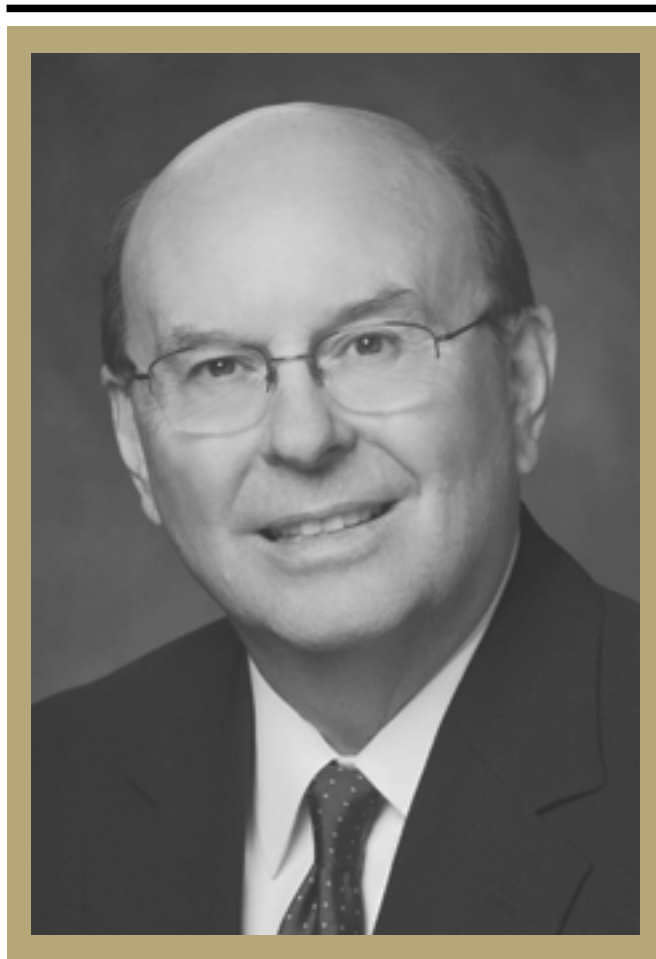
utbildningsverksamhet sex år senare och chef för KUV ytterligare tre år senare. Han arbetade som sådan till april 1985 när han kallades som första rådgivare i presiderande biskopsrådet. I september 1992 blev han åter utnämnd till chef för KUV och verkade som sådan samtidigt som han verkade som medlem i de sjuttios första kvorum, en position han kallades till en månad senare.

President Eyring är känd för sina innerliga predikningar och sin ömsinta ande och säger att hans 12-åriga tjänande i de tolv apostlarnas kvorum har lärt honom en hel del om att hjälpa vår himmelske Faders barn.

"Tack vare min erfarenhet i de tolv kvorum är jag mer övertygad om att om vi bara anpassar oss till det som vår himmelske Fader och Frälsaren vill så kan vi göra mycket bättre ifrån oss än vi gjort tidigare", säger han. "Gud berör människors liv

genom oss på ett effektivare sätt än vad vi någonsin kan förvänta oss, och han kan göra mer av vårt liv än vad vi någonsin kunnat föreställa oss."

Vår himmelske Fader vägleder oss trots våra rädsor och otillräckligheter, tillägger han. "Om du strävar framåt i tro och om du är ödmjuk så får du höra hans röst", säger han. ■

Äldste Quentin L Cook

i de tolv apostlarnas kvorum

Trots att äldste Quentin La Mar Cook säger att hans kallelse att verka som medlem i de tolv apostlarnas kvorum var oväntad, har han lärt sig att leva som ett vittne om Frälsaren Jesus Kristus ända sedan han var liten.

"I hela mitt liv har jag välsignats av personer som älskar Frälsaren", säger äldste Cook.

Äldste Cook föddes den 8 september 1940 i Logan i Utah och är son till J Vernon och Bernice Cook. Han är tacksam för en kärleksfull,

engagerad far och en mor som "älskade Frälsaren. De gjorde allt de kunde för att uppfostra oss på rätt sätt."

Han uppskattar sina system och minns att när han var 15 år och hade ett allvarligt samtal med sin äldre bror Joe så insåg han att ett vittnesbörd om Frälsaren hade betydande följder. Joe behövde bestämma sig för om han skulle skjuta på sina medicinstudier för att gå ut som missionär. "Efter det samtalet blev bekräftelsen som jag hade fått genom bön om att

kyrkan var sann och om Jesu Kristi gudomlighet en avgörande händelse för mig.”

Äldste Cooks bror gick ut som missionär, och det gjorde även han, och verkade i Brittiska missionen. Hans missionspresidenter, bland annat äldste Marion D Hanks, då medlem i de sjuttios första råd, hade en djup inverkan på honom.

”Det är mycket viktigt att ha ett vittnesbörd om Frälsaren och att umgås med människor som älskar Frälsaren”, säger äldste Cook. Han fann en annan sådan person vid namn Mary Gaddie och gifte sig med henne i templet i Logan i Utah den 30 november 1962.

När äldste Cook hade tagit examen i statsvetenskap vid Utah State University flyttade paret till Kalifornien där äldste Cook tog juristexamen vid Stanford University. Medan de uppfostrade sina tre barn arbetade äldste Cook med affärsjuridik, blev delägare i en advokatfirma i San

Francisco, verkställande direktör för Kaliforniens hälsovårdsmyndighet och slutligen vice ordförande för Sutter Health Systems.

Under tiden verkade han som biskop, stavspresident och rådgivare, regionrepresentant och områdesauktoret. När han verkade i stavspresidentskapet ansvarade han inte bara för de engelsktalande församlingarna utan också för församlingar där man talade spanska, toganska, samoanska, tagalog, mandarin och kantonesiska.

”Vi älskade medlemmarnas mångfald och deras hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium. De har haft ett så positivt inflytande i mitt liv.”

Men i yrket arbetade äldste Cook mest med personer som inte var medlemmar i kyrkan. Han insåg att ”det finns en hel del människor utanför kyrkan som älskar Frälsaren. Många av dem hade också ett gott inflytande på mig. Så när jag talar om att man ska umgås med goda

människor så menar jag inte att man ska isolera sig från världen.”

Efter sin kallelse till de sjuttios andra kvorum den 6 april 1996, och efter kallelsen till de sjuttios första kvorum den 4 april 1998, verkade äldste Cook i presidentskapet för området Filippinerna/ Mikronesien och som president för Stillhavsområdet och området Nordamerika Nordväst.

Hans verksamhet som generalauktoret har stärkt hans tro på att ”man kan hitta goda människor som älskar Frälsaren var man än är”. Äldste Cook tror att man hittar dem genom att leva efter evangeliet på ett ödmjukt och oblygt sätt.

”Jag tror att det största misstaget som de flesta sista dagars heliga gör är att de döljer vilka de är”, säger han. ”Många medlemmar talar inte om för vänner och bekanta vilka de är eller vad de tro på och dras därför in i mycket svåra situationer. De som talar om att de är sista dagars heliga och gör klart vad de tror på har mycket färre problem.”

Att de också är bättre medlemsmissionärer upptäckte han när han verkade som verkställande chef för kyrkans missionärsavdelning, innan han kallades till de sjuttios presidentskap i augusti 2007.

I sitt första konferenstal efter att ha inröstats som apostel den 6 oktober 2007 talade äldste Cook om problemet att många ”döljer sitt medlemskap” och uppmanade dem att leva ”i tro och inte i rädsla”.

”Det finns många som ’hållas borta från sanningen, blott emedan de icke veta var de skola finna den’”, säger han. (L&F 123:12) ”Och när någon är rättfram på ett tolerant, vänligt sätt är det förunderligt hur många som är mottagliga.”

Äldste Cook hoppas att vi på samma sätt ska vara mottagliga för honom i hans nya kallelse. Han är medveten om att han trots sin otillräcklighet måste leva i tro och inte i rädsla medan han låter andra veta vem han är och vad han tror på som en särskilt vittne om Kristus.

”Jag älskar Frälsaren”, säger han. ”Jag gläds åt möjligheten att få bära vittnesbörd om Jesus Kristus i hela världen.” ■

Äldste Walter F González

i presidentskapet för de sjuttio

Äldste Walter Fermín González har ett fast vittnesbörd om att tjänande ger välsignelser. "Vi står alltid i skuld till Herren, för belöningen är alltid större än allt det tjänande vi kan utföra", säger han.

Äldste González' förberedelse för att tjäna började tidigt i livet, innan han blev medlem i kyrkan. När han hade fyllt nio år föreslog hans mamma att han skulle börja lära sig engelska. Fastän hans föräldrar inte var medlemmar tror han att hans mor var ett "verktyg i Herrens händer" för att förbereda honom för de kallelser han senare skulle få.

"Ingen visste att jag skulle bli medlem i kyrkan nio år senare. Ingen visste att jag en dag skulle kallas att bli generalauktoritet och behöva kunna prata engelska", säger han.

Äldste González är son till Victoria och Fermín

González och föddes den 18 november 1952 i Montevideo i Uruguay. Han döptes när han var 18. Han gifte sig med Zulma Anahir i Montevideo den 28 februari 1975. De beseglades i tempel i Washington D C 1979 och har fyra barn. De ser fram emot att deras första barnbarn snart ska födas.

Äldste González studerade vid Universidad de la República i Uruguay och vid Universidad de la Fraternidad i Argentina och fick en fil kand vid Indiana University i Bloomington i Indiana.

Äldste González inröstades i presidentskapet för de sjuttios kvorum den 6 oktober 2007. Tidigare verkade han som president för områdena Brasilien Nord och Sydamerika Väst och som rådgivare i presidentskapen för områdena Sydamerika Nord och Brasilien Nord. Han verkade också som områdessjuttio i området Sydamerika Nord, som missionspresident i Ecuador, som stavsresident i Uruguay och som områdeschef för informationstjänsten i området Sydamerika Nord.

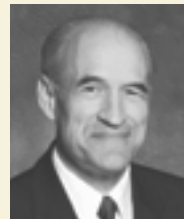
Han arbetade inom Kyrkans utbildningsverksamhet, bland annat som områdeschef för området Sydamerika Nord. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

Daniel K Judd
förste rådgivare

A. Roger Merrill
president

William D. Oswald Sr.
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H. Allred
första rådgivare

Julie B. Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

UNGA MÄN

Dean R. Burgess
förste rådgivare

Charles W. Dahlquist II
president

Michael A. Neider
andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Elaine S. Dalton
första rådgivare

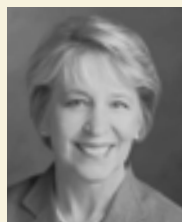

Susan W. Tanner
president

Mary N. Cook
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S. Lifferth
första rådgivare

Cheryl C. Lant
president

Vicki F. Matsumori
andra rådgivare

Presidentskapet för de sjuttios kvarum

*Sittande (från vänster): Äldste Earl C Tingey, äldste D Todd Christofferson, äldste Neil I. Andersen och äldste Ronald A Rasband.
Stående (från vänster): Äldste Claudio R M Costa, äldste Steven E Snow och äldste Walter F González.*

”Detta är bara början. Detta verk kommer att fortsätta att växa och blomstra över hela jorden”, sade president Gordon B Hinckley i ett tal under den 177:e halvårskonferensen. En del av framåtskridandet i Herrens verk under denna konferens var när ett nytt första presidentskap inröstades (omslagets framsida): President Hinckley (i mitten); president Thomas S Monson, förste rådgivare (till vänster) och president Henry B Eyring, andre rådgivare. Ovan: Äldste Quentin L Cook, som kallades till de tolv apostlarnas kvorum, och president Eyring träffade olika representanter för media på en presskonferens efter lördagens morgonsession under generalkonferensen.